

ANNEMİN GÖZÜYLE AĞLADIM

(HİKÂYESLER)

HABİB MERT

KERBELA

Kerbela Yayınları: 06

Eserin Orijinal Adı:

Annemin Gözüyle Ağladım

Dizgi Mizanpaj:

Kapak:

Baskı:

Yıl:

ISBN:

İsteme Adresi:

Kerbela Yayıncılık

Ziya Gökalp Mah. İstanbul Cad. Camii Sok. No: 7

K. Çekmece / İSTANBUL

Tel: (0212) 670 52 70

ANNEMİN GÖZÜYLE AĞLADIM

“Körün oğlu! Körün oğlu!” İşte bu söz, Kerem’in kulağında çınlayıp durdu. Okuldan çıkaklı iki saat olmuştu ama ayakları bir türlü onu eve doğru taşıımıyordu. Tam eve gitmeğe niyetleniyordu fakat içinde uyanan garip bir duygu, onu bu amacından söküp alıyordu. Ne garipti; hayattaki tek sığınağı olan annesine karşı, ne hissettiğini bilemiyordu. Canından bir parçanın, zorla sökülüp alındığını hissediyor, bu hisle bütün bedeni acıyla kavruluyordu. Daha yedi yaşında olmasına rağmen, yaşadığı hayat onu erken olgunlaştırmıştı. Yani çocukça hayaller kuramadan, daha doğmadan yitirdiği babasının yerini doldurmaya çabalamak zorunda kalmıştı. Yetimdi ama annesi, babasının yokluğunu bir an olsun ona hissettirmemişti.

Derken akşam ezanıyla irkildi. Oturduğu banktan doğrularak, eve doğru hızlı adımlarla yürümeğe başladı. Yolda yürürken zorlanıyordu. Her zaman büyük bir hasretle koştığı annesinin kolları, şimdi kendisini bekleyen kapkaranlık bir zindan gibi geliyordu o an. Bir taraftan yürüyor, bir taraftan da kendi kendine:

—Annem kör değil ki. Sadece gözünün teki yok. Bundan ötürü arkadaşlarım neden beni cezalandırıyor? Neden benimle kimse oynamak istemiyor? Ama olsun yine de annem okula gelmemeliydi. Beni çok utandırdı” diye söyleniyordu.

Attığı her adımda, yaşama dair bir umut sönüyordu o çocuksu gözlerinde. Annesine karşı ilk defa kırgındı ve içten içe ona kızıyordu. Arkadaşlarının kendisiyle alay etmesinden ve kendisiyle oynamamalarından onu sorumlu tutuyordu. Eğer okula gelmeseydi, arkadaşları da onun tek gözünün olmadığını öğrenemeyecek ve kendisiyle alay etmeyeceklerdi. Bu

karmaşık duygularla cebelleşerek bahçe kapısından içeri girdi.

Annesi balkon merdivenlerinde oturmuş kendisini bekliyordu. Oğlunun bahçe kapısından girdiğini görünce, telaşlı bir şekilde ayağa fırlayarak:

—Canım oğlum! Meraktan ölecektim. Nerde kaldın? Okula geldim ama kimseler kalmamıştı. Sen de yoktun, deyip oğluna sarıldı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kerem, annesinin o telaşlı ve içler acısı halini hiç umursamadan:

—Bir daha okula gelme, dedi.

Kadıncağız, oğlunun ağzından bir anda dökülen o acı sözcüğün ne anlama geldiğini çözememişti ilk etapta. Oğlunun başını avuçlarının içine alarak, sönük bir mum gibi ısıldayan tek gözünü oğlunun gözlerine dikti ve:

—Neler söylüyorsun oğlum? Neden okula gelmeyeyim? Yoksa bir şey mi oldu? Bilmeden seni kıracak bir şey mi yaptım? Diye telaşlı telaşlı sormaya başladı.

Kerem, daha fazla bir şey söylemek istemiyordu. O anda tek istediği yalnız kalmak ve annesinin kendisini rahat bırakmasıydı. Annesine dönerek:

—Bir daha okula gelme yeter. Senin yüzünden okuldakilerin alay konusu oldum. Hiç kimse benimle oynamıyor. Her kes benimle “körün oğlu” diye alay ediyor, diye haykırarak hızla annesinin kollarından kurtulup açık olan kapıdan eve girdi.

Kadıncağız, olduğu yerde donakalmıştı. Bir türlü duyduklarına inanamıyordu. Yıllarca her türlü eziyetini çektiği ve nazlı bir çiçek gibi yetiştirmeğe özen gösterdiği oğlu; yaşadığı hayatın çirkinliklerinden kaçıp kaçıp sığındığı tek varlığı, şimdi karşısına geçmiş kendisini istemediğini söylüyordu. Ellerini gökyüzüne kaldırıp, çaresiz bir inlemeyle:

—Allah’ım! Dedi. Bu nasıl bir imtihan? Gözüm gibi baktığım, bir dediğini iki etmemek için çırpındığım oğlumla mı beni sınırıyorsun? Benim ondan başka tutunacak neyim var? Sen ki açık gizli ne varsa bilirsin. Senin ki rahmetin boldur. Ne olur Allah’ım, acı bana. Oğlumun benden kopup gitmesine izin verme. Yoksa ölürüm.

Daha sonra, yüzükoyun yere kapanıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Kendisini o kadar çaresiz hissediyordu ki, kalbinden sıcak bir şeylerin boşandığını ve bütün bedenine yayılarak ruhuna dayanılmaz acılar işlediğini duyumsuyordu. Hayat, kendisine çok acı sürprizlerle karşılık vermiş, daha yirmisinde gencecik bir gelirken kocasını elinden almış, çocuğuyla onu yapayalnız bırakmıştı. O, yine de yaşadıkları karşısında yıkılmamış, daha karnında üç aylık olan çocuğuna tutunarak, yaşamını büyük bir arzuyla devam ettirmişti.

Zor da olsa kendisini toparlayarak, oturduğu yerden kalktı ve içeri geçip oğluna yemek hazırlamaya koyuldu. Oğlunun yemeğini hazırlayıp, bir tepsinin içinde salonda oturan oğlunun yanına götürdü ve:

—Hadi oğlum! Elini yüzünü yıka da yemeğin soğumadan gel karnını doyur, dedi.

Kerem, nefretle yanan gözlerini annesine çevirerek:

—Aç değilim. Beni rahat bırak, diye bağırarak hızla yerinden fırladı ve yatak odasına girip kapıyı kapattı.

Kadıncağız, o anda yaşadıklarının bir hayalden ibaret olması için canını bile verebilirdi. Sırf oğlunu kırmamak için o gece sabaha kadar oğlunun yanına gitmedi ve salonda, pence-renin önünde sabahladı. Gece boyunca o kadar ağlamıştı ki, o cılız vücudu buna daha fazla dayanamamış ve oturduğu yerde uyuyakalmıştı. Uyandığında güneş henüz doğmuştu. Zoraki ayağa kalkarak oğlunun odasına yöneldi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde oğlunun odada olmadığını gördü. Duvar da asılı

olan saate baktı. Saat 7.00'ye geliyordu. Gece geç saatlerde yattığı için, sabah Kerem'in okula gittiğini fark edememişti. Kendi kendine söylenerek geçip oğlunun yatağına oturdu ve başını avuçlarının arasına alarak:

—Canım oğlum! Neler oluyor sana? Ben sana ne yaptım bir bilsem! O güzel yüzünün güleceğini bilsem, canımı vermez miyim sana? Suçum gözümün tekinin kör olması mı, suçum ne? Diye söylenerek ağlamaya başladı.

Kocası öldüğünde bile o kadar acımamıştı kalbi. O kadar yanmamıştı canı. Ama oğlu, Allah'tan sonra tek dayanağı, çok sevdiği kocasının tek yadigârı, gözünün teki olmadığı için, kadıncağızın canını oldukça yakmıştı.

*

*

*

Zaman geçiyor, Kerem tıpkı bir fidan gibi serpilip büyüyordu. Annesine karşı hissettiği utanç duygusu, yavaş yavaş nefrete dönüşüyor, bu duygu da kendisiyle birlikte sinsi sinsi büyüyordu. Bir zamanlar tek sevinç kaynağı olan annesi, artık onun tek nefret kaynağı olmuştu. Nefreti içinde büyüdükçe, annesine karşı tahammülü azalıyor ve ondan kurtulmak, Kerem için en büyük arzu ve amaç halini alıyordu.

Hayat, en ilginç oyununu sahneliyordu Zehra Hanım'ın dramında. Kurt ve kuzuyu aynı mekânda barındıran dünya, ana ile oğlunu ayrı düşürmenin hesaplarını yapıyordu sanki. O kadar ince bir hesaptı ki, hiçbir teferruat gözden kaçmamıştı. Yitik bir göz, yitik bir evlat acısına dönüşmek üzereydi artık. Hem de suçun ve suçlunun bulunmadığı bir mahkemede cereyan ediyordu bütün olaylar. Ama Zehra Hanım, suçlu bulunmuştu bu çarpık düzende. Suçu tek gözünün kör olması, cezası ise, tutunduğu tek dalın koparılıp göğsüne batırılmasıydı.

*

*

*

Kerem, liseyi bitirip üniversite sınavına girmiş, büyük bir umutla sınav sonucunu beklemeğe başlamıştı. Umut ettiği şey, üniversite sınavını kazanmaktan çok, üniversiteyi kazanarak annesinden kurtulmak ve çok uzaklarda kendine yeni bir düzen kurmaktı.

Şeytana o kadar kapılmıştı ki, annesine karşı hissettiği nefretin nedenini bir kere bile sorgulamamış, bütün hayatını kendisine adanmış olan o cefakâr kadını, bir kere dahi anlamaya çalışmamıştı. İhtirasları ve şeytani duyguları vicdanını o kadar köreltmışti ki, annesinin acılar içinde her gün biraz daha eridiğini farkında bile değildi. Kadıncağız, oğlunun davranışları karşısında her gün biraz daha hayata küsüyor, her gün biraz daha çöküyordu. Durum öyle bir hal almıştı ki, artık Zehra Hanım da oğluna hak vermeğe başlamıştı. Her gün kendini suçluyor ve oğluna utanç vesilesi olduğu için, kendisi bile kendisinden utanıyordu.

Bir gün yine Kerem arkadaşlarıyla dışarı çıkmış, akşam geç vakitlere kadar da eve dönmemişti. Zehra Hanım, yine balkon merdivenlerine oturup, tedirgin bir şekilde oğlunun gelmesini beklemeğe başladı. Başını her zamanki gibi avuçlarının arasına alıp, yanağından süzülen yaşlara aldırış etmeden:

—Haklısın oğlum, haklısın! Şu kör gözümle hep seni utandırdım. Benim yüzümden arkadaşlarının alay konusu oldun” diye söylenirken, Kerem bahçe kapısının yanına saklanıp annesinin içler acısı halini seyretmeğe, onun sözlerini dinlemeğe başladı. Zehra Hanım, oğlunun bahçe duvarının arkasında kendisini gözlediğini fark etmeden sessiz ve çaresiz feriyadına devam ediyor ve şöyle haykırıyordu:

—Kör olmak benim suçumsa, cezamı en ağır şekilde çekiyorum oğlum. Her şeye katlanmaya alıştım ama bir şeye alışmadım. Bana anne demeyişin, canımı o kadar acıtıyor ki! Tam on senedir “anne” sözünü işitmedim senden. Bunu bil ki tam on senedir ben bir ölüyüm. Ama olsun, sana kıyamam. Sen nasıl istiyorsan öyle olsun.

Daha sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı. Annesinin söylediklerini duyan Kerem, olduğu yerde donakalmış, içine inceden bir sızı dolmuştu. Ne düşüneceğini, neye inanacağını bilemiyordu. Annesinin haline acısa da, gözleri annesinin gözüne takıldığında bir anda haleti değişiyordu.

Yine öyle oldu. Şeytan boş durmuyordu yine. Kadıncağız başını kaldırıp elinin tersiyle gözünün yaşını sildiğinde, Kerem’in gözü annesinin kör bir çukuru andıran gözüne takıldı. Bir anda o şeytani tavrını takınarak, hızlı adımlarla annesinin yanından geçip içeri salona girdi. Elindeki zarfı masanın üzerine bırakıp, yatmak için odasına geçti. Tıpkı bir hayvan duyarsızlığıyla, pijamalarını giyinip yatağa uzandı. Hiçbir şey düşünmeden uzun bir süre öylece kaldı. İçindeki sevinç, yerini az da olsa buruk bir hüzne bırakmıştı ve bu durum onu kızdırıyordu. Dişlerini gıcırdatarak:

—Ah anne! Dedi. Yine yapacağını yaptın değil mi? Bu sevinçli günümde bile ettin keyfimin içine. Ama olsun. Artık kurtuluyorum senden. Artık senden dolayı hiç kimseye rezil olmayacağım. İstesen de beni bulamayacaksın. Öyle bir yere gideceğim ki sen göreceksin, diye söylenerek yorganı başına çekti.

Zehra Hanım, içini kavuran bir yoksunlukla salona girip kapıyı kapattı. Masanın üzerinde duran zarfı görünce, merakla alıp inceledi. Zarfın üzerinde ÖSYM damgası vardı. Gayrı ihtiyari bir şekilde dönüp oğlunun odasına baktı. Oda-

nın ışığı sönmüştü. Sonra zarfı alıp pencere kenarındaki çek-yata oturdu ve zarfın içerisindeki kâğıdı çıkarıp okumaya baş-ladı. Gözlerine inanamamıştı. Kâğıdı bir defa daha okudu. Üçüncü defa, dördüncü defa, tekrar tekrar okudu. Evet, oğlu artık bir doktor adayıydı. On Dokuz Mayıs Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni kazanmıştı.

Zehra Hanım, elindeki kâğıdı göğsüne bastırarak karmaşık bir duygu keşmekeşine bıraktı kendini. Öyle ya, biricik oğlu büyümüş, üniversiteyi kazanmış ve bir doktor adayı olarak annesini gururlandırmıştı. Ama Zehra Hanım bir yandan da korkuyordu ve bu korku hissettiği sevincini gölgeleyen bir hüzne dönüşüyordu kalbinde. Anne yüreği, hissediyordu oğ-lunun kendisinden kaçacağını ve daha da uzaklaşacağını. Bu da ona, büyük ve dayanılması güç bir acı veriyordu.

Yavaşça ayağa kalktı ve elindeki zarfı tekrar masanın üze-rine bıraktı. Karmaşık duyguların hengâmesinde cesaretini toplayarak, oğlunun odasına yöneldi. İçeri girdiğinde oğlu uyuyordu. Uzun uzun oğlunu seyretti. Bir daha onu bu kadar yakından görememekten, onun yanına bu kadar sokulama-maktan korktu. İçine bir üşütme düştü birden. Oğlunun yü-zünde o eski masumiyeti aradı sonra. Uzun uzun ona baktı. Tekrar korktu. Çünkü aradığının aksine, oğlunun yüz hatla-rında şeytani bir nefret gözüne çarpmıştı. Hızlı bir şekilde odanın kapısını kapatıp dışarı çıktı. Tir tir titriyordu. Korkunç bir rüyadan uyanmış gibi ter kan içinde kendini yine pencere kenarındaki kanepeye bıraktı. Sonra başını sallayarak:

—İşte benim kaderim, dedi. Benim kaderim de buymuş. Demek ki yüce Allah beni de bu şekilde sınamaktadır. O'ndan gelene de şükür, O'na gidene de. En azından oğlumun nereye gideceğini biliyorum. O beni görmese de ben onu göreceğim ya, Allah'ıma şükürler olsun. Ya bir de nereye gideceğini bil-meseydim! İşte o zaman ben ölürdüm.

*

*

*

Kerem, nihayet arzusuna kavuşmuştu. Samsun da Çiftlik Caddesinde, üç arkadaş güzel bir ev kiralamış, okuldan arta kalan zamanlarında evlerinde partiler düzenliyor, günlerini gün ediyorlardı. Artık ne kendisine utanç kaynağı saydığı annesi vardı, ne de her akşam o sıkıcı eve gitme zorunluluğu. Artık bütün hayatı Zerrin idi. Aynı sınıfta okuyorlardı ve daha ilk görüşte deliler gibi âşık olmuştu ona.

Keyfine diyecek yoktu Kerem'in. İstanbul'un çok önemli holdinglerinden birine burs başvurusunda bulunmuş ve başvurusu da kabul edilmişti. Böylece tek problemi olan maddi sıkıntısı da giderilmişti.

*

*

*

Pazardı. Kerem gece geç vakitlere kadar meyhanede demlenmiş, sabaha doğru da eve gelip sızmıştı. Öğlen ezanı okunmasına rağmen hala horul horul uyuyordu.

Ev arkadaşlarından biri olan Eyüp, yavaşça kapıyı aralayıp içeri girdi ve Kerem'in başucunda durarak:

—Kerem, Kerem kalk artık. Bak öğlen oldu, dedi.

Kerem arkadaşının çağrısını duymazdan gelerek arkasını dönüp yorganı başına çekti. Eyüp tekrar seslendi:

—Kerem! Kalksana kardeşim! Öğlen oldu. Kalk da yemeğini ye. Sonra yatarsın.

Kerem, büyük bir hışımla üzerinden yorganı atarak:

—Yeter kardeşim! Diye bağırdı.

Sonra yatağından kalkıp odadan çıktı. Eyüp, neye uğradığını şaşırmıştı. Kırgın bir halde Kerem'in odasından çıktı. Yemek masasını hazırlamış olmasına rağmen üzerini giyinip dı-

şarı çıktı. Kerem'in tavrına bir türlü mantıklı bir gerekçe bulamıyor, kendi kendisine kızıyordu. Bu duygular içerisinde evden çıkıp, öğlen namazını kılmak üzere camiye doğru yürümeğe başladı.

Kerem, elini yüzünü yıkadıktan sonra biraz kendine gelmişti. Salona geçip yemek masasını görünce, hemen geçip masaya kuruldu ve yırtıcı bir hayvan iştahıyla sofradakilere saldırdı adeta. Yemeğini yedikten sonra hemen ayağa kalkıp üzerini giyindi ve yemek masasını toplamadan evden çıktı.

Öğlen namazı bitip Eyüp eve dönünce, yemek masasının toplanmadığını gördü. Geçip bir köşede oturdu ve kendi kendine:

—Sabır ya Rabbim sabır! Bu ayyaşla ne yapacağız bilemiyorum. Adam iyice kendini kaybetti, diye sayıklamaya başladı.

Tam kalkıp sofrayı toplayacaktı ki vazgeçti. Kitaplarını alıp okula gitmek üzere evden çıktı. Okula vardığında, Kerem ve Zerrin'i kantinde otururlarken gördü. Yanlarına gitmek için onlara doğru yöneldi, sonra vazgeçti. Boş bir masaya oturdu. Kitabını açıp karıştırmaya başlamıştı ki, bir elin omzuna dokunmasıyla irkildi. Başını kaldırıp baktığında, Kerem'le göz göze geldiler. Kerem, her zamanki yılışık tavrını takınarak:

—Ne haber dostum! Niye burada yalnız başına oturuyorsun? Diye sordu.

Eyüp, başını sallayarak:

—Hiç! Dedi. Bu günkü konulara göz gezdirdiyordum.

—Boş ver dersi mersi, biraz da hayatını yaşa yahu. Etrafa bir baksana, piliç kaynıyor.

—Anam babam beni buraya boş vermem için göndermedi. Okumam ve benim için katlandıkları fedakârlığın karşılığını vermem için gönderdiler.

—Hep demişim ya sen adam olmazsın. Hangi çağda yaşıyorsun bilemiyorum vallahi. Seni dünyaya getirirken sordular mı kardeşim? Madem bir anlık zevk uğruna seni dünyaya getirdiler, o zaman bakacaklar tabi ki. Ne fedakârlığından bahsediyorsun?

Eyüp iyice rahatsız olmuştu. Kafasını sallayarak:

—Tamam, dedi. Senin vaazına falan ihtiyacım yok. Akşam konuşuruz.

Kerem, iyice yüzüstüleşmişti. Geçip Eyüp'ün hemen karşısına oturdu.

—Bana niye böyle ters davranıyorsun anlamıyorum. Söylediklerim yalan mı? Bu devirde senin düşüncelerinin savunucusu kaldı mı?

—Evet, haklısın kalmamış. Bundan dolayı da senin gibi vicdansızlar itibar görür olmuş. Bundan dolayıdır ki aslanlar kedilere boyun eğmiş. Çünkü kimse Allah'ın kendisine verdiği değeri farkında değil. Allah, Âdem'i yarattığında cinlere ve meleklerle, Âdem'e secde etmelerini emretti. Bunun sebebi nedir sanıyorsun?

—Neymiş?

—Tabi ki insana verdiği değer.

—Hadi canım, insana değer verdiği için mi cehennemle tehdit edip duruyor? Lütfen biraz mantıklı ol kardeşim. Allah'ın varlığının dahi tartışıldığı bu ortamda, kalkmış neler söylüyorsun.

Eyüp, kendisini aydın zanneden o cahil mahlûkata acımaya başlamıştı. Bir insan, ne olursa olsun en azından kendisine saygı duymalıydı ve bu da kendisini yaratana saygıyla olurdu ancak. Başını kaldırıp, acıyan bakışlarla Kerem'e baktı:

—Yazık, ben de seni aydın bir insan zannetmiştim. Meğer körün biriymişsin.

Eyüp'ün ağzından çıkan “kör” sözcüğü, Kerem'in beynine tıpkı bir balyoz gibi inmişti. Ta çocukluğundan beri bu sözcüğe karşı alerjisi vardı adeta. Bir anda annesi geldi gözlerinin önüne. Bakışları sertleşti, çenesi titremeğe başladı. Hiçbir şey söylemeden tekrar Zerrin'in yanına döndü.

Dersten sonra okuldan çıkıp eve ilk gelen Kerem olmuştu. Zerrin'in ısrarlarına kulak asmayarak, canının sıkkın olduğunu öne sürüp erkenden eve gelmişti. İçinde anlam veremediği bir sıkıntı vardı. Eyüp'le konuştuktan sonra, kafası allak bullak olmuş, simsiyah bir duygu karmaşasının içinde bulmuştu kendisini. Eyüp'ün sözlerinde haklılık payı var mıydı ve varsa, annesine haksızlık mı etmişti? Hayır, haksızlık etse bile, kendisine yepyeni bir hayat kurmak onun en doğal hakkıydı. Sonra babasının yokluğu... Babasız kalmak da kendi tercihi değildi. Bir kez olsun babasını görebilseydi, belki her şey daha farklı olabilirdi.

Bütün bu karmaşık düşüncelerden bir an olsun sıyrılmak istercesine:

—Nasıl ki benim için babasız büyümek bir kaderse, annemin yaşadıkları da onun kaderidir. Bunda benim ne suçum olabilir ki? Neden kendimi suçlu hissedeyim ki? Diyerek bir anlamda vicdanını teskin etmeğe çalışıyordu.

Sabahtan beridir toplanmayı bekleyen kahvaltı sofrasını fark etti sonra. Kalkıp acemi bir el yordamıyla sofrayı kaldırdı. Daha sonra odasına geçip çalışma masasına oturdu. Başını avuçlarının arasına alarak ovuşturmaya başladı. Sanki duvarlar üstüne üstüne geliyordu. İçinde bir huzursuzluk vardı ve ruhunun en derinlerinde dolaşıyordu. Annesine karşı hissettikleri, büyük bir ikilemin girdabına sürüklüyordu onu. İçine düştüğü çıkmazın pençesinden kurtulmaya çalışmışçasına ayağa fırladı ve askılıktan montunu alarak kendini dışarı attı.

—Bu hayatın çivisi çıkmışsa ben ne yapayım? Dünyaya geldiysek, muhakkak kendimize göre bir yol çizip, o doğrultuda yaşayacağız. Aksi takdirde yaşamamanın ne önemi var?

Kendi kendine söylenerek okulun yolunu tuttu. Edebiyat Fakültesinin kantinine uğradı. İçeriye göz ucuyla süzdükten sonra, hızlı adımlarla dışarı çıktı. Tıp Fakültesi kantinine doğru yöneldi. Tam o esnada Eyüp’le burun buruna geldiler. Sabahki münakaşanın etkisiyle isteksiz bir edayla arkadaşına selam verdi:

—Ne haber Eyüp?

—İyilik kardeşim! Senden ne haber?

—Kantine doğru gidiyorum.

—Eğer önemli bir işin yoksa konuşabilir miyiz?

—Gerçekten işim var. Daha sonra konuşuruz. Kusura bakma.

Sonra hızlı adımlarla kantine doğru yürümeğe başladı. Kantine geldiğinde, bir masada şuursuz gibi oturan Zerrin’e takıldı gözleri. Ağır adımlarını ona doğru sürüklemeye başladı. Bir sandalye çekip Zerrin’in karşısına oturdu. Zerrin, başını kaldırıp uzun uzun Kereme baktıktan sonra:

—Neredeydin? Diye sordu.

Kerem:

—Hiç, biraz dolaştım. Sonra eve gittim. Şimdi de buradayım, dedi.

Kerem’in garip ve umarsız cevabı, Zerrin’i iyice çileden çıkarmıştı. Sesini biraz daha yükselterek:

—Biz neciyiz burada? Keyfin istedi mi geleceksin, keyfin istedi mi gideceksin. Ne ala! Diye haykırınca, Kerem:

—Ne oldu gülüm? Canım sıkındı ve biraz yalnız kalmak istedim o kadar. Bunda büyütecek ne var? Dedi.

Zerrin, gayrı ihtiyari başını salladı:

—Biz seninle neyi paylaşacağız? Sadece kör olası güzel günleri mi? Senin sevgi anlayışın bu mu? İnsan sevdiğiyle sadece güler eğlenir ama bir sıkıntısı varsa, kaçıp saklanır öyle mi?

Kerem, söyleyecek bir şey bulamamıştı. Başını önüne eğdi ve mahcup bir edayla elindeki anahtarlıkla oynamaya başladı.

Zerrin, kadınsı duygularının etkisiyle ses tonunu yumuşatarak:

—Neler oluyor Kerem, dedi. Daha dün kadar dünyayı yaksalar umursamazdın. Şimdi ise karşımda tanımadığım biri oturuyor sanki. Seni böylesine başkası yapan önemli sebebin nedir?

—Neler olduğunu ben de bilmiyorum. Dünden beridir anlam veremediğim bir duygu, içime çöreklenmiş ve bütün ruhumu sıkıyor. Kendimi, karanlık bir yolda izcilik yapan biri gibi hissediyorum.

—Muhakkak bir nedeni vardır. Nedensiz yere insanın içi sıkılmaz. Ruhun daralıyorsa, elbette ki bir nedeni vardır. Şimdi söyle, kafandan neler geçiyor? Bana anlatacak mısın?

—Gerçekten dinlemek istiyor musun Zerrin?

—Tabi ki dinlerim. Sen benim sevdiğim adamsın. Senin problemlerini, sıkıntılarını ben paylaşmayacağım da kim paylaşacak?

—İyi o zaman, umarım pişman olmazsın. Kalk gidelim.

—Nereye?

—Sessiz sakın bir yere gidelim. Bu seste konuşacak değiliz ya!

Beraberce kantinden çıkıp, nispeten daha sakın ve sessiz olan On Dokuz Mayıs Parkı'na gittiler. Çınar ağaçlarından birinin gölgesine konulmuş olan banklardan birine oturdular. Zerrin, meraklı gözlerle Kerem'e bakarak:

—Evet Kerem! Seni dinliyorum, dedi.

Kerem:

—Nasıl başlayacağımı bilemiyorum, dedi. Eminim ki beni anlamaya çalışmadan yargılayacaksın.

—Bu kadar ön yargılı olma Kerem. Önce konuyu bir anlat, sonra konuşuruz.

—Annem!

—Ne olmuş annene?

—Bu gün buradaysam, sırf annemden kaçmak istememden dolayıdır. Anlayacağın okumayı da sırf bu yüzden seçtim.

—Şimdiye kadar annenden bahsetmeyişinin sebebi bu muydu? Eminim ki annenden kaçman için önemli bir nedenin vardır elbet.

Kerem sustu. Başını önüne eğerek uzunca süre hiç konuşmadı. Annesinden böylesine kaçmasının sebebinin nasıl izah edeceğini, sırf annesinin tek gözünün kör olmasından dolayı, ondan kaçtığını ve ondan utandığını söylese, Zerrin'in nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Bu yüzden avuçlarını ovuşturmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Uzun süren sessizlik, Zerrin'in canını oldukça sıkıyordu. Sesini biraz yükselterek:

—Hayırdır, neden sustun? Diye sordu. Yoksa bana güvenmiyor musun?

—Yo yo, ne münasebet! Sana güvenmesem şu an karşıma alıp da konuşmazdım.

—Ee o zaman problem ne? Neden susuyorsun?

Kerem, içine sokulmuş olan anlamsız tereddüdü aralamaya çalışarak:

—Annemden kaçma nedenim, ondan utanç duymamdı, dedi.

—Seni utandıracak kadar önemli bir huyu mu vardı? Yani anlarsın işte...

—Yo yo! O ne biçim yakıştırmadır öyle? Anamın en değerli mirası namusuydu. O, iffeti ve namusu için canını verirdi. Hem de gözünü kırpmadan.

—Sana karşı kötü mü davranıyordu? Yani ilgisiz ve şefkatsiz miydi?

—Onun hayatındaki en değerli varlığı bendim. Babamı, bana hamileyken kaybetmiş. Tam yirmi iki yaşındaymış o zamanlar. Hiç kimseyle evlenmemiş. Evlenmek istese de...

Kerem, birden sustu. Sözün sonunu getiremedi. Öylece kilitlenmişti sanki dili. Bunun üzerine Zerrin tekrar söze karıştı:

—Ee! Evlenmek istese de ne olurdu? Evlenemez miydi?

—Belki de evlenemezdi. Babam gibi vefakâr biriyle karşılaşırsa o başka...

—Baban, annenin nesine katlanarak vefakârlık göstermişti ki? Annenden hastalıklı veya kusurlu biriymiş gibi bahsediyorsun.

—Bir bakıma öyle! Çünkü annemin tek gözü yoktur.

Zerrin, bir anda derin bir sessizliğe büründü. Duydukları karşısında içinde bir şeyler sızlamış, tanımadığı halde o kadıncağıza karşı gizliden gizliye acımişti. Başını yavaşça kaldırıp Kerem'in gözlerinin içine baktı:

—Şimdi ben anlayamadım. Annenden utanç duymanın nedeni, tam olarak bu öykünün neresinde saklı?

Kerem, cevap veremedi. Tahmin ettiği gibi, Zerrin bu konuda kendisini hoş görmeyecekti. Tavırları ve sorduğu sorulardaki mantığı, Zerrin'in bu konudaki hassasiyetini ortaya koyuyordu. Kerem'in suskunluğu, Zerrin'e önemli bir ipucu vermişti bile. Yavaşça yerinden doğrularak Kerem'in gözlerinin ta derinliklerine akıverdi hayretler içinde:

—İnanamıyorum! Yoksa annenin kör oluşu mu? Sırf annen kör diye mi ondan utanç duydun ve onu yapayalnız bırakıp kaçtın? Allah seni kahretsin!

Sonra hıçkır hıçkır ağlamaya başladı. O kadar şiddetli bir şekilde ağlıyordu ki, omuzlarının titremesine bir türlü engel olamıyordu. Yanaklarından süzülen yaşları elinin tersiyle silmeğe çalıştı ama gözyaşları tıpkı bir pınar gibi çağlıyordu. Titreyen sesiyle adeta feryat etti birden:

—Keşke benim annem de yanımda olsaydı da, gözleri kör, dili lal ve kulakları sağır olsaydı. Kolları ve ayakları çolak olsaydı. Ölünceye kadar ona göz de olurdum, kulak da, dil de... Ona kol da olurdum, ayak da. Yeter ki onun o şefkat kokan tenini koklayabilseydim. Yeter ki onun varlığıyla, yüreğimi teskin edebilseydim. O beni görmese de yüreğiyle okşardı biliyorum. Beni duyamasa da sesiyle kucaklardı beni.

Tekrar hıçkır hıçkır ağlamaya başladı. Kerem, onu teskin edebilmek için elini Zerrin'in omzuna attı. Zerrin, deli gibi yerinden fırlayarak:

—Bir daha bana dokunma! Diye bağırdı. Annesinin kıymetini bilmeyen birinin, benim kıymetimi bileceğine ve annesine karşı sevgiden yoksun olan bir kalbin, beni sevebileceğine inanmıyorum. Allah seni kahretsin! Ben de seni adam bellemişim. Sakın bir daha beni arayıp sorma, sakın!

Çantasını alıp, ağlayarak Kerem'in yanından ayrıldı. Kerem neye uğradığını şaşırmişti. Başını bankın kenarına yaslayarak:

—Ben ne yaptım Allah'ım, ben ne yaptım? Diye sayıklamaya başladı.

Kafası allak bullak olmuş, şuuru kapanmıştı sanki. Beynine oksijen gitmiyordu sanki o anda. Kendisini sümsük bir köpek gibi hissediyordu. İtilip kakılan, itilip kakıldıkça arsızlaşan bir köpek gibi...

Kalkıp Zerrin'in peşinden gitmek istemişti ama bir türlü yapamamıştı. Nedense içinde inanılmaz bir mahcubiyet ve aşâğılık duygusu vardı. Oysa annesini yapayalnız bırakıp, sırf tek

gözünün yokluğundan dolayı ondan kaçarken hiç utanmamıştı. Şimdi çok iyi anlıyordu ki, kör olan annesi değil aslında kendisiydi. Çok da ciddiye almadığı ve sadece biraz gönül eğlendirmeye düşündüğü Zerrin, hayatının dersini vermişti ona.

Bir an önce kalkıp oradan uzaklaşmak istiyordu ama bir türlü yerinden kıpırdayamıyordu. Sabah kantinde Eyüp'le konuştuklarını düşündü. Ailesi hakkında söyledikleri ne kadar da etkilemişti kendisini. Aslında içinde bulunduğu o korkunç haletin nedeni bir anlamda Eyüp'ün sözleriydi. Eyüp'ün sözleri içine işlemiş ve sürekli kaçtığı fakat bir türlü kurtulamadığı bir vicdan muhasebesine çekmişti kendisini. Şimdi ise Zerrin... Kendisini o kadar çaresiz hissediyordu ki, o anda okulu falan bırakıp hiç kimsenin olmadığı, ıssız bir yere gitmek istiyordu ve kimseyle tek kelime konuşmak istemiyordu.

Yavaş yavaş oturduğu yerden kalktı ve bütün çaresizliklerini ağır adımlarla otobüs durağına doğru sürüklemeye başladı.

Eve geldiğinde, diğer ev arkadaşlarının evde olmadığını fark etti ve bitkin bir şekilde odasına geçip yatağına uzandı. Uyumak ve bütün yaşadıklarını bir an da olsa unutmak istiyordu. Gözlerini kapattı ve hiçbir şey düşünmemeğe çalıştı. Ama başaramadı. Gözlerini kapatır kapatmaz, annesinin tek gözüyle gülümseyişi dikiliveriyordu karşısına. Hemen sonrasında hesap soran binlerce göz... O gözler içinde feryat eden Zerrin'in bakışları düşüyordu gözbebeklerine.

Yaşadıkları kâbus gibiydi. Sanki gaipten birileri, geçmişteki günahlarının hesabını soruyordu ona. Yataktan kalkıp mutfağa geçti ve bir bardak su doldurup kana kana içti. Sonra başını musluğun altına tutup, suyu sonuna kadar açtı. Deli gibiydi. Bağırarak istiyordu fakat sanki bir el boğazından sıkıyormuşçasına bağırıyordu. Tekrar odasına geri döndü ve

Çalışma masasının başına oturdu. Uzun süre başını avuçlarının arasına alarak ovuşturdu. Bir şeylerle oyalanmak istiyordu. Başını kaldırıp masanın üzerine bir göz gezdirdi. Aylardır okula giderken elinde bir aksesuar olarak taşıdığı ders kitaplarını önüne yığıdı. Kitapları karıştırmaya başladı ve ders kitaplarının arasına karışmış olan “Annemi Seviyorum” adlı kitap dikkatini çekti.

—Allah Allah! Bu kitap benim değil. Kimin acaba, diyerek kitabı karıştırmaya başladı.

Kitabın iç sayfasında “Eyüp Sağlam” ismini görünce, kitabın Eyüp’e ait olduğunu anladı ve kaldırıp kitabı yatağın üzerine fırlattı. Ama kitabın içeriğini merak etmekten kendini alamamıştı. Çünkü anne sözünü nerede görse, bütün dikkati orada yoğunlaşıyordu. Daha sonra oturduğu yerden kalkıp tekrar kitabı aldı ve incelemeğe başladı. Kitabın arka kapağında şunlar yazılıydı: *“Annem! Bu gün hayatımın en güzel gününü yaşıyorum. Çünkü baba oldum. Minicik bir kıpırtının ruhuma saçtığı huzuru solumaktayım. O kadar muazzam bir duygu ki anlatamam. Bu gün babalık duygusunu tattıysam eğer, bunu önce Allah’a sonra da sana borçluyum. Çünkü sen beni doğurup bu yaşıma getirmeseydin, bu mutluluğu tadamaz, her şeyden önce insan olma onurunu yaşayamazdım.*

Annem! Bu gün bunu çok iyi anladım ki, insanın anne ve babasını anlayabilmesi için, onlar gibi düşünüp hissedebilmesi için önce evlat sahibi olması gerekiyormuş. Geceleri uykusuz kalarak, yavrumun ihtiyaçlarını karşılamak için bütün engelleri ve bahaneleri yok sayarak, onunla hastalanıp, onunla acı çekerek ve onunla gülüp, onunla ağlayarak senin ve babamın hakkının ödenemeyeceğini anladım. Şimdi beni bu yaşıma getirene kadar neler yaşadığınızı, ne gibi yokluklara ve sıkıntılara katlandığınızı çok iyi anlıyorum. Biliyorum ki ne yaparsam yapayım, sizin hakkınızı ödeyemem.”

Kitabın kapak yazısı, kitabın içeriği hakkında Kerem'i oldukça meraklandırmıştı. Kitabın sayfalarını çevirmeğe başladıkça, içindeki merak duygusu okuma isteğini tetikliyordu. Kim bilir belki de bu kitap, tesadüfen karşısına çıkmamıştı ve yıllardır zavallı annesine karşı hissettiği hayvani hislerinin hararetini dindirmeğe vesile olacaktı.

Kitabı açıp okumaya başladı. Kendini kitaba o kadar kaptırmıştı ki, o gün içerisinde yaşadıklarının hepsini unutmuştu bile. Eyüp ve diğer ev arkadaşı olan Mehmet'in eve geldiklerini bile fark etmemişti. Okuduğu her satır, beyninden ziyade vicdanına hükmediyor, içini gizliden gizliye bir pişmanlık duygusu sarıyordu. Kitabın her satırı, onun hatalarını dile getiriyor, günahsız annesine yaptıklarından dolayı ondan hesap soruyordu sanki. Yine de okumaya devam ediyordu.

Diğer taraftan Mehmet ile Eyüp de namazlarını kılmış, akşam yemeği hazırlamakla meşgullerdi. Eyüp, Kerem'in yaşadığı buhranlardan habersiz, canı sıkkın bir şekilde Mehmet'e içini döküyordu:

—Bizim en büyük hatamız ne biliyor musun?

—Neymiş?

—Tanımadığımız, etmediğimiz adamlarla aynı eve çıkmak.

—Hayırdır, bu da nereden çıktı?

—Baksana kardeşim! Saat kaç adam ortalarda yok.

—Bize ne adamın özel hayatından canım. Koskoca adam. Ne yapacağını ona biz mi öğreteceğiz?

—Adamın özel hayatına falan diyeceğim yok. Sadece her gece aynı rezilliği yaşamaktan bıktım o kadar.

—Açık konuşsana Eyüp! Ne rezilliği?

—Allah aşkına Mehmet! Sanki sen bu evde yaşamıyormuş gibi konuşma. Adam her gece her gece sarhoş geliyor. Evin

hiçbir ihtiyacıyla ilgilenmiyor. Açıkçası evi otel niyetine kullanıyor. Bundan ala rezillik mi olur?

—Ha o konuda haklısın. Ama ne yapabiliriz, adama hadi evden çık mı diyelim?

—Uygun olmaz biliyorum ama en azından oturup konuşabiliriz. Kendine biraz çeki düzen vermesi lazım... Biz namaz kılıyoruz. Evin temizliği önemlidir. Adam karşı odada zıkkımlanıyor, biz de burada namaz kılıyoruz. Biraz garip bir durum değil mi?

—Bize ne, adam kendi odasında zıkkımlanıyor.

—Geçen gün etrafı kusup batırmadı mı?

—Orası öyle...

—O zaman gelsin, karşımıza alıp konuşalım.

—Tamam, ama konuyu ben açamam.

—Önemli değil ben ortamı ayarlarım.

O sırada Kerem'in odasından bir tıkırtı duyuldu. Eyüp, Mehmet'e dönerek:

—Kerem evde miydi? Diye sordu.

Mehmet:

—Hayır, canım, dedi. Evde olsa en azından odadan çıkmaz mı hiç? Biz geleli nerdeyse üç dört saati buldu.

—Ben bir bakıyım. Az önceki tıkırtı neydi merak ettim.

Eyüp, meraklı adımlarla Kerem'in odasına yöneldi. Kapıyı açtığına gözlerine inanamadı. Kerem, çalışma masasına oturmuş kitap okuyordu. Hem de öyle bir kaptırmıştı ki, Eyüp'ün odasının kapısını açtığını bile fark etmemişti.

Eyüp, ses çıkarmadan kapıyı kapatıp mutfığa, Mehmet'in yanına döndü. Eyüp'ün yüzündeki ifade değişmişti. Mehmet, başını sallayarak:

—Odasında mı? Diye sordu.

Eyüp:

—Evet, dedi. Ama çok garip, oturmuş kitap okuyor.

—Garip olan ne?

—Adam kitaba öyle bir kaptırmış ki, odanın kapısını açtığımı bile fark etmedi. İlk defa onu böyle görüyorum.

—Olabilir canım, belki de sınavı falan vardır.

—Bilmem, olabilir.

—Madem odasında, neden yemeğe çağırmadın?

—Ya şaşkınlıktan ne yaptığımı biliyor muyum? Üç dört aydır adamı ilk defa kitap okurken görüyorum.

—Tamam, gidip yemeğe ben çağırırım. Sen sofrayı hazırla, birazdan anlarız.

Daha sonra Mehmet Kerem'in odasına yöneldi ve kapıyı açıp selam verdi:

—Selamın aleykum!

-....?

—Kerem, yemek hazır, hadi ara ver de yemeğini soğutma.

-....?

Cevap alamayınca, içeri girip Kerem'in omzuna dokundu. Kerem, kâbustan uyanırmışçasına oturduğu yerden ayağa fırladı.

—Neler oluyor, ne var?

—Yok bir şey Kerem, benim Mehmet!

Kerem, Mehmet'i karşısında görünce, elini arkadaşının omzuna atarak:

—Ya kusura bakma. Kitaba o kadar dalmışım ki, evde yalnız olduğumu zannediyordum hala.

—Önemli değil. Ben de yemeğin hazır olduğunu söylemeğe gelmiştim. Kapıdan seslendim ama...

—Siz yiyeceğinizi, hiç iştahım yok. Ben şu kitabı bitirdikten sonra gelirim. Tamam mı?

—Tamam, acıkırsan yemek çok dolaptan alırsın.

—Tamam kardeşim, sağ olasın. Size afiyet olsun.

Kerem'in haleti ve konuşmaları Mehmet'in de garibine gitmişti. Şaşkın bir halde odadan çıkıp yemek sofrasına oturdu. Sonra Eyüp'e dönerek:

—İştahı yokmuş. Kitabı bitirdikten sonra gelecekmiş. Ama çok garip, sanki başka biriyle konuşmuşum gibi hissediyorum, dedi.

Eyüp, hiçbir şey söylemeden yemeklerin servisine başladı. İki arkadaş, hiçbir yorum yapmadan yemeklerini yemeğe başladılar. Ama ikisi de şaşırmışlardı. Kerem'in hallerine geçerli bir anlam vermeğe çalışıyormuş gibi, ikisi de sus pus olmuştu. Sanki içerideki, üç dört aydır aynı evi paylaştıkları biri değil de, hiç tanımadıkları yabancı biriydi.

Bu arada Kerem, kaldığı yerden kitabı okumaya devam ediyordu. Okuduğu her satırda pişmanlığı artıyor, annesine karşı hisleri biraz daha değişiyordu. Annesi gözlerinin önüne geliyor, içinde sıcak bir duygu esnemesi ılık ılık gözlerinden sızıyordu.

Nihayet kitap bitmişti. Ama Kerem, aynı Kerem değildi. Kafası karışmış, kalbi yumuşamış ve enaniyetini ayaklar altına almış ama ne yapacağını, ne düşüneceğini bilemez bir halete bürünmüştü. Uzun bir müddet çalışma masasında oturdu. Ne yapması gerektiğini, içini kime dökmesi gerektiğini düşündü uzun uzun. Mehmet'le konuşmayı düşündü, o anda okul kantininde Eyüp'ün söylediklerini anımsadı ve:

—Evet, en doğrusu Eyüp'le konuşmak galiba! Beni mutlaka dinler ve her nedense ona güveniyorum da. İçimden bir ses, bunun doğru olacağını söylüyor, diyerek kalkıp salona geçti.

O esnada Eyüp ve Mehmet, karşılıklı oturmuş sohbet ediyorlardı. Kerem'in salona girmesiyle, Eyüp eliyle Kerem'e yer gösterdi ve:

—Gel otur kardeşim, dedi.

Kerem:

—Yok, yok rahatsız olmayın, diye karşılık verdi.

Daha sonra Eyüp’e dönerek:

—Az konuşabilir miyiz? Dedi.

Eyüp:

—Tabi ki buyur, dedi. Otur konuşalım.

—Eğer sakıncası yoksa benim odaya geçelim. Mehmet kusura bakmazsın inşallah!

Mehmet, başını sallayarak:

—Estağfurullah, buyurun! Dedi. Zaten ben de yatacaktım.

Daha sonra Eyüp ayağa kalktı ve karmaşık düşüncelerini Kerem’in odasına doğru sürüklemeye başladı. Geçip yatağın üzerinde oturdu ve Kerem’e dönerek:

—Eee Kerem! Hayırdır, benimle ne konuşacaksın? Diye sordu.

—Kerem, elindeki kitabı Eyüp’e göstererek:

—Bu senin kitabın her halde, dedi. Gerçekten benim hayatımı, düşüncelerimi ve yargılarımı alt üst etti desem yeridir.

—O kitabı okudum. Ama senin dediğin kadar bende yıkıma yol açmadı. Güzel bir kitap ama yeterli değil.

—Nasıl yeterli değil! Bir anne tasviri ancak bu kadar güzel yapılabilir.

—Bu benim düşüncem. Bana anneni anlat desen, onu anlayacak kelime bulamam. Benim inancıma göre kelimelere sığdırıldığına inanılan hiçbir değer, yeterince değer verilmeyendir.

Bunun üzerine Kerem, sustu ve başını önüne eğdi. Çünkü Eyüp, gerçekten çok mantıklı konuşuyordu. Annesine düşkünlüğü de sözlerinden anlaşılıyordu zaten.

Kerem’in başını önüne eğip, suçlu bir çocuk edasıyla susması Eyüp’ün dikkatinden kaçmamıştı. Elini arkadaşının omzuna koyarak:

—Eee kardeşim! Benimle bu kitabı mı konuşmak istiyordun? Diye sorunca, Kerem:

—Doğrusunu istersen hayır, dedi. Ben seninle daha önemli bir mevzuyu konuşmak istiyorum.

—Hayırdır inşallah! Seni dinliyorum.

—Nasıl başlayacağımı bilemiyorum inan. Sırf bu yüzden de kitabı bahane ettim. Açıkçası utanıyorum da...

—Utanacak bir şey yok Kerem. Hatasız insan olmadığı gibi, hatalarıyla yaşayarak vicdanının yükünden kurtulan da yoktur. Bu yüzden çekinmene gerek yok. Bana güvenmeseydin, özellikle benimle konuşmak istemezdin sanırım. Bana yeterince güveniyorsan, konuşacaklarımızın aramızda kalacağından emin olabilirsin.

Kerem, nemlenmiş gözlerini elinin tersiyle silerek, annesiyle ilgili yaşadıklarını bir bir arkadaşına anlattı. Sonra Zerrin’le konuştuğunu ve Zerrin’in tepkisini de anlatarak şöyle devam etti:

—Anlayacağın ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilemez bir halde bocalamaktayım. Bugün okul kantininde seninle konuştuğumuz şeyler, o anda gerçekten saçma gelmişti bana. Ama Zerrin’le konuştuktan sonra bütün inandığım doğrular alt üst oldu. Sonra bu kitabı okudum. Kitabı okuduktan sonra yargılarımın değiştiğini, belli belirsiz bir düşünce keşmekeşine kapıldığımı duyumsuyorum. Yıllardır o kadar kendimden kaçmışım ki, ne kendimi dinleyebilmişim, ne de annemle ilgili duygularımı özümseyebilmişim. Bu yüzden de, yıllardır feryat eden vicdanımın sesini duyamamış, adeta kulaklarımı vicdanımın sesine kapatmışım.

Kerem’i can kulağıyla dinleyen Eyüp, içten içe ona acıyor, nefisini şeytanın emrine verdiği için onu suçlamaktan kendini alamıyordu. Aynı zamanda Zerrin’in tepkisine de şaşıyor ve o yüce davranışından dolayı gizliden gizliye ona hayranlık

duymaya başlıyordu. Kerem'in içine düştüğü durumun nede-nini tahmin edebiliyor ve bundan dolayı ona daha çok kızırı-yordu. Aslında onu bu duruma düşüren inançsızlığıydı. Bir annenin kör oluşu, bir kalpte büyük bir nefrete yol açıyorsa, o kalpte Allah'ın rahmetinden ve nurundan iz kalmamış de-mektir. Akıllı başında olan bir insan da kalbinin kapılarını ya-ratanın nuruna kapatmaz asla. Hal böyleyken, karşısında otu-ran ve yıllarca şeytanın hizmetkârlığını yapmış olan o zaval-lıya yardım etmesi gerektiğini ve bunun, inancından dolayı kendisine yüklenmiş bir vazife olduğunu farkındaydı.

Nihayetinde, Kerem'in gözlerinin içine bakarak:

—Önemli olan hatanı fark etmiş olmandır, dedi. Zerrin'in tepkisini de garipseme. O gerçekten doğru olanı yapmış. Za-ten öyle olmasa, şimdi benimle bunları konuşuyor olmazdın. Gerçekten de ilk anlatmaya başladığında benim de tüylerim diken diken oldu. Bir insan, nasıl olur da sırf annesinin bir gözü kör olduğu için ondan utanır ve ondan nefret eder? Bir türlü aklım almıyor.

—Sana anlattığım gibi, bazen yaptıklarımın da dolayı piş-man oluyordum ama...

—Pişman olmak yetmiyor işte. Egoizmini, daha doğrusu içindeki şeytanı yenebilseydin, bu gün bu durumda bocala-mazdın. Unutma ki hayrı yaratan Allah'tır, şerri ise nefsimiz yaratır. Nefsimiz, şeytanın ta kendisidir. Bu yüzden şeytana karşı her zaman imanımızı kalkan yapmamız gerekir. Aksi takdirde, şeytanın açık hedefi haline geliriz.

—Tamam, anlıyorum da şimdi ne yapmam gerektiği konu-sunda kafam karmakarışık. Gidip annemin karşısına dikilip: “beni affet!” desem, buna yüzüm yok. Sonra affeder mi ondan da emin değilim. Anlayacağın ne yapacağımı bilemiyorum.

Bunun üzerine Eyüp oturduğu yerden kalktı ve arkadaşının yanına oturdu. Daha sonra elini arkadaşının omzuna atarak:

—Bak Kerem, dedi. Birbirimizi tanıyalı tam dört ay oldu. Bu dört aylık sürede, sana hep acıyarak baktım. Çünkü gözlerin o kadar körelmişti ki, buraya gelmekteki hedefin nedir, onu bile göremiyordun.

Derken Kerem arkadaşının sözünü kesti:

—Hayır, yanılıyorsun. Buraya gelmekteki hedefimi çok net görüyordum. Bu yüzden de zevkten çılgına dönmüş, tam anlamıyla hiçbir şeyin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyordum kendimce.

—Nasıl yani, biraz daha açık konuşur musun? Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım.

—Nasıl söylesem bilemiyorum. Düne kadar gururla savunduğum, kendimce geçerli bir neden olarak arkasına sığındığım o kaçış hedefinden şimdi utanıyorum. Gerçekten utanç verici bir şey ama özellikle annemden kaçmak için buradaydım.

—Nasıl yani, sırf annenden kaçmak için mi tıp fakültesini kazandın?

—Evet...

—Desene, ondan nefret etmiş olmana rağmen annen sana en büyük iyiliği yapmış.

—Anlamadım!

—Anlamayacak ne var canım, eğer annenden uzaklaşmayı o kadar çok istemeseydin, belki de büyük bir hırsla sınava hazırlanmayacak, şu anda da bir doktor adayı olarak burada bulunamayacaktın. En azından geleceğini kurtarmış sayılmaz mı?

Kerem, başını önüne eğip sustu. Gerçekten de annesine karşı beslediği onca çirkin emelden sonra, Eyüp'ün de dediği gibi adeta ödüllendirilmişti. Kendisini o kadar çaresiz hissediyordu ki annesinin karşısına çıkma cesaretini bile kendinde bulamıyordu. Dört ay önce evden ayrılmış, annesini bir kez

olsun arayıp sormamıştı. Annesine günah yüklemekten fırsat bulup da onun sevaplarını görmeğe çalışsaydı, içine düştüğü bu suçluluk hücreinde öylesine çırpınıp durmayacaktı oysa.

Kerem'in susup başını önüne eğmesi, Eyüp'e dokunmuştu. Belli ki o vurdumduymaz, vicdansız ve bencil arkadaşı, yavaş yavaş kendini buluyor, bakmaktan ziyade görmeğe başlıyordu artık. Gayrı ihtiyari bir şekilde öksürerek:

—Evet dostum! Dedi. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Anneni daha bekletecek misin?

—Bilemiyorum Eyüp. Anneme karşı hak etmediği bir suç işledim ve onu hiçbir günahı olmadığı halde cezalandırdım. Şimdi bunu daha açık bir şekilde görebiliyorum. Hangi yüzle ondan af dileyebilirim? Kalbini kırdım, onu incittim ama o bir defa dahi beni incitecek bir şey yapmadı. Bana karşı hep sabırlı ve özverili davrandı. Şimdi ne halde olduğunu bile bilmiyorum. Beni affedeceğini bilsem...

Eyüp, araya girerek:

—Eminim ki o seni hiç suçlamamıştır, dedi. Bence hiç zaman kaybetmeden annene gitmeli ve af dilemelisin. Şu anki tereddüdün, şeytanın vesvesesinden başka bir şey değildir.

—Öyle diyorsun da, kalp dediğin toprağa benzer. Ona ne ekersen onu biçersin. Ben sevgi ekmedim ki, şefkat bekleyeyim.

—Hayır, yanlış düşünüyorsun. Anne yüreği hiçbir toprağa benzemez. Allah onu, aşkla, sevgiyle mayalamıştır. Hele söz konusu evladı olunca, o yürek ne kadar kırgın olsa da oradan şefkatten ve merhametten başka bir şey yeşermez. Çünkü Allah, o yüreği kendi rahmetiyle donatmış ve ona yavrusunu sevgiyle ve şefkatle sarması ve büyütmesi için annelik şerefini bahşetmiştir.

—Çok güzel konuşuyorsun ama yine de içimden bir ses...

Eyüp, o kadar heyecanlanmıştı ki tekrar arkadaşının sözünü kesti:

—Bak sana çok meşhur olan bir kıssa anlatayım. Bir anne ve oğlu, köyün birinde tek başlarına yaşıyorlarmış. Daha çocukken yetim kalan oğlan, anasına çok düşkünmüş. Öyle ki anası canını istese, bir an bile düşünmeden verecek kadar seviyormuş anasını. O yoksul hayatlarında mutlu ve şükür içinde yaşayıp gidiyorlarmış. Oğlan, bir gün tarladan dönerken çeşmenin başında güzeller güzeli bir kızla karşılaşmış. Akli başından gitmiş. Aşk denen od, bir anda düşüvermiş o yoksun yüreğine. Başında sevda yelleri, günlerce, aylarca dolanıp durmuş. O mutlu yuvaları, bir anda sessizliğe ve huzursuzluğa bürünmüş. Zavallı kadıncağz oğlunun hallerine dayanamıyor, elinden bir şey gelmemesine rağmen çırpınıp duruyordu. Delikanlı, yaşadığı sevdanın yükünü tek başına taşımayacağını anlayınca, kızla konuşmaya ve hislerini ona açmaya karar vermiş. Günlerce beklemiş çeşmenin başında. Nihayet kızla karşılaşmış ve duygularını bir bir ona açmış. Kız, delikanlının teklifini kabul etmiş ama bir de şartı varmış. Onunla, annesinin kalbini söküp kendisine getirmesi şartıyla evlenebileceğini söylemiş. Delikanlı, kızın sözleri karşısında deliye dönmüş. Tutulduğu karasevdaya rağmen kızın şartını reddetmiş. Perişan bir şekilde dönüp evine gelmiş. Günler geçmiş, aylar geçmiş ama tutulduğu kara sevda dayanılmaz olmuş. Kızla bir kez daha konuşmaya karar vermiş. Ama hiçbir şey değişmemiş. Kız ileri sürdüğü şartta diretince, yine kör pişman geri dönmüş.

Anası oğlunun durumuna artık tahammül edememiş ve oğlunu karşısına alıp:

—Bak oğlum, demiş. İşte canımı vereyim. Ama bu zulme artık son ver. Dayanamıyorum her gün seni böyle görmeğe.

Derdin neyse söyle, senin o gül yüzünün gülmesi için canımı bile veririm.

Delikanlı, derdini anasına anlatmaya çalıştı ama içinde yanan alevlerin harına dayanamıyordu artık. Bir gece kararını verdi ve kızın şartını kabul etmekten başka çaresinin kalmadığını ve bu işi anasına anlatmaya karar verdi. Kalkıp anasını uyandırdı ve karşısına geçip:

—Ana can, dedi. Sana ne kadar düşkün olduğumu bilirsin. Senin bir of demen, benim için ölümden beterdir. Bana hem analık yaptın, hem de babalık. Şimdi benim için son bir şey yapmanı istiyorum.

—Söyle yavrum! İşte canımı vereyim. Yeter ki senin gönlün hoş olsun.

—Ana ben karasevdaya tutuldum. Yaşayan bir ölüden farkım kalmadı. Ne yediğim belli, ne içtiğim, ne de yaşadığım. Sevdiğime kavuşamazsam, ya kendime kıyacağım, ya da ince hastalığa yakalanıp ömür boyu sürüneceğim.

—Söyle oğlum, kim ise sevdiğin söyle gidip isteyeyim. Gerekirse tarlayı bahçeyi satar yine de seni evlendiririm.

—Yok ana, durum bildiğin gibi değil. Tarlayı bahçeyi satmana gerek yok. Sevdiğimin bir şartı var. Nasıl söylesem bilmiyorum. O şart olmazsa, benimle evlenmeyeceğini ve ancak o şartı yerine getirirsem benim onu sevdiğime inanacağını söylüyor.

—Söyle hele oğulcağızım, nedir şartı?

—Ancak senin kalbini söküp ona götürürsem bana inancak ve benimle evlenecek.

Kadıncağız, bir an bile düşünmeden:

—Eğer senin mutluluğun buna bağlıysa yap oğlum. Sök kalbimi götür ona. Canım yanmaz korkma. Çünkü benim kalbim seninle dolu. O kalp, zaten sana ait.

Sevdadan gözleri kör olan delikanlı, oracıkta annesinin kalbini söküp büyük bir sevinçle sevdiği kıza götürmek için evden çıkmış. Yolda giderken ayağını bir taşa çarpmış ve büyük bir acıyla:

—Of anam! Diye feryat etmiş.

O anda elinde tuttuğu kalp, şu şekilde inlemiş:

—Anan sana kurban olsun!

İşte böyle Kerem! Evlat, annesinin kalbini bile yerinden sökse, annenin kalbi hep yavrusu için atar. Boşuna dememişler: “Vatan gibi diyar, ana gibi yar olmaz.”

Eyüp’ün kıssasını can kulağıyla dinleyen Kerem, gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Annesinin o şefkatli ve sevecen bakışları gözlerinin önüne geldikçe, kalbi daralıyor, içi alev alev yanıyordu. Başını kaldırıp gözyaşlarını sildikten sonra, Eyüp’ün ellerini avuçlarına alıp sıkı sıkı tuttu ve:

—Şimdi anneme gidiyorum, diye haykırdı. Beni kovsa da, affetmese de gideceğim ona. Ben ne eşeklikler yapmışım. Anam affetse bile Allah affeder mi bilmem. Meğer kör olan anam değil, benmişim. Asıl kör benmişim.

Sonra kalkıp çantasını toparlamaya başladı. Hem ağlıyor, hem de etrafa dağılmış olan eşyalarını toparlamaya çalışıyordu. Çantasını alıp kapıya doğru yöneldi sonra. Eyüp, ayağa kalkıp arkadaşının kolundan tuttu ve bir anda boynuna sarıldı.

—İşte benim arkadaşım budur, dedi. Koş kardeşim, ait olduğun yere, annenin yüreğine koş.

Sonra Kerem’in gözlerinin içine bakarak:

—Gittiğinde göreceksin. Emin ol anne yüreği, şeytanın gi-remediği mabetlerden biridir. Gittiğinde göreceksin, dedi.

*

*

*

Mahalleye girdiği anda, yüreğinin iniltileri vicdanını çınlatmaya başlamıştı. Daha küçücük bir çocukken annesiyle beraber gezdiği o sokakların, ayaklarının altından kaydığını duyumsuyordu. Attığı her adım, onu biraz daha heyecanlandırıyor, biraz daha telaşlandırıyordu. Suçluluk duygusu, her adımda biraz daha acıtıyordu canını.

Nihayetinde, ürkek adımları onu evlerinin önüne kadar sürüklemiş, hayatının gerçeğiyle karşı karşıya bırakıvermişti. Elleri kapı tokmağına uzanırken titredi birden. İçinde bir türlü anlam veremediği bir korku vardı ve bu korku yüreğini bir sünger gibi sıkıyordu. Kapının tokmağını iki üç defa vurdu ama içerden herhangi bir ses duyamadı. Kapıyı tekrar tokmakladı ama nafiye. Annesinin, en samimi arkadaşı olan kapı komşuları Hanife hanımlarda olabileceğini düşünerek, yan tarafta bulunan bahçeye geçip kapıyı tokmakladı. Çok geçmeden Hanife Hanım görünmüştü kapıda. Karşısında Kerem'i gören kadıncağız, olduğu yerde donakaldı bir an. Kadının tepkisiz hali Kerem'i iyice telaşlandırmıştı. Bahçe kapısından içeri girerek:

—Rahatsız ettim Hanife Teyze, annem sizde mi acaba? Diye sordu.

Kadıncağız, nemli gözlerini kerem'den gizlemeğe çalışarak:

—Annen, annen! Diye kekeledi.

Kadının haleti, Kerem'i iyice telaşlandırmıştı. Korkuyla:

—Ne oldu anneme? Diye bağırdı. Hanife Teyze ne olur söyle bir şey mi oldu anneme?

Kadın, hırkasının koluyla gözlerini silerek Kerem'in yanına geldi. Uzun uzun Kerem'in gözlerinin içine baktı ve daha sonra sakın bir ses tonuyla:

—Şimdi mi aklına geldi annen, dedi. Artık kaçmana gerek yok. Çünkü onu senden daha çok seven biri aldı yanına.

Kerem, bir anda:

—Kim aldı yanına, diye haykırdı.

Sonra okşayan bir ses tonuyla:

—Ne olur Hanife Teyze! Dedi ve sustu.

Kadıncağız, Kerem'in çaresiz çırpınışlarına daha fazla dayanamayarak:

—Allah! Diyebildi.

Kerem, çılgına dönmüştü.

—Yani annem öldü mü? Öldü mü söyle!

—Evet oğlum! Annen Allah'ın rahmetine kavuştu.

Kerem, donmuş bir kan pıhtısını andıran gözlerini evlerine dikerek:

—Affet anne, affet ne olur! Diye inleyerek ağlamaya başladı.

Sonra Hanife Hanım'a dönerek:

—Ölmeden önce bir şey söylemedi mi? Diye sordu.

Hanife Hanım:

—Biraz bekle, dedi ve hızlı adımlarla eve yöneldi. Çok geçmeden elinde bir zarfla geri döndü.

—Annen, ölmeden birkaç gün önce bu zarfı bana verdi ve sana vermemi istedi.

—Annemi nereye gömdünüz?

—Mahallenin dışındaki mezarlığa...

Kerem, elindeki zarfı cebine koyarak mezarlığın yolunu tuttu. Mezarlığa geldiğinde, akşam ezanı henüz okunuyordu. Kendi kendine:

—Tam annemin namaz vakti, diye mırıldandı ve mezarlığın sonlarında bulunan ve eğreti bir mezar taşıyla kendini belli eden, annesinin mezarının başına gelip oturdu.

Mezara bakmaya bile utanıyordu. Daha birkaç ay öncesine kadar kendisine utanç vesilesi saydığı ve bu yüzden aşağıladığı annesinin, şimdi de mezarından utanıyor, mahcubiyetten

başını bile kaldıramıyordu. Gözyaşları donmuştu sanki. Yüreğinin her köşesini hüzünden ziyade mahcubiyet ve suçluluk duygusu kaplamıştı. Mezarın üzerindeki otları temizledi ve eğilerek annesinin toprağını öptü. O esnada cebindeki zarf yere düştü. Hanife Hanım'ın kendisine verdiği zarftı bu. Bir kenara oturup zarfı açtı ve içindeki kâğıdı çıkardı. Annesinin el yazısını tanımıştı. Yavaşça kâğıdı açıp okumaya başladı. Kâğıtta şöyle yazıyordu:

“Canım oğluma,

Her şeyden önce bunu bilmeni isterim ki, sen benim için kendi canımdan daha değerlisin. Senin yokluğunda bile, doğduğun ilk günün bahtıyarlığına sarılarak avundum. Baban öldükten sonra, senin varlığına sarılarak ayakta durabildim.

Canım oğlum,

Ne olur kusuruma bakma. Yıllarca senin utanç kaynağın oldum. Seni yaşıtıların içinde hep utandırdım. Benden kaçtığını biliyorum ama Allah şahidimdir ki sana zerre kadar dahi kırılmadım. Ne kadar günahkâr bir kadınmışım ki, son anımda bile yapayalnızım. Canımın en değerlisi, benden çok uzaklarda, maalesef benden nefret etmektedir.

Gözlerine kurban olduğum,

Anan, senin zannettiğin gibi senin utanç kaynağın değil. Bu gerçeği sana açıklamayacaktım ama en azından, ben öldükten sonra benden nefret etmeni istemiyorum.

Sen benden utansan da, ben kendimle gurur duydum hep. Çünkü canımın parçası yani sen, hayatın boyunca bütün güzellikleri benim gözümle göreceksin. Şimdi ne demek istediğimi, eminim ki anlayamamışsındır.

Bak oğlum,

Sen çok küçükken, bir kaza geçirdin. Bu kazada gözlerinden birini kaybettin. Ben de buna dayanamayarak, tek gözümü sana verdim. Anlayacağın o utanç duyduğun annenin gözüyle bakıyorsun hayata. Allah'tan tek dileğim, o gözlerin bir gün gelir hakikatlere de açılır.

Canım oğlum,

Her şeye rağmen bunu bilmeni isterim ki, bütün analık hakkım sana helaldir. Ben haram mal yemedim. Bu yüzden benim sütümü emen biri de haramzade olamaz. Eminim ki en yakın zamanda doğruyu görecek ve Allah'ın rahmet kapısına sen de varacaksın.

Seni canından çok seven annen..."

Kerem, okuduklarına inanamıyordu. Şuursuz bir şekilde olduğu yerde donmuştu sanki. Canlılığına şahadet eden tek şey, yanaklarından süzülen iki damlaydı. Biri kendi gözünden, diğeri de annesinin gözünden süzülüyordu yanaklarına. Bir eliyle kendi gözünü siliyordu, diğer eliyle de annesinin gözünü...

TUT ELİMDEN BABA

İstanbul'un kenar mahallelerinden birinde doğmuştu Ahmet. O mahallenin çarpık düzeni büyütüyordu onu. Babası, daha evlenir evlenmez "İstanbul'un taşı toprağı altın" lafına uymuş, daha tazecik bir gelirken karısı, toplayıp evi barkı göç etmişti ana yurdundan. Evet, İstanbul'un taşı toprağı belki altındı ona göre ama altının değeri kalmamıştı artık. Bir akçe, bir can demekti. Bir can da bir akçe etmiyordu artık.

Ahmet, babasının hayaline sarılarak büyüdü adeta. Sabah uyandığında, babası çoktan işe gitmiş oluyordu. Çoğu akşam da babasının işten gelmesini beklerken uyuyakalıyordu. Böylece babasını özlerken, her gün biraz daha ondan uzaklaşıyor, biraz daha babasına yabancılaşıyordu.

Annesi ise, babasına nazaran daha ilgiliydi biricik oğluna karşı. Onun sorunlarına, ahlakına ve eğitimine karşı daha duyarlıydı. Elinden geldiğince oğluna da dinin esaslarını öğretmeğe çalışıyor, onun da babası gibi kahve ehli olmasından korkuyordu. İnandığı en güzel ve en kutsal değerlerle bezemek istiyordu oğlunun o tazecik beynini. İstanbul'un o çarpık düzenine karşı, oğlunu korumanın telaşesi içindeydi kadıncağız. Bunun da ancak İslami bir yaşam tarzını benimsemesi ve Allah korkusuyla bütünleşen bir vicdanla gerçekleşebileceğini savunuyordu. Öyle ya, bir çocuk babasını kahveden çağırırsa kahveye, camiden çağırırsa camiye meyledermiş. Bu yüzden de oğlunun, babasının izinden gitmemesini istiyor ve bu uğurda sabırla mücadelesini sürdürüyordu. Bir anlamda Ahmet'in, babasından böylesine kopuk ve böylesine bihaber büyümesinden dolayı içten içe seviniyordu.

Ahmet ise annesinin nasihatlerine amel etmeğe çalışıyor, onun o sevgiyle kucaklayan şefkatine sığınarak, hayatını şekillendirmeye çalışıyordu. Öyle ki, annesinin şefkat kokulu yürek bahçesinde, babasının o sanal varlığına bile alışıyordu günden güne. Zaman, geçmiş denen o faniden iplerini her gün biraz daha kopardıkça, Ahmet de babasından uzaklaşıyor, onun aksine bir yol çiziyordu kendine. Babasının, hayata dair isyanvari şikâyetleri, Ahmet'te şükre dönüşüyordu her geçen gün.

Akşamdı. Ezan, ruha dinginlik veren bir ahenkle bütün yaratılanları yaratana şükretmeğe çağırıyordu. İnsanların umursamazlığından ve nankörlüğünden olsa gerek, minareden yükselen ses yalvarırcasına inliyordu adeta. O inilti, kiminin yüreğine hükmediyordu, kiminin de vicdanına. Kimisi yüreğinin götürdüğü yere gidiyordu, kimisi de vicdanının...

Ahmet, sınav dönemi olması münasebetiyle, yorgun argın okuldan dönmüş, oturduğu çekyatta uyuyakalmıştı. Annesi Huriye Hanım, yavaşça odanın kapısını aralayıp içeri girdi ve çeyiz sandığının üzerinde bulunan seccadesini alıp, parmaklarının ucuna basarak tekrar kapıya yöneldi. Kapıyı açıp tam dışarı çıkacakken, Ahmet arkadan seslendi:

—Anne saat kaç?

—Saat beşi çeyrek geçiyor oğlum!

—Ezan okundu değil mi?

—Evet oğlum!

—O zaman neden beni uyandırmıyorsun? Namazım kazaya mı kalsın istiyorsun?

—O kadar güzel uyuyordun ki uyandırmaya kıyamadım. Namazımı kıldıktan sonra seni de uyandıracaktım. Madem uyardın, kalk o zaman.

Ahmet, annesinin şefkatle okşayan bakışları arasında yattığı yerden kalkıp, lavaboya doğru yöneldi. Huriye Hanım'ın içi içine sığmıyordu. Oğlunun dinine karşı bu kadar duyarlı, ibadetlerine karşı da bu kadar hassas olması, kendisine gurur veriyordu. Ellerini kaldırıp: “Sana şükürler olsun Allah'ım!” diye niyaz etti ve namazını kılmak için tekrar salona geçti.

Ana oğul, namazlarını kıldıktan sonra geçip salondaki divana oturdular. Huriye Hanım, oğlunun saçlarını okşayarak:

—Hep böyle kal tamam mı oğlum? Dedi.

Ahmet, annesinin o içten sorusuna cevap vermedi. Huriye Hanım, oğlunun suskunluğuna aldırmadan devam etti:

—En güzel ve en doyurucu aşk, yaratana karşı duyulan aşktır. En vefalı sevgili de O’dur. Bütün samimiyetiyle O’na dönüp de karşılıksız bir aşk yaşayan yoktur. Bizi yarattı ve bütün kâinatı emrimize verdi. Böylesine cömert bir sahibimiz varken, O’ndan başkasına minnet duymak, O’ndan başkasına el açmak sence mantıklı olur mu? Bütün bu nimetlerine karşılık bizden tek beklediği de O’na kulluk etmemiz ve verdiği nimetlere karşı O’na şükretmemizdir. Sen ne olursan ol oğlum, hiçbir zaman nankör olma. Yaratana nankörlük edene hep nankörlük edilir. O’ndan yüz çevirenden, hep yüz çevirilir. O’nu layıkıyla sevmeyen, layıkıyla sevilmez ve sahte duyguların esiri olur.

Oğlunun can kulağıyla kendisini dinlediğini gören Huriye Hanım, büyük bir haz ve şevkle anlatmaya devam etti:

—Hiç uzağa gitmeğe gerek yok oğlum. Kendi babana bir bak. Boşlukta savrulan, gayesiz, şevksiz ve işe yaramaz bir nesne gibi işten eve evden işe ömür denen o kısacık zaman dilimini doldurma telaşında... Çevresindeki hiçbir güzelliği farkında değil. Birçok insan, çocuğu olsun diye doktor doktor dolaşırken, Allah ona sağlıklı ve şuurlu bir evlat vermiş ve o, bunun farkında bile değil. Bak oğlum! Körlük, sadece görememek değil. Farkında olamamak, elindekilerin kıymetini bilememek ve yaşam denen bu gizemi anlayamamaktır aynı zamanda. Bizi var edene, bizi şereflendirene ve cömertliğiyle bizi nimetlendirene değil de, yaratılana, şereflendirilene ve nimetlendirilene kulluk etmek körlüğün en hazin halidir.

Ahmet, annesinin ağzından dökülen sözcüklerle adeta büyülenmişti. Doğru dürüst okuma yazması bile olmayan annesini, o kadar güzel konuşturan ve ona o ilhamı veren neydi, gerçekten çok merak etmişti.

—Anneciğim! Ne kadar güzel konuşuyorsun. Ağzından çıkan her kelime, kalbime hükmediyor ve sana karşı hayranlığım kat kat artıyor. Bu sözleri kimden öğrendin?

—İman, insanın en büyük ilham kaynağıdır. Eğer samimi bir kalple inanmışsan, o zaman kelimeler kendiliğinden dökülür dudaklarından. Hakikat, her zaman etkiler insanı. Hakikati ifade eden sözcükler de insanın kalbine hükmeder. Vicdanını harekete geçirir ve basiret gözünü açar.

Tam o esnada kapı açıldı ve Ahmet'in babası Muzaffer, sendeleyerek içeri girdi. Bir kez olsun başını kaldırıp etrafına bakmadan:

—Hanım sofrayı hazırla, diyerek geçip divana oturdu ve başını ovuşturmaya başladı.

Ahmet, yavaşça ve ürkek bir edayla babasına sokuldu ve:

—Nasılsın babacığım! Dedi. Çok mu yoruldu?

Muzaffer, beklenmedik bir sertlikle karşılık verdi.

—Sorduğun soruya bak! Halimden belli olmuyor mu? Sabah-tan akşama kadar üç kuruş kazanacağız diye canımız çıkıyor.

Ahmet, babasının o soğuk ve itici tavrı karşısında tek kelime daha etmedi. Yavaşça çekilip eski yerinde oturdu ve yabancı gözlerle babasını seyretmeğe başladı. Annesinin sözlerini düşünüyordu. Gerçekten de babası gayesiz ve başıboş bir hayat sürüyor, çevresindeki güzelliklere karşı duyarsız bir boşluk içerisinde yüzüyordu. İnançsızlığın insanı ne kadar çirkinleştirdiğini, babasının hal ve tavırlarında canlı canlı görüyordu. İnanmak ve yaratana farkında olmak, gerçekten de insanı güzelleştiriyordu. O, bu güzelliğe annesinin o nur yüzünden aşınaydı zaten.

* * *

Ahmet, bir üst sınıfa geçmenin heyecanı ve sevinciyle elinde karnesi içeri girdi. O artık lise son sınıf öğrencisiydi. O sevinçle hemen mutfığa koştu ve karnesini annesine uzatarak:

—Bak anne, dedi. Bütün derslerden geçtim. Artık bir lise son sınıf öğrencisi var karşında.

Huriye Hanım, soymakta olduğu patatesleri elinden bırakarak, oğlunun uzattığı karneyi aldı ve:

—Şükürler olsun Allah'ıma! Bu gün aldığım en güzel hediye bu. Seni tebrik ediyorum oğlum, seni tebrik ediyorum, diyerek oğluna sarıldı.

Uzun uzun oğlunu sıktı kollarının arasında. Sonra gözlerinde parlayan ısıll ısıll bir sevgiyle oğlunun gözlerinin ta içine sokuldu.

—Hep böyle kal oğlum, hep böyle kal olur mu? Her zaman annenin bu öksüz yüreğine merhem ol. Seni bana bahşeden Rabbime ne kadar şükretsem az gelir.

Ahmet, yüreğinde sakladığı ve annesinin hep şımartmasını beklediği o çocuk yanıyla Huriye Hanım'ın boynuna sarıldı ve:

—Seni çok seviyorum anne, seni canımdan bile çok seviyorum, dedi Senin o nasihatlerin ve sabırla yüreğime ektiğin sevgin olmasaydı, belki de bu gün sokaklarda sürten bir soytarıydım. Ama sen buna izin vermeyerek, beni en güzel nasihatlerinle besledin. Asıl ben sana teşekkür ederim. Senin gibi bir anneye beni bahşeden Rabbime şükürler olsun.

Sonra ana oğul, istemeden birbirlerinden ayrılan dal ve yaprak gibi birbirlerinden ayrıldılar ve Ahmet annesinin yanaklarından öperek:

—Karnım çok aç anne, yemek ne zaman hazır olur? Dedi.

Huriye Hanım, oğlunun saçlarını okşayarak:

—Sen üzerini değiştir, ben hemen sofrayı hazırlarım, dedi ve ekmek sepetini alıp tepsiye koydu.

Ahmet, şımarık bir çocuk edasıyla tekrar annesini öptü ve üzerini değiştirmek için odasına gitti. Üzerini değiştirip salona geçtiğinde annesi yemeğini çoktan hazır etmişti. Oturup büyük bir iştahla yemeğini yedikten sonra, sofrayı toplayıp mutfağa götürdü ve annesine dönerek:

—Eline sağlık anne, dedi. Ben çıkıyorum. Hüseyin Amca beni bekliyor.

- Hayırdır oğlum? Hüseyin amcanla ne işin var?
—Onun atölyesinde yine işe başlayacağım. Koskoca yaz tatilini evde seninle geçirecek değilim ya!
—Ne çabuk oğlum! Biraz dinlenseydin.
—Yok anne, bir an önce çalışmaya başlamam lazım. Okul masraflarımı çıkarmam lazım.
—İyi sen bilirsin. Hüseyin amcana da selam söyle.
—Aleykumselam! Görüşürüz anneciğim...

* * *

Hüseyin Usta, Ahmet'i karşısında görünce, elindeki işi bırakarak:

- Ooo hoş geldin Ahmet! Dedi. Geç otur bakalım.
Geçip yazıhanede oturdular. Hal hatır faslından sonra Hüseyin Usta söze başladı.
—Eee Ahmet! Söyle bakıyım ne kadar haftalık istiyorsun?
—Ayıp ediyorsun Hüseyin Amca. Bütün yaz tatillerinde senin yanında çalıştım. Şimdiye kadar seninle maaş konuştum mu hiç? Benim amacım tatilimi en verimli şekilde değerlendirmek sadece. Sen ne kadar verirsen ben razıyım.
—Kusura bakma ama o babadan böyle bir evlat nasıl olur ya? Gerçekten zamane çocuklarına hiç benzemiyorsun. Senin gibi bir evlat yetiştirdiği için Allah Huriye Hanım'dan binlerce kez razı olsun.
—Sen ne zaman iş başı yapacağımı söyle Hüseyin Amca. Gerisini boş ver. Öyle bir özlemişim ki kereste kokusunu!
—Ne zaman istersen aslanım! Git hele biraz dinlen. Şu okul yorgunluğunu at bir üzerinden.
—O zaman yarın başlıyorum. Tabi sizin için bir sakıncası yoksa...

—Ne sakıncası olacak oğlum, benim canıma minnet. Senin gibi bir çırağa zaten çok ihtiyacım var. O zaman sabah saat sekizde bekliyorum.

—Tamam, Hüseyin Amca! Saat tam sekizde buradayım.

Sonra ayağa kalktı ve izin isteyerek atölyeden çıktı. Bir an önce iş başı yapmak istiyordu. Çünkü bu şekilde çok sevdiği fakat bir türlü açılmadığı Hüseyin Usta'nın kızı Meryem'e daha yakın olabilecek ve hemen hemen her gün onu görebilecekti. Meryem, Hüseyin Usta'nın en küçük kızıydı. Ahmet'le aynı sınıfta okuyordu. Babasından almış olduğu terbiye ve ahlak, onun dindar bir kişilik geliştirmesine ve hayata İslam'ı prensiplerle bağlanmasına vesile olmuştu. Bu terbiye sonucunda daha yedi sekiz yaşlarındayken örtünmüş ve ibadetlerine karşı hassas bir tutum kazanmıştı. Aslında Ahmet'i etkileyen ve onun kalbini kazanan da Meryem'in bu özelliği idi. Onun bu oturmuş kişiliği ve imanla nurlanmış güzelliğinden çok etkilenmiş ve hiç kimseyle paylaşmadığı bir sırrın tutukunu olmuştu. O sırrın adı aşktı.

Atölyeden çıkıp yavaş adımlarla tekrar eve doğru yürümeğe başladı. Bütün bedeni o esrarlı sırrın, yani aşkın tutsaklığında titriyor, yüreği gizli gizli uzak bir hasretin nefesini soluyordu. O hasretin adı da Meryem'di. Uzaktı. Çünkü o kadar mesafeli bir yapısı vardı ki, aynı ortamda bile ulaşamayacak kadar uzak görünürdü. Zamane, onun için şeytanın rengârenk bezediği bir bahçeydi ve insanlar da o bahçede şeytanın yalanlarına kanmış bir vaziyette gölgelenmekteydiler. Bu yüzden o bahçeye bir türlü yaklaşmıyordu. Yaksa, kavursa bile inancının sıcaklığında teskin olmayı seçmişti o bir kere. Başka da bir emel taşımıyordu o körpecik yüreği. Bu yüzden de Ahmet bir türlü ona yaklaşmıyor, hislerini sevdiği kıza ifade edecek cesareti bulamıyordu kendinde.

Eve geldiğinde gün batmak üzereydi. İçeri geçip salondaki divana uzandı. İçinde bir şeyler ifade edilmeği bekliyordu fakat o, ifadesiz sözcükleri yutkunmaktan başka bir şey yapamıyordu. Bu duruma daha ne kadar katlanacaktı? İçini kavuran duyguları ne zaman teslim edecekti sahibine? Günden güne içinde büyüyen aşkını, hangi sözcüklerle paketleyip sunacaktı maşukuna bilemiyordu.

Uzandığı yerden kalktı ve namaz vakti yaklaştığından dolayı tekrar dışarı çıktı. Mahallenin az aşağısında bulunan camiye yöneldi. Şadırvana inip abdestini aldıktan sonra, büyük bir huşu içerisinde camiye girdi. Akşam namazının saatine daha on on beş dakika vardı. Geçip bir köşede oturdu ve sürekli cebinde taşıdığı cep boy Kuran-ı Kerim'i çıkarıp okumaya başladı. Kuran okumasına okuyordu ama aklı bambaşka yerlerdeydi. İki üç ayet okuduktan sonra Kuran'ı Kerim'i kapatıp tekrar cebine koydu. Huzursuz olmuştu. "Allah affetsin! Kuran okurken gör neler düşünüyorum. Allah affetsin." Diye için için pişmanlığını dile getirdi. Sonra oturduğu yerden kalkıp cemaatin arasına karıştı ve saflardaki yerini aldı.

Namazdan çıktığında karanlık bir hayli çökmüştü. Caminin önündeki banklardan birine oturdu. Meryem'i görmek için inanılmaz bir arzu vardı içinde. Meryem'lerin evi caminin az ilerisindeydi. Oturduğu yerden kalktı ve daha fazla düşünmeden o yöne doğru yürümeğe başladı. Birkaç adım atmıştı ki, kendisini çağıran tok bir sesle irkildi. Dönüp baktığında, şaşkına dönmüştü. Hüseyin Usta, eşi Zühre Hanım ve Meryem kendisine doğru geliyorlardı. Hüseyin Usta, Ahmet'in yanına varıp:

—Hayrola Ahmet! Nereye böyle? Diye sordu.

Ahmet, başını kaldırmadan:

—Hiç, dedi. Namazdan çıktım, dolaşıyordum.

—Madem buraya kadar gelmişsin, bir çayımı içersin artık.

—Olmaz Hüseyin amca, rahatsız etmeyeyim şimdi. Daha sonra inşallah...

Hüseyin Usta, Ahmet'in koluna girip sürüklemeye başladı.

—Sen nasıl çıraksın yahu, insan ustasına karşı gelir mi? Hadi hadi nazlanma! Hem çay içer hem de bir çalışma planı yaparız. Yarına teslim etmemiz gereken işler var.

Ahmet daha fazla direnemedi ve utana sıkıla yürümeye başladı. Hemen yanibaşında yürüyen Meryem'e baktı göz ucuyla. Meryem, her zamanki ağırbaşlılığıyla başını önüne eğmiş yürüyordu. O kadar asil bir duruşu vardı ki, tanıyan tanımayan herkesin saygı duymasını kaçınılmaz kılıyordu adeta. Özgüveni ve kendine karşı duyduğu o inanılmaz saygısı, attığı her adımda biraz daha ön plana çıkıyordu. Bütün bu özellikleri, yüklenmiş olduğu imanın bir yansıması gibiydi.

Nihayet uzaktan uzağa seyrettiği ve bir türlü cesaret edip de bakamadığı o kırmızı kiremitten örülmüş, tek katlı, eğreti bir çatıyla yükselmiş evdeydi. Başını önüne eğmiş, bir yandan Hüseyin Usta'nın birbiri ardına sorduğu sorulara cevap vermeğe gayret ediyor, bir yandan da yüreğini kasıp kavuran o unutulmaz duyguyla boğuşuyordu. Bu hengâmede bir kez olsun başını kaldırıp bakamamıştı Meryem'e.

Önüne gelen çayı utana sıkıla içtikten sonra saatine baktı ve:

—Ooo vakit bir hayli olmuş, dedi. Annem şimdi merak eder Hüseyin Amca. Müsaadenle ben kalkayım artık. Yarın görüşürüz.

—Tamam oğlum, müsaade senin. Kızım Ahmet'i geçir.

Utangaç adımlarını kapıya doğru sürükledi ve kapıdan çıkarken başını kaldırıp Meryem'e baktı.

—İyi akşamlar Meryem! Her şey için teşekkür ederim.

Meryem'i ilk defa tebessüm ederek kendisine bakarken görmüştü. Utanmasa, biraz cesareti olsa oracıkta açacaktı yüreğine gömdüğü bütün sırları ama Meryem'in:

—İyi akşamlar! Deyip kapıyı kapatmasıyla o kısacık düştten uyanmak zorunda kalmıştı.

Eve geldiğinde, annesini kapının eşiğinde oturmuş kendisini beklerken buldu.

—Hayırdır anneciğim, neden dışarıda oturmuşsun?

—Seni bekledim oğlum. Nerelerdeydin?

—Camideydim anne!

—Bu saatte camide ne işin vardı?

—Namazdan çıkıp biraz dolaştım. Meraklanacak bir şey yok.

—İyi o zaman geç içeri. Yemek hazır.

—Babam gelmedi mi?

—Babanın bu saatte geldiğini gördün mü hiç? Kim bilir hangi kahvede kumara dalmıştır şimdi!

Ahmet, derin bir of çekerek içeri girdi. “Allah ıslah etsin” diye geçirdi içinden. Geçip yemek masasına oturdu. Zoraki birkaç lokma aldı. Hiç iştahı yoktu. Aldığı lokmalar ağızda büyüyordu adeta. Bir yanda babasının umarsızlığı, diğer yanda bir türlü aklından çıkaramadığı Meryem... Hangisini düşüneceğini ve hangisi için çareler üreteceğini bilemiyordu. Öylece sofradan kalktı ve dışarı çıkıp, kapının eşiğinde oturdu. Yüreği gece gibi karar-mıştı. O karanlığın içinde aydınlık bir şeyler aradı durdu dakikalarca. Sonra annesi gelip durdu karşısında. Evet, hayatındaki tek huzur veren ve yüreğinin karanlık tenhalıklarını aydınlatan tek varlığıydı annesi. Kadıncağız, oğlunun hüznle gölgelenmiş yüzüne dakikalarca baktı ve yanaklarını okşayarak:

—Ne oldu benim güzel oğluma? Neden böyle hüznlenmiş böyle? Diye sordu.

Ahmet, zoraki başını kaldırıp annesinin o aydınlık yüzüne baktı.

—Daha ne olsun anne? Kendimi bildim bileli bir yanımda hep eksik, hep yoksun ve hep kederli... Babam da burada olmalıydı

değil mi? bir kez olsun o da saçımı okşayıp, halimi hatrımı sormalıydı senin gibi. Oysa o, karanlık bir mahzene kilitlemiş kendisini ve çevresinde olanların hiç birini göremiyor. Karnemi bile sormadı bugün. Geçmiş miyim, kalmış mıyım umrunda bile değil.

—O da bizim kaderimiz oğlum! Allah ıslah etsin demekten başka bir şey gelmiyor elimizden. Bir yabancıyla yuvamızı paylaşıyoruz ve bunun ne denli dayanılmaz bir şey olduğunu benim kadar iyi bilemezsin. Yine de Allah'ın rahmetine sığınmaktan başka bir şey gelmez elimizden.

Huriye Hanım, derin bir of çekti ve oğlunun elinden tutarak:

—Üzme kendini oğlum, dedi. Hadi kalk içeri geçelim. Vakit çok geç oldu.

Ahmet, sessiz ce içeri geçip salondaki divana oturdu ve annesine dönerek:

—Yanıma oturur musun anne, dedi.

Huriye Hanım, meraklı gözlerle oğlunu süzdükten sonra geçip divanın bir köşesine oturdu. Ahmet, annesinin gözlerinin içine bakarak:

—Babam niye böyle yabancılaştı anne? Diye sordu.

Huriye Hanım, derin bir iç çekti.

—Sen daha altı aylıktın oğlum. Baban hayat dolu bir insandı. Bir gün bile evini ihmal etmezdi. Evden işe işten eve gider gelirdi sadece.

Kadıncağızın gözleri doldu, yutkundu ve sonra iki damla yaş yuvarlandı yanaklarından.

—Abin o zamanlar altı yaşındaydı. İlk göz ağrımız, ilk evladımızdı. Evimizin değil sadece, bütün mahallenin neşe kaynağıydı. Çok hareketli bir çocuktü. Daha önce de anlattığım gibi, bir gece abinin inlemeleriyle uyandım. Ateşler içinde yanıyordu. Hemen Muzaffer'i uyandırdım. Kalkıp üzerimizi giyindik ve abini alıp hastaneye götürdük. Baban daha yeni işe başlamıştı ve

cebinde tek kuruş parası yoktu. Doktorlar, hastane masraflarını peşin istediler. Baban da sert çıkışarak:

—Çocuk ateşler içinde yanıyor. Önce ona bir bakın, kaçmıyoruz ya, diye bağırды. Ama nafile, parayı almadan çocuğa bakamayacaklarını söylediler. Birkaç hastaneye daha götürdük, paramız olmadığı için abinle ilgilenen olmadı. Sonrasını biliyorsun işte... Abin yolda öldü.

Huriye Hanım, hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

—Meğer saatlerce onun cansız bedenini taşımışım kollarımda. Oğlumun, kollarımda buz kestiğini bilemeden... Canımın bedenimden çıkıp gittiğini fark edemedim...

Ahmet, cebinden çıkardığı mendille annesinin yanaklarına süzülen yaşları sildi ve:

—Kusura bakma anne, kusura bakma seni üzdüğüm için, diye sayıklamaya başladı.

Huriye Hanım, kendini toparlamaya çalışarak devam etti:

—İşte o günden sonra, baban hayata küstü. Öz yuvasına küstü, karısına çocuğuna küstü. Kendini dışarı attı. Haftalarca eve gelmediği oldu. Şu duvarların dili olsa da anlatsa, bu evde neler yaşadığını... Tek başıma göğüsledim oğlumun acısını. Oğlumun hayaliyle oynayıp durdum bu dört duvar arasında. Sonra oğlumun hayalini de gömdüm. Off oğlum off! Boşuna dememişler, Allah bir derdi verdi mi, dermanını da vermiş. Benim derdimin dermanı da sen oldun. Senin varlığına tutunarak ayakta kalmayı başardım çok şükür. Ama baban, bir türlü kabullenemedi olanları. Abinin ölümü onu öyle bir yıktı ki, senin varlığını bile fark edemedi.

Ahmet, annesinin anlattıkları karşısında tek kelime bile etmedi. Babasını haklı çıkaracak bir neden aradı durdu dakikalarca. Ama bulamadı. İnsan, ne olursa olsun elindekilerin kıymetini bilmeliydi. Allah'ın takdir ettiği bir yazgının hesabını, kimseden sormamalıydı.

Yavaşça oturduğu yerden kalktı ve odasına geçti. Üzerini bile çıkarmadan yatağına uzandı. Artık Meryem'i düşünmüyordu. Annesinin anlattıkları ve babasının durumu konusunda müthiş bir duygu keşmekeşi yaşıyordu. Kendini bildi bileli babasından en küçük bir ilgi ve şefkat görmemişti. Annesinin anlattıklarını bütün ayrıntılarıyla düşündü ama o ayrıntılar içerisinde kendisini ve annesini suçlu çıkaracak hiçbir şeye rastlayamadı. O zaman suçlu kimdi? Veya kendisine tavrı takınılması gereken bir suçlu var mıydı? Kendi kendine: “Hayır, tek suçlu maalesef babamdır” dedi. Sonra uzandığı yerden kalkıp oturdu. “Babamla bir fırsatını bulup konuşmalı, onun basiret gözünü açmalıyım” diye düşündü. Sonra: “Ama nasıl” diye mırıldandı. Yataktan kalkıp tekrar annesinin yanına gitti. Divana oturup, yeni yıkadığı çamaşırları ütülemekle meşgul olan annesine:

—Az yanıma oturur musun anneciğim, dedi. Seninle önemli bir konu hakkında konuşacağım. Daha doğrusu tavsiyene ihtiyacım var.

Huriye Hanım:

—Hayırdır oğlum! Diye sordu ve geçip oğlunun yanına oturdu.

Ahmet, annesinin sevgiyle parlayan gözlerine baktı ve:

—Babamın durumunu konuşacağım seninle anne, dedi. Babam hep böyle mi devam edecek? Biz bu konuda ona neden müdahale etmiyoruz?

—Bu konuda ne yapabiliriz oğlum? Bizim elimizden ne gelir ki? Babanı tanırırsın, hep bildiğini okur.

—Bir planım var anne. Onu bu konuda test edecek bir plan kurdum.

—Ne planı oğlum? İnşallah daha da adamı delirtmezsin!

—Yok, yok hele bir dinle, Allah'ın izniyle hiçbir olumsuz duruma mahal vermeyeceğiz.

Sonra heyecanla anlatmaya başladı:

—Babam ne benimle doğru dürüs ilgileniyor ne de seninle, öyle değil mi?

—Evet...

—Neden bize karşı bu kadar ilgisiz olduğunu hiç düşündün mü?

—Tabi ki düşündüm oğlum! Ama tek neden olarak abinin ölümünü görüyorum. Çünkü o günden sonra baban böylesine tuhaflaştı.

—İyi de o olayda senin veya benim bir suçumuz var mı?

—Yok, tabi ki... Hele açık konuş oğlum, neye varmak istiyorsun?

—Bana veya sana bir şey olsa, babam üzülmez mi?

—Tabi ki üzülür oğlum, o nasıl soru?

—Göreceğiz anne!

—Ne demek istiyorsun, çıldırtma da insanı açıkça söyle oğlum!

—Yarın Hüseyin Amca'nın yanında işe başlıyorum. Akşam eve gelmeyeceğim. Sen de babam eve gelince durumu babama söyleyeceksin.

—Eee ne olacak? Babanın umrunda olacağını mı sanıyorsun? En fazla "Kazık kadar adam, kimbilir hangi arkadaşına takıldı şimdi" der ve kalkar hiçbir şey olmamış gibi yatar.

—Ertesi sabah Hüseyin Amca'ya telefon ettireceğim. Özelikle babamı cepten aratacağım. Akşam eve gitmek için işten çıktığımı fakat sabah işe gelmediğimi söyleyecek babama. Bu oyuna iki üç gün devam edeceğiz. İşte o zaman babamın bana karşı neler hissettiği anlayacağız. Eğer gerçekten telaşlanıp, beni aramaya koyulursa, işte o zaman babamın bana değer verdiğinden emin olacağım ve babamı kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Aksi takdirde yapacak bir şey yok. Anlayacağın, babamın her geçen gün bizden biraz daha kopmasına izin vermeyeceğim anne.

Huriye Hanım, pek umutlu değildi ama yine de oğlunun planına karşı çıkmadı ve ona yardımcı olacağını söyledi. Bunun

üzerine Ahmet kalkıp tekrar odasına gitti ve büyük bir heyecanla yatağına uzanıp yorganı başına çekti.

Ertesi sabah erkenden kalkıp kahvaltısını yaptı ve büyük bir heyecanla Hüseyin Usta'nın atölyesine doğru yola koyuldu. Atölyeye geldiğinde Hüseyin Usta oturmuş kahvaltı yapıyordu. Ahmet'i görünce, yanındaki tabureyi masanın yanına çekip:

—Günaydın Ahmet! Hadi otur çayı daha yeni demledim, dedi.

Ahmet, geçip masanın başına oturdu. Başını yerden kaldırmadan, Hüseyin Usta'nın önüne koyduğu çayı karıştırmaya başladı. Onun dalgın hali ustasının gözünden kaçmamıştı. Hüseyin Usta, çayından bir yudum aldıktan sonra:

—Hayırdır Ahmet, bir sorun mu var? Diye sordu. Seni biraz dalgın gördüm...

—Doğrusunu istersen önemli bir sorun var Hüseyin Amca.

—Neden anlatmıyorsun o zaman? Elimden ne gelirse yapmaya hazırım. Hele anlat bakıyım!

—Babamı iyi kötü tanıyorsunuz.

—Tanıyorum tabi ki! Benim bildiğim Muzaffer'in kendisinden başka kimseye zararı olmaz ama... Hayırdır evde huzursuzluk mu çıkardı?

—Aslında dediğiniz gibi kimseye zararı olan biri değil ama onun bana ve anneme karşı ilgisizliği ağzımızın tadını kaçırmaya başladı artık.

—Ben ne yapabilirim? Babanla konuşmamı mı istiyorsun?

—Benim bir planım var. Tabi kabul ederseniz bu planın işlemesi biraz size bağlıdır. Yani bu planın başkahramanı siz olacaksınız.

—Allah Allah! İyice meraklandım vallahi! Anlat bakayım nasıl bir plan...

—Bu gün izin verirken burada sabahlamak istiyorum. Yani gece eve gitmeyeceğim.

—Eee! Annen ne olacak? Kadıncağız merak etmez mi?

—Annemin haberi var.

—Bu şekilde baban nasıl tepki verecek onu mu ölçmek istiyorsun?

—Bir anlamda öyle de denebilir. Ben babam için ne ifade ediyorum, onu öğrenmek istiyorum.

—İyi de ben bu planın neresindeyim, onu anlayamadım.

—Babam, büyük bir ihtimalle gece eve gitmememi önemsemeyecektir. Burada sabahlamış olabileceğimi düşünecektir. Sizden ricam; tabi kabul ederseniz, ertesi gün babamı cepten arayıp, akşam eve gitmek için çıktığımı fakat sabah işe gelmediğimi babama söylemenizdir. Mümkünse bu oyunu birkaç gün devam ettirmek istiyorum.

—Vallahi Ahmetçiğim, bu konuda üstüme ne düşerse yapmaya hazırım ama babanın bu numarayı yiyeceğinden pek emin değilim.

—Denemeden bilemeyiz Hüseyin amca. Siz bana yardım edecek misiniz onu söyleyin.

—Yeter ki babanla aranız düzelsin oğlum. Elimden ne gelirse yapmaya hazırım. Hele söz konusu sen olunca, olmayacak işi bile oldururum evvel Allah!

Ahmet, büyük bir memnuniyetle ustasına teşekkür etti ve hemen ayağa fırlayıp üzerini değiştirmek için dolaba yöneldi. Annesinin ve ustasının aksine onun içi umut doluydu. Bu planın işe yarayacağına ve içini kavuran baba hasretinin sona ereceğine canı gönülden inanıyordu. Bu inanç, onun umutlarını besleyen tek sığınağıydı ve o, bu sığınakta babasını ölene kadar bile beklemeye razıydı.

*

*

*

Muzaffer, yine gece geç vakitte eve gelmişti. Evin eşiğinde telaşlı bir şekilde bekleyen karısını görünce:

—Ne o hanım, sen niye hala ayaktasın? Diye sordu.

Kadıncağız, inleyen bir sesle:

—Ahmet, dedi. Ahmet daha gelmedi. Bu saate kadar gelmeliydi.

—Geç içeri uyu be kadın! Koskocaman adam, kim bilir belki de Hüseyin Efendi'nin atölyesinde kalmıştır. İlk kez mi oluyor sanki?

Huriye Hanım daha fazla diretmedi. Çünkü kocası haklıydı. Daha önceki yaz tatillerinde de işler yoğun oldu mu, Ahmet atölyede sabahlıyordu. Sessizce oturduğu yerden kalkıp içeri geçti. Divana sızarcasına yayılan kocasına dönerek:

—Aç mısın? Diye sordu.

Muzaffer, gözlerini zoraki açarak:

—Aç falan değilim, dedi. Sen git de yat. Oğlunu da merak etme. Yarın çıkar gelir.

Kadıncağız, sessiz sedasız yatak odasına geçip yatağına uzandı. Uzun zamandır kocasıyla ilk defa evde yalnız kalmışlardı ve o, kocasını çok özlemişti. Eski günleri gelip durmuştu gözlerinin önünde. O el ele, göz göze geçen yıllar ne kadar da uzaktı artık! O kendisini, sevgisiyle sarıp sarmalayan adam, ne kadar da yabancıydı kendisine! Bir zamanlar, yüreğinin ta derinliklerinde hissettiği, aynı bedende iki can olduğu kocasına, şimdi tek kelime bile söylemeğe cesaret edemiyordu.

Muzaffer ise, uzandığı divanda çoktan sızmıştı. Kahvenin o kasvetli havası, onun peşinden gelmiş ve o evin duvarlarına sinmişti sanki. Bir zamanlar o eve neşe ve mutluluk taşıyan o adam, şimdi sırtında kambur gibi gittiği her yere sıkıntı ve hüznü taşıyordu.

*

*

*

Sabah erkenden uyanan Muzaffer'in ilk işi, oğlunun odasına bakmak olmuştu. Oğlunun yatağının bozulmadığını görünce: “Büyük bir ihtimalle iş yerindedir” diye söylenerek evden çıktı ve servis aracına doğru yürümeğe başladı. İş yerine gidinceye kadar, engel olamadığı bir merakla kıvranıp durdu. Oğlu, gerçekten iş yerinde mi geceyi geçirmişti? Ya başına bir şey gel-di-yse? O zaman ne yapardı? Onun acısına dayanabilir miydi? Binlerce soruyla boğuşarak iş yerine gelmiş, makinenin başına oturmuştu.

İşbaşı yapalı birkaç saat olmuştu. Telefonunun çaldığını fark etti ve telaşla telefonuna uzandı. Gizli bir numaradan aranı-yordu. Daha fazla beklemeden cevap verdi.

—Efendim! Kimsiniz?

—Ben Hüseyin! Kusura bakma rahatsız ediyorum ama Ahmet'i soracaktım. Haberin var mı Muzafferciğim?

—Ahmet dün gece senin atölyede değil miydi?

—Hayır. Akşam eve gitmek için dükkândan çıktı. Eve gel-medi mi?

—Hayır, gelmedi. Biz de senin orada sabahladığını düşün-müştük.

—Hayır, akşam dükkânı beraber kapattık. Sabah erkenden gelip dükkânı o açacaktı. Saat on bir oldu ama daha gelmedi.

Muzaffer, iyice telaşlanmıştı. Kalbini inceden inceye bir acı yokluyordu sinsice. Daha fazla konuşmayı uzatmadı ve:

—Tamam, ben bir bakıyım. Bulabilirsem hemen gönderirim, dedi ve telefonu kapatarak alelacele makineden kalkıp, müdürün odasına yöneldi. Telaşla kapıyı bile vurmada müdürün odasına girdi. Karşısında Muzaffer'i gören personel Müdürü Faruk Bey:

—Hayrola Muzaffer! Dedi. Ne bu telaş? Olumsuz bir şey mi var? Geç otur hele.

—İzin istiyorum müdür bey. Çok acil olarak çıkmam gerekiyor.

Muzaffer ilk defa izin istiyordu. Genellikle istikrarlı, verilen işi titizlikle yapan kendi halinde bir işçiydi ve kolay kolay kimseyle muhatap olmazdı. Bu durum müdürü bile şaşırtmıştı.

—Hayırdır inşallah! Sen kolay kolay izin istemezsin. Ne oldu, kötü bir şey mi var?

—Evet, dünden beridir oğlum eve gelmiyor. Bugün işe de gitmemiş. İyice meraklandım.

—Çık o zaman! Servisçiye söyle seni hemen eve atsın. Yapabileceğimiz bir şey olursa da çekinmeden ara.

—Çok sağ olun müdür bey. Hadi kolay gelsin!

Müdürün odasından çıktı ve üzerini değiştirip kendisini dışarı attı. Servis şoförü, fabrikanın önünde kendisini bekliyordu. Muzaffer'i kapıdan çıkarken görür görmez, hemen kapıyı açtı ve direksiyona geçip arabayı çalıştırdı. Müdür, servis şoförüne çoktan talimatı vermiş ve kapıda servisi hazır etmişti bile. Muzaffer, hemen servise atladı ve:

—Biraz çabuk ol kardeşim, ne olur biraz çabuk ol, diye inledi.

Sinsi bir sancı saplanmıştı yüreğine. O duyarsız ve varlığıyla yokluğu belli olmayan adam, oğlundan bir haber alabilmek için canını bile vermeğe hazırdı. Kalbi, tıpkı yaralı bir kuş burukluğuyla çırpınıyor, gözlerinde eskilerden kalma bir hüznün birikiyordu. Uzun zamandır ilk defa birisi için çırpınıyor, ilk defa başka birisi için telaşlanıyordu. İçine gömdüğü o babalık duygusu, yavaş yavaş uyanmıştı artık o derin uykusundan. Yadsı-maya çalışsa da, aksi davranışlar gösterse de o bir babaydı ve varlığı, birileri için çok önemliydi.

Servis evin önünde durur durmaz, hemen minibüsten atladı ve eve koştu. Deli gibi kapıyı yumruklamaya başladı. Çok geçmeden kapı açıldı ve Huriye Hanım kocasını karşısında görünce:

—Hayrola Muzaffer, bu halin ne? Diye sordu.

Şaşırmıştı kadıncağız. Uzun zamandır kocasını ilk defa böylesine telaşlı görüyordu.

—Ahmet, Ahmet, diye kekeledi Muzaffer.

—Ne olmuş Ahmet’e? Yoksa bir şey mi oldu oğluma? Ne olur söyle, yoksa oğluma bir şey mi oldu? Diye haykırmaya başladı kadıncağız.

Aklı başından gitmişti Huriye Hanım’ın. Oğlunun oyununu unutmuş, gerçekten de oğlunun başına bir şey geldiğini sanmıştı. Korkuyla kocasına bağıırıyordu:

—Söyle Muzaffer, Ahmet’e bir şey mi oldu?

—Bilmiyorum be kadın! Dün akşamdan beri eve gelmedi mi?

—Hayır, hayır gelmedi. İşte değil miymiş?

—Hayır, akşam eve gelmek için işten çıkmış ve sabah da işe gitmemiş.

—İş yerine uğradın mı? Belki gelmiştir?

—Daha az önce Hüseyin Usta aradı. Daha işe gitmemiş.

Hüseyin Usta’nın aradığını duyunca, bir anda sakinleşmişti Huriye Hanım. Yaşananların oğlu tarafından hazırlanmış oyunun bir parçası olduğunu hatırlamıştı. Korkusunun yerini tatlı bir huzur almıştı. Kocasının gözlerine inen hüznü, ta yıllar öncesinden tanımıştı. İlk çocukları Haşim’in öldüğü zamanlardan kalma bir telaş ve hüznün taşıyordu kocası. Öyle ki o telaşla koşar adım uzaklaşmıştı karısının yanından.

Kocasının o hallerini gören Huriye Hanım, sevincinden olduğu yere oturup ağlamaya başladı ve ellerini kaldırıp:

—Sana şükürler olsun Allah’ım! Dedi. Bu günleri de gösterdin ya bu aciz kuluna, dualarımızı karşılıksız bırakmadın ya, sana yerle gökler arası kadar şükürler olsun.

*

*

*

Muzaffer'in koşarak atölyeye doğru geldiğini gören Hüseyin Usta, telaşla Ahmet'e seslendi:

—Baban geliyor Ahmet. Hemen arkaya geç, seni görmesin.

Sonra Muzaffer'in geldiğini görmemiş gibi elindeki rendeye, mengeneyle sıkıştırdığı kereste parçasını şekillendirmeğe devam etti. Kan ter içinde kendisini dükkâna atan Muzaffer, soluk soluğa:

—Selamın aleykum Hüseyin, dedi. Ahmet daha gelmedi mi?

—Geç otur hele Muzaffer! Soluklan biraz.

—Allah aşkına Hüseyin! Oturacak zamanım yok. Oğlumdan bir haber var mı onu de bana.

—Buraya daha gelmedi. Eve uğradın mı? Belki evdedir.

Muzaffer, dizleri üzerine çöktü ve elinin tersiyle gözlerinin yaşını sildi.

—Yok, yok işte... Nereye gittin oğlum? Ne olur çık gel de canımı vereyim.

Sonra boğazına düğümlenen çaresizliği boşanıverdi. Hıçkırığa ağlamaya başladı.

—Hüseyin, sen oğlumu bilirsin. Nereye gider, kiminle takılır? Allah aşkına bir düşün. Samimi bir arkadaşı falan var mı? Belki onunla birlikte.

O kadar perişan ve yıkılmış bir hali vardı ki, Hüseyin Usta neredeyse o oyuna bir son verip, her şeyi itiraf edecek ve yaşananların bir oyundan ibaret olduğunu haykıracaktı. Ama öyle yapmadı. Soğukkanlılığını koruyarak:

—Bunları senin bilmen gerekmez mi? Diye sordu. Ben neticede onun sadece ustasıyım. Kiminle gezer kiminle dolaşır, nereye gider, kime gider senin benden iyi bilmen lazım. Onun babası sensin ben değilim.

Muzaffer, tek kelime etmedi. Yavaşça ayağa kalktı ve başını dahi kaldırmadan dışarı çıktı. Yılların vebalini sırtında taşıyan bir günahkâr gibi, ayaklarını sürükleyerek oradan uzaklaştı.

Ahmet, bütün olanları tezgâhın arkasından izlemişti. Ne düşüneceğini, ne yapması gerektiğini bilemez halde, olduğu yerde donakalmıştı. Üzülmeli miydi, yoksa sevinmeli miydi bilemiyordu. Oynadığı oyunu babasına nasıl açıklayacaktı? Karşısına dikilip: “Ben sana oyun oynadım” diyemezdi ya! Müthiş bir duygu karmaşasının kolları arasında ezildiğini duyumsuyor, düşündükçe kafası allak bullak oluyordu. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu karıştırmıştı artık.

Hüseyin usta, hiç kıpırdamadan öylece donakalan Ahmet’in yanına gelerek, iki kolundan tutup onu silkti.

—Neler oluyor oğlum? Bu ne hal? İstedğin oldu işte. Yaptığın plan kusursuz işledi. Babanın sana karşı neler hissettiğini kendi gözlerinle gördün işte.

—Bilmiyorum Hüseyin Amca, doğru mu yaptım yanlış mı, bilemiyorum.

—Geç otur hele. Geç otur kendini toparla biraz.

Ahmet, bir tabure çekip oturdu.

—Şimdi ne yapacağım Hüseyin Amca? Ne olur bana biraz akıl ver. Babama nasıl açıklayacağım bu durumu?

—Sen boş ver şimdi açıklamayı falan. Söyle bakıyım, sen babanın bu beklenmedik duyarlılığının şokunda mısın, yoksa pişmanlık hissiyle mi böyle davranıyorsun?

—Şok olmadım desem yalan olur. Ama pişmanlık da var tabi. Ne bileyim sanki babamın biraz günahını aldım gibi...

Hüseyin Usta, bilgece bir tavır takınarak, gayet sakin bir ses tonuyla:

—Bak oğlum, dedi. Senin bir büyüğün olarak ben seni yaptığın bu işten dolayı kutluyor ve seni tasvip ediyorum. Çünkü yaptığın şey, gerçekten senin ailene karşı ne kadar duyarlı ve bağlı olduğunu gösteriyor. Eminim ki bu yaşanan olay, babanın da ba-

siret gözünü açacak ve elindeki güzelliklerin kıymetini anlayacaktır. Emin ol oğlum, senin yaptığını hiç kimse yapmaya cesaret edemezdi.

—Gerçekten babamı ilk defa böylesine yıkılmış bir halde görüyorum. Bana bu kadar değer verdiğini tahmin bile edemedim. Gerçekten sizinde dediğiniz gibi şoktayım şu anda.

—Bu yüzden mi üzülüyorsun? Senin de amacın babanın sana karşı neler hissettiğini öğrenmek değil miydi? İşte öğrendin.

—Evet, haklısınız. Ne bileyim bir anda kafam karıştı, duygularım kabardı işte.

Hüseyin usta, ayağa kalktı ve Ahmet'in omzunu sıvazlayarak:

—Hadi bakalım, dedi. Bu oyun bu kadar yeter. İş tadında bırakmak lazım... Hemen eve koş ve bu işe son noktayı koy. Allah'ın inayetiyle her şey daha güzel olacak bundan sonra.

* * *

—Ben ne kadar körmüşüm, ben ne kadar körmüşüm meğer diye inledi Muzaffer, karısının gözlerinin içine bakarak... Yıllarca hep görmezden geldim seninle oğlumu... Hep kaçtım sizden. Kör olası kahpe bir karanlığın içine saklandım durdum. Şimdi ise, hayatımın en büyük pişmanlığını yaşıyor bana Rab-bim. Sırf bu güne kadarki nankörlüğümden dolayı... Allah, Ha-şim'imi aldı ama onun yerine Ahmet'imi bağışladı bana. Bu ni-meti sadece sen görebildin ve sadece sen dimdik ayakta kalabil-din. Ben ise adi bir korkak gibi kaçtım.

Huriye Hanım, eliyle kocasının ağzını kapattı ve:

—Ne olur öyle konuşma! Dedi. Olan oldu artık, kendini suç-layıp durma ne olur. Buradasın ya, yanımdasın ya artık hiçbir şeyden korkmuyorum.

Muzaffer, karısının elinden tutup dudaklarının üzerine bas-tırdı ve öpüp alnına götürdü.

—Affedin beni ne olur! Bu kahpe dünyayı, hem kendime zindan ettim hem de size... Şimdi ise hayatımın en büyük musibetini yaşıyorum. Oğlum yok ve ben ne yapabileceğimi bilemiyorum. Hangi yüzle yaratana dönüp ondan yardım dileneceğimi bilemiyorum. Boşuna dememişler; bir musibet, bin nasihatten yeğdir, diye...

O esnada kapı açıldı ve Ahmet, kan ter içinde içeri girdi. Muzaffer, oturduğu divandan ayağa fırlayarak oğlunun boynuna sarıldı ve:

—Nerelerdesin oğlum, nerelerdeydin? Diye haykırmaya başladı. Sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Allah’a şükürler olsun, Allah’a şükürler olsun!

Ahmet, bir rüyadaydı sanki. Annesinin gülen gözlerine baktı sonra babasına daha da sıkı sarıldı ve ağlamaya başladı. Hıçkırıklarına engel olamıyordu. Baba oğul, ilk kez birbirlerine kavuşuyormuş gibi, müthiş bir arzuyla birbirlerinin yüreklerine akmışlardı adeta.

Sonra oğlunu kollarından kavrayıp gözlerinin içine bakan Muzaffer:

—Affet beni oğlum, dedi. Seni bunca zaman görmezden geldiğim ve ihmal ettiğim için ne olur beni affet! Zamanı geri alamam. Ama her şeye yeniden başlayabilirim. Şu anda hayat bana çok önemli bir şey öğretti. Elimdekilerin kıymetini, kaybetmeden bilmeği...

Sonra karısına döndü ve:

—Sizi asla kaybetmeği göze alamam. Sizden başka sığınacağım bir yurdum yokmuş, şimdi çok iyi anladım. Yeter ki beni affedin ve bana bir şans daha verin, diye yineledi pişmanlığını.

Ahmet, hasretle babasını seyrediyordu. Oynadığı oyunun o anda yaşadıklarına sebep olacağını tahmin bile edemezdi. O, annesinin nasihatlerinde hayat bulan kocaman bir inanç taşıyordu

ve inancı ona, inandığı değerler uğruna mücadele etmeği öğüt-lüyordu. O da bütün kalbiyle Allah'a yönelmiş ve Allah'tan ba-basını istemişti. İstedığı gibi babasına kavuşmuştu ve yetim duy-guları, babasının şefkatli sıcaklığıyla sarılıp sarmalanmış, hasret denen o karanlık hücreden tahliye olmuştu artık.

Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir açıklama yapmadı. Sadece ba-basına sıkı sıkıya bir kez daha sarıldı. O duygu sağanağında, Meryem'i bile unutmuştu. O anda aşkın en güzelini, babasının şefkatle gerilen kollarında, sevgiyle fısıldayan soluğunda doya doya yaşıyordu zaten. Hem de sırlısıklam, en saf haliyle...

BÜYÜK ADAM OLMAK

Babam tarladan gelmiş, tek katlı, toprak damlı, kerpiçten evimizin, büyük bir kayısı ağacının gölgelediği balkonunda oturmuştu. Sırtındaki sarı gömlek terden sıırıslıklam olmuş, alnından boynuna damlayan ter damlacıkları, ince kıvrımlar halinde açık olan gömleğinin yakasından yorgun kollarına damlıyordu. Alnında, yıllarca yaşadığı yoksulluğa direnen sabrın, belli belirsiz kıvrımları uzanıyor, gözleri toprağa serpdiği umutlarının hasat mevsiminin yorgunluğuna kapanıyordu.

Gözlerinde farklı bir şeyler vardı. Bir şeyleri kaybetmişliğin yarasıydı belki... Belki de erteldiği hayallerinin yansımasıydı. Yarım yamalak bir şeylerin izi vardı ama ne olduklarını anlayamamıştım. İlk defa garipsemiştim babamı. İlk defa kendimi ona benzetirken bulmuştum.

—Hayırdır oğlum! Niye ayakta duruyorsun? Diye sorduğunda bile, gözlerindeki o ifadeleri okuyabiliyordum.

Geçip yanına oturdum.

—Çok mu yoruldun baba? Diye sordum.

—Yok, oğlum, dedi. İnsan çoluğunun çocuğunun rızkı için çabalarken yorulur mu hiç?

Yorulmuştu. Hem de iliklerine kadar... Buna rağmen gözlerinde hiç tanımadığım bir parıltı vardı. Adını bir türlü koymaya fırsat bulamadığı bir umuttu belki de... Belki de itiraf edemediği bir isyandı çapaklanmıştı gözlerinde...

Bahçe kapısında, küçük kardeşim Onur göründü. Annemin özenle diktği mavi önlüğü vardı üzerinde. Elinde siyah bir poşete özenle dizdiği kitapları ve yüzünün kıvrımlarında gezinen o çocuksu gülüşü... Koşup babamın kucağına atladı. Ne terden sıırıslıklam olmuş gömleğini umursadı babamın, ne de ter kokusunu... O minik kollarını babamın boynuna sarıp, ter kokusunun satırlarına gizlediği, o sihirli kokuyu; baba kokusunu içine çekti genizleri yırtılırmışçasına... Kışkandım gizliden gizliye. Üniversiteye başladım başlayalı, babama bir kez bile sarılmamıştım. Belki de sarılmak istememiştim. Hep acıyarak bakmıştım ona ve bir türlü fırsat bulup anlamaya çalışmamıştım onu. Onun o günöbirlik yaşamı, küçücük mutluluklardan kocaman teselliler üreten tatminkârlığı, üniversiteye başladım başlayalı aptalca gelmiştir bana. Bu yüzden babama hep acıyarak baktım ve onun gibi olmamak için, ayaklarımın üzerine sağlam basmaya ve hayata karşı acımasız olmaya karar verdim.

—Hadi bey yemek hazır, diye inleyen annemin; o cefakâr kadının sesiyle irkildim sonra.

Babam, gülümseyerek Onur'u yavaşça yere bıraktı ve yorgun bir çınar gibi ayağa dikildi. Hemen balkonun aşağısında bulunan ibriğe uzandı. Koşup ibriği aldım ve:

—Dökeyim baba! Dedim.

Yüzüme baktı ve gülümseyerek:

—Sağ ol oğlum! Dedi.

Az konuştu babam ama çok düşündürdü. Elini yüzünü yıkadı ve gülen gözlerle beni şefkatle okşadıktan sonra, yorgun adımlarını eve doğru sürüklemeye başladı.

Sofraya oturduğumuzda, her zaman olduğu gibi ellerini açıp yemek duasını okudu ve bir baş soğanı alıp güçlü yumruklarıyla parçaladı. “Bismillah” deyip büyük bir iştahla yemeğe başladı. Annem ise minnet dolu bakışlarla babamı seyrediyordu. Her şeyden şikâyet etse de, küçücük bahanelerle hayata sarılmayı öğütlemişti yaşadığı hayat anneme. “Zamanla her şey düzelir” diye öğütlerdi bana ve diğer kardeşlerime. Ama hiçbir şey düzelmezdi bir türlü. Yine de o, “Sabır” derdi. “Elbet bir gün biz de insan gibi yaşayacağız. Hep böyle gitmez ya!”

* * *

Gece yarısı, herkes yatağına sokulmuş uyumaya çalışıyor... Annem ve babam, karşı odada yere açılmış büyükçe, içi pamuk doldurulmuş yer döşeginde, ben ve kardeşim yan odada sokulup yorganlarımıza uyumaya çalışıyoruz. Ben, elimdeki kitabı okumaya çalışırken, kitabın satır aralıklarından annemin sitemkâr sesi duyuluyor.

—Bey, ne olacak halimiz?

—Ne olmuş halimize hanım?

—Daha ne olsun! Kıt kanaat nereye kadar?

—Şükret hanım, şükret! Bir lokma ekmeğe muhtaç olan insanlar da var.

—Bıktım artık vallahi! Çocukların pantolonlarına, ceketlerine yama çalmaktan bıktım usandım. Evlendik evleneli iki tane entariyle idare etmekten bıktım.

—Hanım biraz insaf et ne olur? Duyan da zannedecek ki, ben her bir şeyi alıp yiyorum, içiyorum, giyiyorum ama çoluğuma çocuğuma almıyorum. Ben de sizinle aynı koşullarda yaşıyorum. Ne yapabilirim söyler misin?

—Ne yaparsan yap bey! Vallahi ben artık dayanamıyorum.

Bu konuşmaları duyunca acırdım onlara. Hatta küçümserdim. Kendilerini hapsedtikleri o günübirlik, yoksunlukla kuşatılmış ve çaresizlikle sıkışıp kalmış o hayatlarını küçümserdim. Benim dünyamda böylesine sızlanmalara, çaresiz ıkınmalara ve “Yapacak başka bir şey yok” lafsına yer yoktu. Bu tür bir hayat, insanı onursuz kılar, küçültür diye düşünürdüm. Büyük adam olmak lazımdı. Güzel bir yaşama ve sınırsız olanaklara kavuşmak için, gerekirse gırtlığını sıkamak gerekliydi hayatın. İnsan ancak o şekilde özgür olabilirdi. Aksi takdirde, yoksunlukla kuşatılmış bir bahaneler girdabında özgürlükten bahsedilemezdi. Okuduğum kitaplarda, böylesine aciz bir hayattan söz edilmezdi. Büyük hayatlardan bahsedirdi okuduğum kitaplar. Büyük hayallerden, o hayallerin besleyip büyüt-tüğü bolluktan ve bereketten...

Bazen ahırda hayvanların bakımını yaptığında, karanlıkta tek başına oturmuş ağlarken yakalardım babamı. Fark ettirmeden uzun uzun seyrederdim o yıkılmış halini. “Ben umursamıyor muyum” derdi kendi kendine. “Çocuklarımin ihtiya-çlarını, bakımını ve masraflarını ben umursamıyor mu-yum? Hele oğlumun, Mehmet’imin, dayısının eskileriyle do-laşması beni kahretmez mi? Yarın bir gün okula gidecek. Ben istemem mi yeni yeni elbiseler, ayakkabılar alayım oğluma. Eşinin dostunun içinde o da güzel güzel giyinsin. Cebinde harçlığı eksik olmasın. Ben istemem mi, ben istemem mi?”

Onu o şekilde görünce hepten küçülürdü gözümde. Benim kurduğum dünyada ağlayan, sızlayan ve çaresizce inleyen ba-balara yer yoktu. Benim babam o inleyen, sızlanan ve çare-sizce köşe başlarında, karanlık ahır köşelerinde ağlayan adam olamazdı. Çünkü ben büyük bir adam olacaktım ve benim ba-bam da büyük bir adam olmalıydı. Büyük adam olmak da, an-cak dünyanın tüm zorluklarına başkaldırmak ve cesaretle di-renmekle olabilirdi. Benim kurguladığım dünyanın lüğatinde

acizlik ve acizliğin arkasına sığınarak sorumluluklarından kaçmak yazmazdı.

Babam asla hırslı ve hayata kafa tutabilecek kadar iddialı bir insan olamadı. Bu yüzden, babasına hayran çocuklardan olamadım hiçbir zaman. Odamın dışından annemin hıçkırıklara boğulan sesini işittikçe, daha da uzaklaşıyordum babamdan. Babamın gözümde küçücük bir adam olarak bıraktığı izleri, beni büyük bir adam olmaya itti sürekli ve ben, bu ihtirasla, sürekli yenilgilerimden kaçmaya çalışarak, başı dik ve hayata inatla baş kaldıran bir dünyaya sığınıp durdum. O dünyada, hiçbir zaman yenilgilere yer yoktu. Sürekli yeni gelecekler fethediliyor, yeni keşifler yapılıyor ve umutsuz isyanlar katlediliyordu.

Bir gün babam rahatsızlandı. Gecenin bir yarısı apar topar hastaneye kaldırdık onu. Babam, ateşler içinde kıvranıyordu. Annem ise onun başucunda çaresizce ağlıyordu. Annem, sürekli sitem ettiği, yoksulluktan ve çaresizlikten başka bir şey paylaşmadığı ve sadece aynı yastığa baş koymaktan ibaret bir hayatı paylaştığı kocasına ağlarken, aslında çocuklarının yamalı yarınlarına, bir türlü doyasıya yaşayamadıklarına ve hatıralarına gömdüğü hayallerine ağlıyordu.

Babam ise, büyük adam olamadan ölüyordu ve ben hala ona acıyarak bakıyor, onu hala küçümsüyordum. Koskoca bir ömür, yamalı ve nefes alıp vermekten ibaret bir yaşamla bitmek üzereydi. Doğru dürüst umut dahi edemedi, bir düşün renkli nefesini dahi solumadan kopuyordu babam hayattan.

Babam ve annemin hayatları sürekli ürküttü beni. Bu yüzden onlar gibi olmaktan korktum hep. Babamı anlamaya çalışma güdülerim, onu küçümseme güdülerime yenilip durdu yıllarca ve ben, onu ancak öldükten sonra anlayabildim. Babamı kaybettikten sonra anladım ki, hayatım onun varlığıyla mümkünmüş. Onun varlığı beni anlamlı kılıyormuş ve onun

varlığından cesaret alarak ancak o büyük adam olma hayallerimi kurabiliyordum.

Şimdi ben de babamın o küçümsenen hayatını yaşıyorum. Babamsız bir hayatta, hayatın babamlı yanlarını yaşıyor, yamalı bir ceket giyerken, kendimden çok başkaları için yaşıyorum. Ama ne gariptir ki, kendimi büyük bir adam gibi hissediyorum. Şimdi çok iyi anlıyorum ki, babamın o çaresiz, gözü yaşlı ve bunaltıcı hayatı, benim de hayatımdır. Meğer ben, o büyük adamın küçük oğluydum. Bu gerçeği anlamam ancak babamın ölümüyle mümkün oldu.

Babamın, son nefesinde, fısıldayarak anneme söylediği: “Size yaşatamadıklarımın dolayısı beni affedin” sözünü asla unutmadım ve anladım ki; asıl büyük adam olmak, bir babanın son nefesinde dahi kendi yaşayamadıklarından dolayı değil de, karısı ve çocuklarına yaşatamadıklarından dolayı pişmanlık duyması ve gözlerinin arkada kalmasıydı...

NE EKERSEN ONU BİÇERSİN

Babam rahmetli olduktan sonra, ailemin bütün sorumluluğu benim sırtıma binmişti. Annem ve küçük kardeşimle yapayalnız kalmıştık, o çıkar ilişkileriyle örölmüş sahte dünyada. Babamın ölümlüyle kararan hayatımızı, temize çekme görevini benim sırtıma yüklemişti evin büyük oğlu olmak. Ama o kadar kolay olmadı. Ben sınırları aşmaya çalıştıkça, sınırlar üstüme üstüme gelmeğe başladı. Ben babam olmaya çabaladıkça, her geçen gün babam biraz daha siliniyordu belğimden. Oysa babama söz vermiştim, her zaman onun gibi olacağıma dair. Ama her geçen gün biraz daha başka biri oluyordum ve her geçen gün biraz daha hayat beni kendi çıkarlarına alet ediyordu. Ben insanları sevdikçe, onları önemsedikçe, hep bir boşluğa akıp durdu duygularımın saflığı. Zaman geçtikçe ben de kirlenmeğe başladım. Hep nefretle baktığım insanlara benzeyip durdum ve onlara benzedikçe, onlardan nefret etmekten vazgeçtim.

Hayat, kimseyi umursamadan akıp gidiyordu ve farkında olmadan ben de kapılıp o umursamazlığa, basitleşmişim ve herkes gibi olmuşum yavaş yavaş... Artık babamdan eser kalmamıştı bende. Artık mantığımı yitirmiştim ve içgüdülemlerimle hareket ediyordum. Babamla her namaz vakti kibleye yönelişimizi, en sıkıntılı anlarımızda bile sabredişimizi ve el

birliğiyle dünyaya yüklediğimiz bütün anlamları silmiştim defterimden satır satır...

Annem, günbegün hırçınlaşan ihtiraslarımı ve günbegün öldürdüğüm merhamet duygularımı korku dolu gözlerle seyrederken, eve getirdiğim üç beş lokma ekmeğin hatırına susuyordu her nedense. Ben ise bu suskunluktan cesaret alarak, her gün biraz daha uzaklaşıyordum o namuslu geçmişimin bakır koylarından.

Annem artık dayanamamıştı. Benim günbegün başkaları olmam, onu iyice korkutmuş olmalıydı. Ben onun oğluydum ve hep onun oğlu olarak kalmalıydım. Akşamın sükûnetini bozan bir korkuyla yaklaşmıştı yanıma ve nemli gözlerle beni süzdükten sonra, açmıştı yüreğinin kara kaplı kitabını.

—Neler oluyor oğlum? Bu ne hal, bu ne gidiş... Hiç mi Allah korkusu kalmamış içinde? Babanın hatırasını, o şerefli ismini böyle mi yaşatıyorsun?

—Hayırdır anne? Ben ne yaptım ki?

—Daha ne yapacaksın oğlum! Günbegün bir batağın, bir lanetin ve koskocaman bir karanlığın içine gömölüyorsun. Her geçen gün biraz daha yezitleşiyorsun.

—Hayır anne! Gerçekten de anlamıyorsun beni. Ben kimseye zorla bir şey satmıyorum. Benden mal alabilmek için yalvarıyorlar adeta. Ben de ne yapayım, ekmek parası niyetiyle boğuşup duruyorum itiyle kopuğuyla... Ben satmazsam da, bu işi yapan binlerce insan var zaten.

—Bir gün çıkar oğlum! O sübyanların değilse, gözü yaşlı ana babalarının vebali bir gün çıkar. Her gün yüzlerce zavalılıyı zehirliyorsun. Yüzlerce tazecik fidanı kurutuyorsun. Bunlar karşılıksız kalır mı zannediyorsun?

—Tabi ki karşılıksız kalmıyor. Her gün tonlarca para kazanıyorum. Bu ev nasıl dönüyor, kardeşim rahat rahat nasıl okuyor sanıyorsun?

—Allah ıslah etsin oğlum! Şu anda ne desem boş biliyorum. En azından kardeşini o parayla zehirleme.

—Merak etme anne o benim kardeşim! Onun bünyesi öyle her şeyden zehirlenmez.

—Ama senin bünyen zehirlenmiş oğlum! Bu yüzden sana dokunan her kes yavaş yavaş ölüyor. Ama sen bunu görecek basireti, çoktan kaybetmişsin.

Annemin ne demek istediğini, çok ağır bir bedel ödeyerek anlayabilmişim ancak. Cumartesiydi. Okul tatil olduğu için kardeşim içeride uyuyordu. Ben ise üzerimi giyinmiş dışarı çıkmak üzereydim. Annem mutfaktan seslenmişti ben çıkmadan.

—Oğlum! Kardeşini de bir uyandır. Kalksın da biraz bana yardım etsin.

Odaya girdiğimde kardeşim mışıl mışıl uyuyordu. Uzun uzun seyretmiş, uyandırmaya kıyamamışım. Tam odadan çıkmak üzereyken, annemin sesini yine duymuştum.

—Kardeşini uyandırdın mı?

Çaresiz, üzerindeki yorganı çekip almışım ve annemin o akşam ne demek istediğini ilk defa o gün anlayabilmişim. Kardeşimin kollarındaki morfin izleri ve gözlerinin altındaki morluklar, çaresiz bir veremlinin feryadı gibi düşmüştü içime ve ben, haykıramamışım pişmanlığımı kendim hariç kimseye...

Yorganı tekrar örtmüştüm kardeşimin üzerine. Yok, yok! Bana hesap soran yüzlerce günahsızın vebalini örtmeğe çalışmışım. Ayıbımı, günahımı ve babama verdiğim söze ihanet edişimi belki de... Sonra kirpiklerim ıslanmıştı ve kardeşim akmıştı yanaklarımdan... Onu bu zehirli arzulara itmişliğim, güç ve zenginlikle büyülenmiş nefsimin şeytansı kirliliği akmıştı ta vicdanımın geç gelen acılı feryadına...

Babam hesap sormaya başlamıştı sonra: “Hani oğlum, bana verdiğin sözü neden tutmadın? Ben sana “ne ekersen onu biçersin” dememiş miydin?”

O anda anladım ki, yıllar önce babamla birlikte, meğer kendi şahsiyetimi, onurumu ve imanımı da gömmüşüm toprağa...

HAKKI TANIMAK

—Oğlum! Kim olduğunu hiçbir zaman unutma ve sana diken uzatana, sen gül uzat, derdi babam.

Babam, çok dindar biriydi ve elinden geldiğince bana da inandıklarını aşılamaya çalışırdı. Camiye gittiğinde beni de kendisiyle beraber götürmeğe gayret eder:

—Şimdiden hakkın kapısına ayağın alıssın, derdi. Alıssın ki, haktan sapmayasın. Haktan başka nizam bilmeyesin.

Ben de evin tek erkek çocuğu olarak, babamı örnek almam gerektiğine inanarak onun her dediğine hassasiyetle önem verir, babam gibi olmak için elimden gelen gayreti gösterirdim.

Cumartesiydi. Okul tatil olduğu için saat 10.00'a kadar uyumuştum. Uyandığımda, babamın sesi geliyordu salondan. Anneme:

—Büyütme hanım! Sadece sıkıldım biraz. Ondan dolayı da içim daraldı. Doktorluk bir şey yok. Benden iyi mi bileceksin? Diye çıkışıyordu.

Annem de yalvaran bir sesle:

—Ne olur bey inat etme! Git bir görün, ne kaybedersin? Diyerek diretiyordu.

Yatakta daha fazla oyalanamadım. Oldukça meraklanmıştım. Kalkıp üzerimi giyindim ve alelacele odadan çıktım. Annem, gülün gözlerle karşıladı beni.

—Ha aslan oğlum da uyandı! Gel oğlum gel de babana bir şey söyle. Belki seni dinler!

—Hayırdır anne, yine ne oldu?

—Ne olacak oğlum, babanın yine keçi inadı tuttu. Sabahtan beri kalbi sıkışıp duruyor. Bir doktora görün diyorum ama nafile...

—Kalbi mi sıkışıyor?

—Rengine benzine baksana!

Dönüp telaşlı gözlerle babama baktım. Gerçekten de rengi benzi solmuştu. Gözlerine kan inmiş, benzi sararmıştı. Elleri titriyordu. Ama o, yine de gülümsüyordu.

—Annen abartıyor oğlum! Allah’a şükür turp gibiyim.

—Annem haklı baba! Hiç de turp gibi görünmüyorsun. Bir doktora görünsen ne kaybedersin ki?

—Kendimi çok iyi hissediyorum. Niye bu kadar telaş yaptınız bir türlü anlamıyorum.

—Kalbin sıkışmadı mı baba?

—Tamam, sıkıştı ama geçti çok şükür.

—Ya bir daha tekrarlar ve geçmezse...

—O zaman takdiri İlahi!

—Hayır, kusura bakma ama yanlış düşünüyorsun baba. Hep kendin söylemez miydin? Derdi veren Allah, dermanı da vermiştir ve bize düşen de dermanı aramaktır. Eğer dermanı arayıp bulamazsak, işte o zaman takdiri ilahi diyebiliriz ancak. Şimdi kendi söylediklerine amel et de, kalk derman aramaya koyulalım.

Babam sustu ve başını önüne eğip, elindeki tespihle oynamaya başladı. Babamı o düşünceli haliyle baş başa bırakıp, banyoya yöneldim. Babamı çok iyi tanıyordum. Enine boyuna düşünüp, doktora gitmeği kabul edecekti. Elimi yüzümü yıkayıp salona geçtiğimde, babam çoktan hazırlanmıştı bile.

—Hadi kerata! Kandırdın beni yine. Hadi üzerini giyin çık kalım. Dediğim gibi pek önemli bir şeyim yok ama sizin dediğiniz olsun. Hadi çabuk ol, öğlen namazına yetişelim.

* * *

Babam, doktorun odasından çıktığında, gizlemeğe çalışsa da düşünceliydi. Yanıma yaklaşıp gülümseyen gözlerle yüzüme baktı.

—Ben dememiş miydim? Çok şükür bir şeyim yokmuş. Şimdi rahatladınız mı? Hadi kalk neredeyse öğlen ezanı okunacak.

—İyi de o kalp sıkışmaları falan neyin nesiymiş? Doktor bir şey söylemedi mi?

—Önemli değilmiş. Yorgunluktan ve aşırı sıcaklardan kaynaklanıyormuş. Eee yaşılanıyoruz artık oğlum!

Daha fazla diretmedim. Ayağa kalktım ve babamın arkasından yürümeğe başladım. Tam hastanenin çıkış kapısına gelmiştik ki, babamın sendelediğini ve kapıya tutunduğunu fark ettim. Hemen koşup kolundan tuttum ve:

—Ne oldu baba? Diye telaşla haykırdım.

Babam, titreyen eliyle bileğimi sıkıca kavradı ve konuşmaya çalıştı ama konuşamadı. Olduğu yere yığılıverdi. Ne yapacağımı şaşırmıştım.

—Baba, baba! Diye bağırdım. Ne olur yardım edin. Baba, baba kendine gel!

Çok geçmeden etraftan birkaç kişi koşup babamı yere uzattılar ve gömleğinin düğmelerini çözüp:

—Bir sedye getirin, çabuk olun, diye bağırmaya başladılar.

Bir sedye getirildi ve babamın cansız bedenini sedyeye koyup koşar adım yanımdan uzaklaştırdılar. Olduğum yerde kalakalmıştım öylece. Bütün bir hastane başıma yıkılmıştı sanki.

Karınca yuvası gibi kaynaşan hastane koridorunda, birinin omzuma çarpmasıyla kendime geldim ve babamın cansız bedeninin peşinden koşmaya başladım. Attığım her adımda babam biraz daha uzaklaşıyordu sanki benden. Biraz daha ulaşılmaz oluyor, biraz daha korkularımı körüklüyordu. İçimdeki korkular, dua oluyor, yaratandan babamı tekrar dileniyordu. Tekrar, tekrar daha önce hiç yaşamadığım bir arzuyla, tekrar dileniyordum babamı. Ama o, daha da uzaklaşıyordu benden.

O koşuşturmanın arasında, nihayet babamın götürüldüğü odanın önündeydim ve sabırsızca kapıyı açıp içeri girdim. Babam, hala cansız bir şekilde sedyenin üzerinde uyumaktaydı. Doktor, yanındaki hemşireye dönerek:

—Adamın herhangi bir yakını var mı? Diye sorunca, hemen atıldım.

—Ben onun oğluyum. Hayırdır doktor bey? Babamın nesi var? Ciddi bir şey yoktur inşallah!

Doktor, hüüzün bulaşmış gözlerini hemşirenin gözlerine dikti. Hemşire başını önüne eğdi ve sustu. Öyle bir suskunluktu ki, kulakları sağır eden bir uğultuyla, bilmediğim ve bir türlü anlayamadığım sözcüklerle, bana korkularımı haykırıyordu adeta. Dayanamadım. Koşup babamın elini kavradım. Bütün bedenim iliklerine kadar buz kesti birden. Babamın buz kesmiş bedeninde, bütün sevinçlerim, bütün hayallerim, bütün düşleirim ve yarına dair neyim varsa, hepsi buz kesmişti birden. İçimden düğüm düğüm çıkan hıçkırıklar yükselmeğe başlamıştı ve ben, isyan edercesine hıçkırıklarımı boğmaya çalışıyordum ama nafiye... Azgın bir dalga gibi gözlerime vuran yaşları yutkuna yutkuna, çırpına çırpına ve çaresizliğe bürüne bürüne ağlıyordum yetimliğimi.

Evet, babam çok doğru söylemişti. Derdi veren Allah, dermanı da beraberinde verirmiş. Babamın ölümü yıkmıştı bizi ama Allah dermanını da göndermişti çarçabuk. Öylesine ağır bir acının dermanı, ancak sabırdı ve o sabrı, anne oğul birbirimizden destek alarak bulmuştuk.

Annemin, o acı haberi ilk aldığındaki halleri hiç aklımdan silinmiyor. Kadıncağız, şuurunu yitirmiş bir deli duyarsızlığında olduğu yerde çakılıp kalmıştı. Başını öksüz bir çocuk gibi göğsüne indirdi önce. Acı daha bir belirginleşmişti bakışlarında. Nefesi boğazında tılandı ve dişlerini sıktı. Yüzüne kan seyirtti birden. Damarları al al oldu yanaklarında. Kendi elle-riyle giyindirip yola saldığı kocasının ölüm haberi, onu şok etmişti. Olduğu yere çöktü ve başını avuçlarının arasına aldı. En çok dikkatimi çeken şey ise, annemin gözlerinden tek damla dahi yaşın akmamasıydı. Donuk gözlerle babamın cansız bedenini seyretti uzun uzun ve daha sonra, elinde sıkı sıkıya tuttuğu küçük Kuran-ı Kerim'i açıp, babamın başucunda okudu sessizce. Annemin ne kadar güçlü bir kadın olduğunu, o gün çok iyi anlamıştım.

Babamın yokluğuna alışmak pek kolay olmadı. Ama annemin o dağ gibi duruşuna yaslanarak acılarımı teskin etmeğe çalıştım. Babama dair bütün özlemlerimi, acılarımı ve onunla doya doya yaşayamadığım düşlerimi yüklenir, babamın mezarına koşardım bulduğum her fırsatta. İçimi dökerdim ona. Bazen kendimi kaybeder: “Bu kadar erken gidecek ne vardı?” diye hesap sorardım. Ağlardım sonra. Annemden utanıp da dökemediğim gözyaşlarımı saklayamazdım. Ben ağladıkça sessizlik büyürdü içimde, hasret büyürdü. Sonra annemin sabrını kuşanır, uzaklaştırdım babamın yanından.

Cumaydı. Kalabalık, saf saf camiye doldurmuştu. O koskocaman kalabalıktan çıt ses çıkmıyor, her kes pür dikkat cami hocası Sadık Hocayı dinliyordu. Çok güzel ve etkileyici bir üsluba sahip olan Sadık Hoca, insan olma onuru ve Allah'ın insana verdiği değer konusunda vaaz veriyordu.

—Sevgili cemaat! Allah, insanları yeryüzündeki halifeleri olarak yaratmış, onu bütün yarattıklarından üstün kılmıştır. Öyle ki, meleklerine ve cinlere, ilk insan olan Âdem (as)'ın önünde secde etmelerini emretmiş ve insana verdiği değeri, böylelikle perçinlemiştir. Şimdi size sormak istiyorum. Bizler, insan olma onuruna layık davranışlar sergileyebiliyor muyuz gerçekten? Maalesef hayır! Çünkü Allah'ın, huzurundan kovduğu ve lanetlediği şeytanı o kadar benimsemiş ve o kadar bizden biri yapmışsınız ki, adeta şeytanın esiri ve kulu olmuşuz. Allah'ın helaline “lebbeyk” deyip, haramına yönelmiş; aklımızı pasifleştirip, nefsimizin şeytani arzularına kapılmışız. Oysa Allah, sırf aklımızdan ötürü, bizi diğer yarattıklarından üstün kıldı ve bunun karşılığında da bizleri kendisine kulluk etme şerefiyle sorumlu tuttu.

Ey aziz cemaat! Bu mübarek Cuma gününde, kendimizi bir kere de olsa hesaba çekelim ve nereden gelip nereye gittiğimizi bir hesap edelim. Vakit dolduğunda, ne yaşımızın önemi var, ne makamımızın, ne zenginliğimizin ne de boyumuzun postumuzun... Ölüm fermanı yazıldı mı, kimimiz kalp krizi bahanesiyle, kimimiz kanser, kimimiz verem, kimimiz de herhangi bir kaza bahanesiyle göçüp gideceğiz ebedi yurdumuza. Bizden tek bir şeyin hesabı sorulacak. Allah için ne yaptığımız... Ne yediğimizin bir faydası olacak, ne içtiğimizin, ne biriktirdiklerimizin... Hayır adına ne yaptıysak, onlar tutacak elimizden. Orada yarın kaygısıyla biriktirdiklerimiz değil, Allah yolunda harcadıklarımız kurtaracak asıl yarınlarımızı.

Ey aziz cemaat! Bizi yaratan o kadar merhametli ki, en küçük iyiliğimizi bile binlerce şerrimize karşılık sayıp, bizleri kurtarmanın hesabındadır. Bunu unutmayalım ki, cehennemde ne odun var ne ateş... Herkes kendi odunu ateşini kendisi götürür o tarafa. Şu kısacık ömrümüzde kendimize, bizi yakacak odun ateş biriktirmeyelim. Kendi elimizle kendimize ateş hazırlamayalım. Müslüman'ız diyorsak, Müslüman gibi yaşayalım, Müslüman gibi ölelim. Nemrut'a lanetler okuyup, onun kaftanını giyenlerden olmayalım. Duruşumuzla, konuşmamızla, yaşayışımızla Müslüman olduğumuzu belli edelim. Sözlerimizle değil, amelimizle yaşayalım inancımızı.

Hutbe esnasında, babamın sözleri gelmişti aklıma. Bir keresinde, mahalle kahvesinin önünden geçerken babam durmuş ve dalgın bakışlarla kahvedeki o kalabalığı uzun uzun süzmüştü. Daha sonra bana dönüp:

—İşte oğlum, demişti. İşte niçin yaşadığını ve hangi gayeye hizmet ettiğini farkında olmadan ömrünü çürüten insanların hali... Birçoğunu tanırım. Sabah erkenden gelip buraya oturur, çoluğunun çocuğunun rızkıyla bu şeytan batağında al kızı ver papazı, günü akşam ederler. Allah'ın verdiği o güzelim ömrü, Allah'tan bihaber küllendirirler. En acısı da ne biliyor musun, birçoğunun aynı zamanda cami ehli olması... En acısı da ne yaptıklarını bilmemeleri... Hem şeytana hem de Allah'a kulluk etmeğe çalışmaları...

Camiden çıktıktan sonra direk eve gittim. Annem her zamanki gibi namazını kılmış, seccadenin başında kuran okuyordu. Geçip bir köşede oturdum ve annemi seyretmeğe başladım. Al türbanının altında beyaz bir gülü andırıyordu. Perdelere sızılıp kurtulan güneşin o parlak ışınları, kaçıp annemin yanaklarına sokuluyor ve annemin cemalinde nurani bir demet oluşturunuyordu. O, benim için bambaşka biriydi artık. Hayatı-

mın bütün boşluklarını dolduran, hayata tutunabilmek için sığındığım tek dayanağımdı. Yetim duygularımı teskin ettiğim hem annemdi o, hem de babamdı artık.

Kapı zilinın ötüşüyle irkildim. Annem de elindeki Kuran-ı Kerim'i kapatıp, alelacele seccadesini toplamaya başladı. Kalkıp kapıyı açtığımda, ev sahibimiz olan, imanlı kişiliği ve dindarlığıyla tanınan Hacı Behrem Efendi karşımda duruyordu. İçeri buyur ettim. Hacı Behrem Efendi, itiraz etmeden içeri geçti. Oldukça düşünceli görünüyordu. Oturma odasına geçip, kapının hemen arkasında bulunan sandalyeye oturdu. Kötü bir haber getirmiş olduğu hissine kapılmıştım. Yine de:

—Hoş geldiniz hacı amca! Diye selamladım kendisini.

Tek kelime etmeden başıyla selamımı aldı. O sırada annem içeri girdi ve:

—Hoş geldiniz hacı efendi! Dedi ve geçip pencere kenarındaki kanepeye oturdu. Hacı Amca, boğazını temizleyerek gayrı ihtiyarı öksürdü ve bana dönerek:

—Geç otur hele oğlum, dedi.

Geçip annemin yanına kıvrıldım ve meraklı gözlerle Hacı Amca'nın neler söyleyeceğini beklemeğe başladım. Hacı Amca'nın o huzursuz hali, beni de annemi de oldukça tedirgin etmişti. Annem, daha fazla bekleyemedi.

—Hayırdır Hacı Bey! Pek huzursuz görünüyorsunuz. İnşallah olumsuz bir durum yoktur.

Hacı Amca, başını kaldırıp dalgın gözlerle odayı iyice kolaçan etti. Sonra anneme dönüp:

—Önce başınız sağ olsun Sıla Hanım, dedi. Muharrem Efendi, bütün mahallece sevilen ve saygı gören iman ehli bir insandı. Onun ölümüne hepimiz çok üzüldük. Ama hayat devam ediyor. Beni yanlış anlamayın ama Muharrem Efendi vefat ettikten sonra, gelip bir halinizi hatırlınızı sorayım dedim.

Evinizde başka çalışan yok ve bir türlü geçiminizi temin etmek zorundasınız.

—Allah büyüktür Hacı Bey! Eşimin acısını biraz hafifletelim, bakacağız bir oluruna.

—Siz mi çalışacaksınız?

—Dedim ya Hacı Bey, bakacağız çaresine. Gerekirse ben de çalışırım. Ayıp değil ya...

—Ama evin kirası da birikti ve biliyorsunuz ki ben de bu iki evin kirasıyla geçiniyorum.

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm adeta. O mahallede dindarlığıyla nam salan hacı Amca, o acılı günlerimizde bize destek olacağına, kirayı bir ay geciktirdik diye kapımıza dayanmıştı. İnanılır gibi değildi. Camiden çıkmayan, İslam adına, paylaşmak ve dayanışma adına nutuklar atan o mümin adamı tanıyamıyordum o anda. Sabredemedim. Elimle anneme susması için işaret ettim ve:

—Siz merak etmeğin Hacı Amca, dedim. Gerekirse okulu bırakır aslanlar gibi çalışırım. Bu yaştan sonra annemi kimse-
nin minnetine bırakacak değilim. Siz hiç merak etmeyin.

Hacı Amca, benim çıkışım karşısında oldukça hiddetlenmişti.

—Ben şimdi size minnet mi koyuyorum? Hakkımı istiyorum sadece...

—Biz sizin hakkınızı inkâr etmiyoruz zaten. Bildiğiniz gibi bu aralar acılıyız. Biraz sabretmenizi istirham ediyoruz sadece. Allah'ın izniyle kimsenin hakkında gözümüz yok. Babam bize bunu öğretti.

—Madem kimsenin hakkında gözünüz yok, ben de bu aralar sıkıştım. Bir haftaya kadar evin kirasını bekliyorum. Aksi takdirde hoş olmayan şeyler yaşanır bilirsiniz.

Sonra hiddetle ayağa kalktı ve müsaade dahi istemeden dışarı çıktı. Annemle ben, oturduğumuz yerde donakalmıştık. Annem, kafasını salladı ve sitemkâr bir sesle:

—Neler oluyor böyle? Dedi. İnsanlara neler oluyor? Hiç mi insaf kalmamış, hiç mi Allah'ın hükmünün geçerliliği kalmamış?

Sonra bana döndü annem:

—Oğlum, babanın en çok istediği şey, senin okuman ve bizim yaşadığımız zorlukları yaşamamandır. Sakın bir daha okuldan ayrılmayı falan düşünme.

—Doğru anne, babam benim okumamı çok istiyordu. Ama bir o kadar senin çalışmamı da istemiyordu. Şimdi söyle, babamın hangi isteğini yapayım?

Sonra sustu annem ve başı omzuna düştü çaresizlikten. Başını kaldırıp gözlerimin içine aktı ve bir şeyler söyleme arzusu içine akıtarak kalkıp mutfığa geçti. Başımı önüme eğip, kalakaldım annemin ardında. Onun o susuşu içime oturmıştu. Azgın bir volkan ayaklanmıştı yüreğimin annemli yanında ve ben, damla damla akmıştım yanaklarımdan.

* * *

Lise ikinci sınıftan ayrılmak zorunda kalmış, daha on yedi yaşında asılmıştım hayatın çile yüklü vagonundan. Babamın zamansız ölümü, bana ev reisliği rolünü biçmişti ve ben bu rolü layıkıyla oynamak zorundaydım. Çünkü hayat acımasızdı. İnsanlar merhametsizdi. Toplumda kabul görmeyen en önemli şeylerden biriydi yokluk. Para, saygınlığın ve onurlu yaşamının anahtarı oluvermişti bir anda. İnanmak ve Allah'ın hükümlerine göre yaşamak yetmiyordu artık. Vatandaşlık dindaşıktan, menfaatler de vatandaşlıktan önde geliyordu. Bu kaide, inanan inanmayan herkesi bağlıyordu. Herkes paranın tutsağı

olmuş, inançlarını belli vakitlere sıkıştırmış, vicdanlarını teskin etmeye çalışıyorlardı. Allah'ın hükümleri ve peygamberin sünneti, o kadar yaşamdan soyutlanmıştı ki, bu hükümler sadece camilerde ve ibadet saatlerinde geçerli hale gelmişti. Sosyal yaşamda ve insanlar arası ilişkilerin şekillenmesinde geçerli olan tek şey, şahsi menfaatlerdi artık.

* * *

İşten çıkıp eve geldiğimde, annemi kapının önünde oturmuş, nemli gözlerle beni beklerken buldum. Beni karşısında görünce, buruk, acılı bir nefes çekti ciğerlerine.

—Hoş geldin oğlum!

—Hoş bulduk anne! Hayırdır bu halin ne böyle?

—Kusura bakma oğlum. Seni böyle kapı önünde farklı duygularla beklemek istedim ama...

—Ama ne... Ne oldu anne?

—Hacı Bey geldi. Yarına kadar ev kirasını getirmezseniz, hemen evi boşaltın diye de çıkışıp gitti.

—Bu adam nasıl bir vicdana sahip? Maaşımı alana kadar bekleyemiyor mu? Bir de Müslüman diye geçiniyor, insanlara nutuklar atıyor...

—Ne yapacağız oğlum?

—Karnım çok aç anne. Bir şeyler yedikten sonra gidip derdi neymiş öğreneceğim. Burası dağ başı değil...

—Kahvaltılık bir şeyler hazırladım. Evde bir şey kalmamış oğlum.

—Önemli değil anneciğim. Evde ne varsa çok şükür! Allah'ın verdiği nimete nankörlük mü edeceğim? Bir zahmet sen sofrayı hazırla da akşam namazına yetişeyim.

Annem içeri geçtikten sonra, ben geçip merdivenlerde oturdum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Düşündükçe umutvar

duyguların yitiminde ben de yitip yitip gidiyordum. İnsan nasıl bu kadar ihtirasa kapılabilir, nasıl bu kadar merhametsizleşebirdi? Hacı Amca ki, her zaman saygı duyduğum ve mütevazı kişiliğiyle sevip saydığım bir insandı. İslam adına yaptığı hayır işler, herkesin dilindeydi. Birlikten, beraberlikten, hayır işlerin ehemmiyetinden ve yetimi, öksüzü koruyup gözetmenin gerekliliğinden dem vurduğu sohbetleri daha dün gibi hatırlıyordum. Şimdi ise o saygı duyduğum adam, gözümde küçüldükçe küçülüyordu her geçen gün.

Annemin okşayan sesi, sıyırıp aldı birden beni, o düşünce girdabından.

—Haydi, oğlum! Sofra hazır...

Yavaşça kalkıp içeri geçtim. Yemeğimi yedikten sonra, abdestimi tazeleyip camiye gitmek üzere evden çıktım. Elli yüz metre gitmişim ki, birinin bana seslendiğini fark ettim. Arkama döndüğümde, mahallenin bakkalı Ali Asım'la burun buruna geldim.

—Nereye böyle Selim?

—Camiye gidiyordum. Hayırdır Asım abi?

—Biliyorsun Selim, bakkala borcunuz baya birikti.

—Biliyorum Asım abi, maaşımı alınca inşallah hesabımı kapatacağım.

—Ne kadar maaş alıyorsun ki delikanlı? Duyduğum kadarıyla Hacı Behrem'e de baya bir kira borcunuz birikmiş...

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Ev kiramız birikmişse birikmişti. Hacı Amca'nın bunu mahalleye yaymasına gerek var mıydı? Kafam iyice karışmıştı ve dönüp Asım Abiye ne cevap vereceğimi bilememiştim.

Suskunluğumdan daha da cesaret alan Asım Abi ise, daha hiddetli ve zalimane bir tavırla devam etti:

—Bak delikanlı! Durumunuzu farkındayım. Ama siz de beni anlamak zorundasınız. Bu bakkal nasıl dönüyor biliyor

musun? Sen borcunu vermezsen, diğeri vermezse ben nasıl mal alıp tezgâha dizerim söylesene?

—Tamam, dedim ya en yakın zamanda borcumu ödeyeceğim. Niye biraz anlamaya çalışmıyorsunuz? İnsanız, düştük bir kere. Düşene böyle mi yapmak gerek? Yıllardır senden alış veriş yaparız. Ne zaman senin hakkın bizde kaldı?

—Of! Uzattın ama... Senden vaaz mı dinleyeceğim bacak-sız? En kısa zamanda borcunu kapat ve borcunu ödeyene kadar da bakkala gelip veresiye bir şey istemeğin. Tamam mı? Hadi güle güle!

Ali Asım Abi, söylene söylene ayrıldı yanımdan. Her şey üst üste geliyordu sanki. Bütün binalar, yoldan geçen arabalar ve yanımdan geçen insanlar sanki üstüme üstüme geliyor, içine düştüğüm durumdan ötürü hepsi bir ağızdan beni kınıyorlardı sanki.

Ağır adımlarımı camiye doğru sürükleyerek, oradan uzaklaştım. Caminin bahçe kapısından içeri girdiğimde Hacı Efendi her zamanki bilge tavrıyla, etrafında toplanan kalabalığa nutuklar atıyordu yine. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, benim yanlarına varıp oturduğumu fark etmemişti bile. Müslüman olmanın esaslarından bahsediyordu.

—Dediğim gibi, gerçekten Müslüman olmak o kadar kolay değil beyler! Camiye gelmekle, namaz kılmakla ve oruç tutmakla Müslüman olunmuyor maalesef. Her şeyden önce insan olmak lazım... İçgüdülerimizle değil, Allah'ın bize ihsan ettiği mantığımızla hareket etmemiz lazım. Hangimiz bir düşküne el uzatıyoruz? Hangimiz bir yetimin başını okşuyor, bir dulun aciziyetine kulak kabartıyoruz? Allah'ın bize verdiği rızkı, ancak ihtiyaç sahipleriyle paylaşarak bereketlendirebiliriz. Allah basiret gözümüzü açsın ve bizleri gerçek inananlardan karar kılsın!

Etraftan “Âmin, âmin” sesleri yükseldikçe, Hacı Efendi biraz daha arkaya yaslanıyor, biraz daha geriniyordu. Gerçekten hayretler içinde kalmıştım. Bir insanın ağzından çıkan sözlerle amel etmemesinin mantığını kavrayamıyordum.

Caminin minaresinden yükselen ezan sesi, yavaş yavaş mahallenin ufuklarını sıcak bir şefkatle kuşatmaya başladı. Kalabalık, yavaş yavaş camiye doğru yöneldi ama ben, olduğum yerde donakalmıştım. Kafam iyice karışmıştı. Israrlı bakışlarımı minarenin burcunda beklettim. Bir zamanlar ana şefkati gibi beni sarıp sarmalayan o seda, bu defa buz kesmişti kulaklarımda. Bir çığ gibi içimde büyüttüğüm vesveseler, ezanın o okşayan iniltisini bastırıp kulaklarımda ta derinlerinde çınlamaya başlamıştı.

Ayağa kalktım. Camiye yönelmek istedim ama içimdeki şeytan izin vermedi. Ayaklarım beni alıp caminin çok uzaklarına götürdü sonra. Uzaklarda, ta mahallenin yukarısındaki çıplak tepede hayal meyal gözüken ve genellikle yalnız kalmak için kaçıp sığındığım küçük kulübe geldi aklıma. Büyük bir istekle mahmuzladım sonra adımlarımı. Tepenin eteklerinde sararan çayırlar, kızgın güneşe ve susuzluğa direnmeğe çalışan solgun yapraklı iğde fideleri muazzam bir hazzın kırıntılarını uyandırmıştı içimde. Tepenin eteklerinde, sırtını sarp kayalara yaslanıp duran kulübenin önünde oturdum ve mahalleye baktım sonra. Yorgun bir rüzgârın, çok uzaklardan taşıyıp getirdiği ve o anda bana ikram ettiği deniz kokusunu ta ciğerlerime kadar çektim ve: “Artık beni kandıramayacaksınız” diye mırıldandım. “Artık süslü laflara ve güya Allah’ın kalamından kendine kaftan biçip, şeytanın kaftanını giyenlere itibar etmeyeceğim. Üç günlük diye yutturulan şu dünyada, hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamak gerekiyormuş. Ancak bu şekilde riyakâr insanla-

rın yalanlarından ve minnetlerinden korunabilirmiş insan. Hayır, hayır artık yeter. O on yedi yaşındaki sübyan büyüdü artık.”

* * *

Maaşımı alıp sevinçle evin yolunu tuttum. O kısacık yol bitmek bilmiyordu o anda. Adımlarım hızlandıkça yol uzuyordu sanki. Bir aylık alın terimin karşılığını yüklenmişim ve onunla, annemin gözlerindeki hüznü silmeğe koşuyordum. Ama yanılmışım. Güç yetiremeyeceğim bir zulümle karşılaşmışım evin önünde. Evin önüne vardığımda, evimizin bütün eşyaları sokağa dökülmüştü. Annem de duvarın dibine sinermişçesine oturmuş ağlıyordu. Dünya başıma yıkılmıştı o anda. Annemin yanına koştum ve:

—Neler oluyor anne? Diye haykırdım. Eşyalarımızın sokakta ne işi var? Kim yaptı bunu?

—Hacı Bey yaptı oğlum! O vicdansız yaptı. Bu yaştan sonra beni dosta düşmana rezil etti.

—İyi de neden yaptı bu alçaklığı? Maaşımı alana kadar hani sabredecekti?

—Allah’ından bulsun! Nasıl ki o beni böyle rezil etti herkese, Allah da onu rezil etsin!

Annemi öylece orada bırakıp, koşar adım Hacı Efendi’nin evinin yolunu tuttum. Deliler gibi koşuyordum yolda. Gözüm hiç kimseyi görmüyordu. Evin bahçe kapısını tekmeleyerek açtım ve:

—Hacı Amca, Hacı Amca! Diye bağırmaya başladım.

Çok geçmeden Hacı Amca’nın büyük oğlu Tahsin görüldü kapıda.

—Ne var delikanlı? Niye öyle bağırıyorsun?

—Hacı Amca evde mi?

—Evde, ne olacak?

—Kendisiyle görüşmem lazım...

—Ne konuşacaksan benimle konuş. Söyle bakıyım derdin ne senin?

—Hayır, Hacı Amcayla görüşeceğim.

O esnada, sesimi duymuş olacak ki Hacı Amca dışarı çıktı. Kapının yanında bulunan bastonunu alarak:

—Ne var, ne istiyorsun? Diye bağırdı.

—Yaptığın ayıp değil mi? Bir de hacı olacaksın! Allah'tan da mı korkmadın?

—Kıramı vermezseniz, ben de böyle yaparım. Kendi evim değil mi ulan? Bedava mı oturacaksınız?

—Söz vermiştin hani, maaşımı alana kadar bekleyecektin?

—Git oğlum, çolukla çocukla muhatap etme beni. Gidin başka enayi bulun. Bende hibe edilecek ev bark yoktur. Haydi, başka kapıya...

İyice daralmıştım. Karşımda santim santim, gram gram çirkinleşen ve hiddetlendikçe merhametsizleşen Hacı Efendi'yi gördükçe, duygularıma engel olamamıştım artık.

—Senin kadar alçak ve kişiliksiz bir adamdan merhamet dilenecek değilim. Artık istesen de senin o köpek kulübende kalmam. Allah senin belanı versin!

O anda çeneme inen bir yumruk darbesiyle kendimi yerde buldum. Bir yandan Hacı Efendi, diğer yandan da oğlu, vahşice üstüme çullandılar. Ne kadar dayak yediğimi hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde, her tarafım yara bere içindeydi. Bütün kemiklerim acıdan zonklıyor, bütün bedenim tir tir titriyordu. Zoraki ayağa kalkarak, kendimi sokağa zor attım. Artık kararımı vermiştim. Hacıdan, hocadan uzak duracaktım. “Hayır” dedim kendi kendime... “Artık hayatımda merhamete yer vermeyeceğim. Şu lanet olası düzenin çarkları, zulmetle dönüyor-muş meğer. O zaman ben de düzen neyi gerektiriyorsa, öyle

yaşayacağım. İçimdeki meleğe kulak astım hep, başıma neler geldi. Artık şeytana kulak asma vakti geldi sanırım.” Sonra üzerimde kara bulutlar gibi gezinen meraklı bakışlara aldırış etmeden annemin yanına doğru yürümeğe devama ettim.

Annemin yanına geldiğimde, akşamın karanlığı yavaş yavaş kızıl bir ipe tutunarak mahallenin üzerine iniyordu. Zavallı annem, bitkin bir halde başını duvara yaslamış beni bekliyordu. Karşısında beni görünce, yavaşça doğruldu. Yüzümün gözümün halini henüz fark etmemişti. Beş on adım uzakta durup:

—Hadi kalk anne, dedim.

Annem, tek eklime dahi etmeden yanıma yaklaştı ve feryat edencesine:

—Aman Allah’ım! Neler olmuş sana böyle? Diye bağırdı.

—Önemli değil anne, dediysem de zavallı kadın kolumdan tutup ısrarla neler olduğunu sormaya devam etti.

—Nasıl bir şey yok oğlum? Yüzün gözün kan içinde. Hangi vicdansız yaptı söyle? Yoksa o hacı bozuntusu mu ha?

—Sakin ol anne! Allah aşkına sakın ol. Kimin yaptığının ne önemi var artık? Adam olsaydım da dayak yemeseydim yalan mı? Şimdi sen onu bunu boş ver de, ne yapacağımızı söyle. Geceyi burada mı geçireceğiz?

Annem bir türlü sakinleşmiyordu.

—Elleri kırılsın. Allah onların da yüreğine, beni yakan bu ateşi düşürsün. Nasıl ki benim yetimime el kaldırdılar, Allah ellerini kırsın, onları dalsız budaksız koysun.

Artık dayanamamıştım. Yaşadığım onca şeyin gerginliğiyle anneme bağırdım.

—Yeter anne, yeter artık! Allah aşkına kendine gel. El âleme beddua edip duracağına, ne yapacağız onu düşün. Görmüyor musun başımıza gelenleri?

Annem sustu ve tek kelime dahi etmeden bir parça bezi ıslatıp yüzümün gözümün kanını silmeğe başladı. Anne yüreği

dayanamamıştı. Benim o perişan halim, unutturmuştu ona başımıza gelen rezaleti. Sokaktaydık ve karanlık iyice bastırılmış, umudumuzu ve düşünme yetimizi simsiyah bir perde gibi örtmüştü.

—Neler oluyor Selim? Taşınıyor musunuz?

Karanlığı hançer gibi bölen o sese döndüm. Servet Abiydi karşımda duran. Çok şaşırmıştım. Çünkü kendimi bildim bileli belki de benimle ilk defa konuşuyordu. Kimseyle muhatap olmadığı, sakın ve kendi halinde biri olduğu için, mahalleli tarafından deliye çıkmıştı adı. Onu mahallede kimse ciddiye almazdı. O da kimseyi ciddiye almaz, hakkındaki söylentilere gülüp geçerdi sadece. Mahallede kimin davranışına bir kusur yakıştırılacak olsa: “Tıpkı Deli Servet gibi” yakıştırması yapılırdı.

—Selim, eşyalarınız niye dışarıda? Taşınıyor musunuz bu saatte, anlatsana neden susuyorsun? Diye tekrar sorduğunda, derin bir uykudan uyanırmışçasına irkilmişti.

Benden önce annem atıldı.

—Yok, oğlum yok. Taşınmıyoruz. Keşke taşınısaydık!

—İyi de eşyalarınızın ne işi var sokakta? Hem de bu saatte... Neler oluyor Sıla Abla?

—Hiç sorma başımıza gelenleri oğlum! Hacı Deyyusu zorla eşyalarımızı dışarı döktü. Yaptıkları yetmezmiş gibi birde çocuklarına oğlumu dövdürmüş. Bak cancağızımın haline... Kurban olsun anası...

—Yapar abla yapar. Sıkmayın canınızı. Eğer kabul ederseniz, başımın üstünde yeriniz var.

—Yok, oğlum! Kimseye yük olmak istemem. Sen de bizim yüzümüzden rahatını bozma. Bakarız başımızın çaresine.

—Ne yapacaksınız abla? Sokakta mı yataacaksınız?

—Hele bir sabah olsun, Allah'ın izniyle bakarız oluruna.

—Hayır, ben sizi sokakta bırakamam. Zaten koskoca evde yapayalnızım. Bana niye yük olacaksınız? Hadi toparlanın ben birazdan gelirim.

Annem daha fazla direnemedi. Zaten direnecek durumda da değildik. Servet Abi hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı ve ben, anneme dönerek:

—Bu mu deli? Diye sordum.

—Kim akıllı kim deli, ne önemi var oğlum, dedi annem. Kim vicdanlı, kim vicdansız önemli olan o. Hadi oğlum eşyalarımızı toparlayalım.

Annemle eşyalarımızı toparlamaya başladık. Eşyaları toplarken annemin dizleri üzerine çöküp kendi kendine mırıldandığını fark ettim. Yanına yaklaştığımda, ta gençlik yıllarında babamla beraber siyah beyaz bir fotoğrafa sığdırdıkları o küçük mutluluklarını seyrettiğini gördüm. Öyle ya, umuduydu onun için babam ve o fotoğrafta, umutsuzluğunu görmüştü. Eski günlerinden o siyah beyaz fotoğrafta sakladığı küçük mutluluğu, şimdi kocaman bir çaresizliğe dönüşmüştü ve o, yine de o küçük mutluluğa tutunarak ayakta kalmaya çalışıyordu.

Çok geçmeden Servet Abi, küçük bir kamyonetle geri geldi. Elbirliğiyle eşyalarımızı kamyonete yükledik. Mahallenin bir hayli dışında bulunan ve Servet Abiye babasından kalan, eski ama ihtişamlı konağa doğru yola koyulduk.

Konak, mahallenin dışında, elma ve kayısı ağaçlarının çevrelediği gayet büyük bir bahçenin içinde bulunuyordu. Arkasında kocaman bir tepe vardı ve güneş ilk olarak o tepenin ardından doğuyormuş izlenimi veriyordu. Çok büyük ve ihtişamlı bir konaktı. Giriş kapısı ve balkon direklerinde çeşitli işlemeler vardı. Belli ki Servet Abinin babası, zengin ve seçkin biriymiş. İçeri girdiğimizde, şaşkınlığım bir kat daha artmıştı. Salonun ortasından yukarıya doğru yükselen asma merdiven ve

merdivenin iki yanını süsleyen birbirinden güzel tablolar, gerçekten görölmeğe değerdı. Salondaki mobilyalar ve mobilyalara uygun bir şekilde tasarlanan perdeler, filmlerde gördüğümüz sosyete evlerini anımsatıyordu.

Servet Abi, şaşkın bakışlarla etrafı seyrettiğini görünce, gülümseyerek:

—Haydi, Selim, dedi. Şu eşyaları kamyonetten indirelim. Daha sonra evi gezdireceğim sana. Hadi koçum hadi!

El birliğıyle eşyaları arabadan indirdik. Daha sonra Servet Abiyle beraber konağı ve konağın bahçesini dolaştık. Karanlık olmasına rağmen, bu geziden oldukça zevk almıştım. O masalımsı konağın büyüğü duvarları arasında, yaşadığımız o talihsiz olayların hepsini unutmuşum o anda. Çok korkunç bir kâbus-tan uyanmış gibiydim.

Servet Abi, büyükçe bir kayın ağacının altında oturdu ve yanına oturmam için bana işaret etti.

—Gel otur hele Selim. Gel otur da erkek erkeğe biraz konuşalım.

Geçip ağacın altında bulunan düzgün yontulmuş bir taşın üzerine oturdum. Servet Abi, okşayan ve sahiplenilen bir tavırla elini omzuma attı.

—Söyle bakıyım Selim, sen de mi benim deli olduğumu düşünüyorsun?

Beklemediğim bu soru karşısında oldukça şaşırmıştım.

—Bilmem ki ne desem! Eğer Hacı Amca gibi insanlar akıllıysa, o zaman kesinlikle sen delisin abi.

Servet Abi, verdiğim cevap karşısında kahkahalarla güldü. Sonra başımı elleriyle kavrayarak göğsüne bastırdı ve:

—Gerçekten bu mahallede tek akıllı kişi sensin, dedi. Bu kadar mantıklı bir cevabı ancak akıllı biri verebilirdi.

Sonra başını önüne eğdi ve derin bir nefes aldıktan sonra kolumdan tutup ayağa kalktı.

—Hadi içeri geçelim. Sıla Abla tek başına sıkılmıştır.

Çok garip bir insandı Servet Abi. Mahalledeki diğer insanlardan oldukça farklıydı. Çok konuşmayı sevmediği, açıkça belli oluyordu. Asil bir duruşu vardı ve bu asil duruşunu süsleyen olgun bir kişiliği... Gözlerinde açık seçik okunan hüznü bir ifade ve o ifadenin ardına saklamaya çalıştığı yalnız bir dünyanın bıkkınlığı...

İçeri geçtiğimizde, annem namaz kılıyordu. Servet Abi kolumdan tutup:

—Hadi gel çalışma odamı göstereyim sana, dedi ve beni, asma merdivenlerden yukarıya doğru sürüklemeye başladı. Asma merdivenleri çıktıktan sonra uzunca bir koridor çıktı karşımıza. O koridorun bahçeye bakan tarafında, yarı açık bir kapıdan içeri girdik. Gözlerime inanamamıştım. Dört duvara yerleştirilmiş raflar ve rafları dolduran tıka basa kitaplar, aklımı başımdan almıştı. Hayatım boyunca o kadar kitabı bir arada görmemişim. Eski cilt yeni cilt, yüzlerce kitap vardı odada.

Servet Abi şaşkınlığımı fark etmiş olmalıydı. Gülümseyen gözlerle bana bakarak:

—Rahmetli babam tam bir kitap kurduydum, dedi. Ben de ona çekmiş olacağım ki, hayatımın en büyük eğlencesi kitap okumaktır. En çok eğlendiğim mekân da bu odadır. Bu kadar şaşırdığına göre sen de kitaplara ilgili birisindir. Yanlış mı düşünüyorum?

—Hayır, okumayı oldum olası çok severdim. Ama şartlar bazen istediğiniz gibi şekillenmiyor.

—Ne alakası var canım! Kitap okumanın yeri zamanı olmaz. O bambaşka bir tutkudur.

Raflardaki kitaplara göz gezdirerek sustum. Servet Abi de daha fazla uzatmadı ve geçip eski, ahşap bir masanın başına oturdu. Tam o esnada kapı açıldı ve annem içeri girdi.

—Selam çocuklar! Kusura bakmayın içerde tek başıma sıklıdım da...

Servet Abi, hemen oturduğu yerden kalktı ve gayet saygılı bir şekilde anneme yer gösterdi.

—Buyurun Sıla Abla! Şöyle buyurun oturun.

—Sağ olasıñ oğlum! Hakkını helal et lütfen. Seninde rahatını bozduk...

—Allah aşkına Sıla Abla! Allah aşkına böyle konuşmayın. Sizi o şekilde sokakta bırakacak değildim ya! Koskoca ev işte... Bizim gibi kaç kişiyi daha alır bu ev siz merak etmeyin. Ne kadar zamandır ilk defa misafirim geliyor. Babam öldükten sonra şu eve gelen ilk misafirlersiniz.

—Allah senden razı olsun oğlum! Sen olmasan konu komşuya rezil rüsva olacaktık. Ne biliyim oğlum, senelerce sofranı paylaşırsın, gönlünü paylaşırsın ama insanoğlunu asla tanıyamazsın.

Servet Abi, derin bir iç çektikten sonra:

—Bilmez miyim Sıla Abla, bilmez miyim? Diye sitem etti. Bunca zaman boşuna mı insanlardan uzak durdum? Boşuna mı kendime hiç kimsenin olmadığı bir dünya kurdum?

—Kusura bakmazsan oğlum, sana bir şey soracağım.

—Estağfurullah buyurun!

—Niye sana deli diyorlar? Delilik adına ne yaptın ki?

—Allah'ın hükmüne amel ettim. Başkaları gibi sadece nutuk atsaydım, şimdi ben de akıllıydım. Tıpkı Hacı Bey gibi...

—Nasıl yani anlayamadım?

—Boş ver Sıla Abla. Ne yaptıysam Allah rızası için yaptım. Şimdi sizin de kafanızı şişirmek istemem. Anlayacağınız uzun bir mevzu... Ne tekrar dillendirmenin bir faydası var, ne de o günleri bir daha yâd etmenin. Benim tek zoruma giden, o mendebur Hacı'nın, dini şeytani emellerine alet ederek hala insanlara zulmetmesidir.

—Lütfen oğlum! Anlat, gerçekten çok merak ediyorum. Senelerce biz de senin hakkında söylenenlere inandık ve böylece senin günahını aldık. Anlat da neler yaşandığını biz de bilelim. En azından iç içe yaşadığımız insanları tanıyalım. Kim akıllı, kim deli biz de öğrenelim.

Servet Abi, annemin ısrarları karşısında tebessüm etti ve başını yerden kaldırıp anlatmaya başladı.

—Belki biliyorsunuz babam rahmetli öldüğünde yüklüce bir miras bırakmıştı bana. Belli semtlerde birçok daire, dükkân ve bir milyon kadar da nakit para... Tabi bir de bu konak... Bu konak benim için çok değerlidir. Rahmetli annem, babam ve depremde annemle birlikte kaybettiğim ablam Nilüfer'e ait bütün hatıralar, bu konağın suskun bekleyişinde gizlidir. Bu yüzden bu konaktan kopamadım. Konakta çalışan her kese hakkını fazlasıyla ödeyerek, artık onlarla birlikte çalışamayacağımı söyledim. Durumu çok kötü olan dört çocuklu bir aile vardı. Babamın özel şoförü Seyfi Amca... O emektarı işten çıkarırken çok düşündüm. Onu o şekilde sokağa atamazdım. Babamdan kalan bir daire ile bir dükkânı, Seyfi Amca'nın üzerine yaptım. Sırf adaletsizlik yapmamak için, işten ayırdığım bütün hizmetçi ve bahçıvanlara da elimden gelen yardımı yaptım. Daire ve dükkânları birer birer o emektarlara dağıttım. Çünkü onların, benim üzerimde büyük emekleri vardı. Gözümü açtım açalı bana ve aileme hizmet ediyorlardı.

—İyi de bunun neresi delilik? Sen bu zamanda kimsenin yapamayacağı bir iş yapmışsın. Hem de böylesine çıkar ve para hırsı bürümüş insanların zamanesinde...

—İşin enteresan kısmı da, bundan sonra vuku buldu zaten. Şu sizi kapının önüne koyan Hacı Bey de bizim bahçıvandı o zamanlar.

—Nasıl, Hacı Behrem mi?

—Evet, o mendebur herif... Diğerleri gibi ona da bir daire verdim. Babasının malıymış gibi: “Beni bir daireyle mi kandıracağını? Yıllarca babana it gibi hizmet ettim” diyerek bir de dükkân vermemi istedi. Onun durumu, diğerlerine nispeten daha iyiydi. Bu yüzden dükkân falan vermedim. Tek amacım ihtiyacı olanlara biraz da olsa yardımcı olmaktı. Ama Hacı Bey, tapuları dağıtan avukatın yanında beni rezil etti. O anda yaptıklarından dolayı kendime lanet etmiştim. Adam, teşekkür edeceğine bir de bana ağır bir iftira atıp gitti.

—Nasıl anlayamadım?

—Benim uyuşturucu bağımlısı olduğumu ve bu yüzden senelerce hastanede tedavi gördüğümü, uyuşturucunun etkisiyle kızına ve karısına sarkıntılık ettiğimi yaydı mahalleye. İşte o günden sonra kimseyle muhatap olmadım mahallede. Şu konağa kapanıp, kendime göre bir dünya kurdum ve gözlerden uzak, kendi yeşiliyle oyalanan çimenler gibi, hayatın o yalancı rüzgârına bıraktım kendimi. Sırf kimseyle muhatap olmadığım ve topluma karışmadığım için, bu sefer de adım deliye çıktı anlayacağınız. Deli Servet olarak namım yürüdü gitti böylece...

Duyduklarım karşısında kafam allak bullak olmuştu. Nasıl olur da bir adam bu kadar çirkefleşebilirdi? Bu denli alçakça bir nankörlüğün hesabını hiç düşünmeden, körü körüne bir yaşamı nasıl seçebilir bir insan? Allah’tan korkusu olmayan birinin camide ne işi olabilirdi ve Allah’ın hükümlerini tebliğ etmekten nasıl bir çıkar umabilirdi, bir türlü anlamıyordum. Hacı Efendi ki; camiden çıkmayan, her türlü İslami tebliği büyük bir hassasiyetle yerine getirmeğe çalışan biriydi ve bilgili olduğu da konuşmalarından kolayca anlaşılıyordu. Aynı Hacı Efendi, üç kuruş para için bizi mahalleye rezil etmiş, hiç acımadan bizi sokağa atmıştı.

Merakıma engel olamayarak Servet Abi’ye sordum:

—Merakımı hoş gör Servet Abi! Hacı Efendiye verdiğiniz daire, bizim oturduğumuz daire miydi?

—Maalesef evet!

—Peki, babanızın mirasını bu denli cömertçe dağıtmanızın mantığını sorabilir miyim? Çünkü herkesin yapabileceği bir şey değil de...

—Benim amacım, ihtiyacı olanlara bir nebze yardımcı olmaktı. Hele o şahıslar, benim üzerimde emek sahibi olunca, bir dakika dahi düşünmedim ve bu güne kadar da pişmanlık duymadım. Gerçekten İslam'ı yaşamak ve Allah'ın nimetlerine karşı şükür borcumuz, o kadar da baştan savma ve basit olmamalı... İlk önce söylediğimiz sözlere amel etmeli, Allah'a kul-luk görevinin bize yüklediği onuru ve ayrıcalığı farkında olmalıyız. Aksi takdirde yaşamımıza yansıtamadığımız, suni ve yavan bir inanç sisteminin içinde kendi kendimizi avutmuş olmaktan ileri gidemeyiz.

Servet Abi, gözlerini karşı duvarda bir yere sabitleyerek uzunca bir süre düşündü. Daha sonra derin bir soluk alarak devam etti:

—Allah'ın bizlere bahşettiğini, Allah'ın emri gereği ihtiyaç sahipleriyle paylaşmak gerekiyor. Sırf Allah rızası için...

Daha sonra ayağa kalktı ve büyük bir saygıyla anneme dönerek:

—Baya geç oldu Sıla Abla, dedi. İsterseniz sohbetimize yarın devam edelim. Selim de yarın erken kalkmak zorunda... Size odanızı göstereyim, yatıp güzel bir şekilde dinlenin. Bu gün çok yoruldunuz.

Annem mahcup bir edayla başını önüne eğdi sadece. Servet Abi, benim kolumdan kavrayarak:

—Hadi aslanım, dedi. Biz gidip yatakları serelim.

Annem hemen ayağa kalktı.

—Sen odamızı göster, ben yatakları sererim oğlum. Zaten sana yeterince yük olduk.

—Sakın bir daha öyle konuşma Sıla Abla. Gerçekten beni çok kırıyorsun. Allah aşkına artık biraz rahatlayın. Yoksa sizi iyi ağırlayamıyor muyum?

—Allah senden razı olsun oğlum. Sen olmasaydın halimiz nice olurdu düşünmek bile istemiyorum.

Sonunda annemle beraber odamıza geçip yatağımıza uzandık. Çok yorgun olmama rağmen, gözlerime uyku girmiyordu. Servet Abinin anlattıklarını düşünmekten kendimi alamıyordum. Ben öylesine bir hayatı ve öylesine bir anlayışı sadece peygamber kıssalarından ve ibretli öykülerden bilirdim. Gerçek yaşamda öylesine bir cömertliğe rastlamamıştım o ana kadar. O ana kadar, Servet Abi hakkında mahallede çıkan söylentilere inandığım için kendimden utanıyordum. Deli diye sürekli görmezden gelinen ve dikkate alınmayan Servet Abi'nin mantığına ve o tertemiz, samimi ve takvayla tamamlamış olduğu imanına hayran kalmıştım. Hakkında çıkarılan onca söylenti ve ismine atfedilen onca ağır iftiraya rağmen, yaptıklarından pişmanlık duymuyordu. Çünkü o, yaptığı her şeyi Allah rızası için yapmış, amelinin karşılığını da Allah'tan ummuştı. Asla insanlar arasında itibar ve saygınlık kazanmak adına bir şey yapmamıştı.

* * *

Uyandığımda saat 10.00 olmuştu. Gece geç saatlere kadar oturduğum için, sabah erkenden uyanamamıştım. Hemen yataktan kalktım ve alelacele üzerimi giyinmeğe başladım. Annem hala uyuyordu. Onu uyandırmamaya gayret ederek, sessiz adımlarla evden çıktım. Oldukça geç kalmıştım işe. Koşmaya başladım. İş yerine girdiğimde, makineler çalışıyordu. Herkes

makinesinin başında hummalı bir şekilde çalışıyordu. Yazıhaneye yöneldim. Patronum İhsan Usta yazıhanede oturuyordu. Beni karşısında görünce:

—Hayırdır, saat kaç haberin var mı? Diye çıkıştı.

—Kusura bakmayın, diye cevap verdim. Gece geç saatte uyduğum için sabah uyanamadım.

—Beşik mi salladın oğlum? Burası işyeri, öyle kafana estiğinde gelemezsin buraya. Buranın da belirli kuralları var ve her kes bu kurallara uymak zorundadır. Evet, söyle bakıyım neler oluyor?

—Ev sahibimiz Hacı Efendi...

—Eee ne olmuş Hacı Efendi'ye?

—Dün akşam gittiğimde, Hacı Efendi bütün eşyalarımızı dışarı atmıştı. Bu yüzden de gece biraz olaylı geçti.

İhsan Usta, sandalyeyi göstererek:

—Hele otur bakıyım, dedi. Maaşını alana kadar bekleyeceğini söylememiş miydin? Dün maaşını aldın ya!

—Evet, söz vermişti ama sözünde durmadı işte.

—Vay soysuz! Eee sonra ne oldu, sokakta mı yattınız?

—Hayır, sağ olsun Servet Abi yetiştirdi imdadımıza...

—Bizim Deli Servet mi?

—Evet, Servet Abi...

İhsan Usta, hayretle başını salladı.

—Vay be! Akıllısı delisi belli değil bu dünyanın. Kim akıllı kim deli, hepsi karışmış birbirine. Demek bizim Deli Servet, bizim Akıllı Hacı'dan daha akıllıymış ha! Eee şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?

—Bakalım abi, uygun bir ev buluruz inşallah!

—İnşallah, inşallah! Ben de bakarım etrafa. Uygun bir ev bulursam haber veririm.

—Sağ olun, ben artık işimin başına döneyim.

—Tamam koçum! Sıkma canını, Allah büyüktür. Bakarız bir çaresine...

Dolabıma gidip üzerimi değiştirdim ve geçip makineme oturdum. İçimde garip bir rahatlık hissi vardı. Nispeten daha huzurluydum. Kafamdaki bazı çelişkiler ve puslanmış kavramlar, yavaş yavaş netleşmeğe başlamıştı artık. Servet Abi'ye karşı hissettiğim minnet duygusu, yavaş yavaş yerini hayranlığa bırakıyordu. Onun kendine has ağırbaşlılığı ve samimi kişiliği, kafamdaki Müslüman tipinin timsaliydi adeta. İnandıklarını sözlerle değil, duruşuyla, konuşmasıyla ve hatta yüzünden hiç eksik etmediği tebessümüyle tebliğ ediyordu. Hem de yaşayarak ve yaşatarak...

* * *

Akşam iş çıkışı büyük bir heyecanla gelmişim konağa. Bahçe kapısından içeri girdiğimde, Servet Abi'yi balkonda oturmuş kitap okurken bulmuştum. Beni görünce, kitabını kapattı ve ayağa kalktı ve masmavi gözleriyle beni kucaklayarak:

—Hoş geldin Selim, dedi.

Sonra yanındaki sandalyeyi göstererek:

—Geç otur, sana güzel bir müjdem var, dedi.

—Hayırdır inşallah abi! Diye heyecanla atıldım.

—Hayırdır, hayırdır! Dedi. Size rahat edebileceğiniz bir ev buldum. İnşallah görünce sen de beğeneceksin.

—Gerçekten mi abi? İnan çok sevindim. Annemin haberi var mı?

—Annen orada zaten... Eşyaları yerleştiriyor. Belki bitirmiştir bile.

Sonra elini omzuma atarak:

—Bak Selim, dedi. Şimdi seninle bir anlaşma yapalım.

—Buyur abi ne demek...

—Asla itiraz istemem ama... O evin bir yıllık kirasını ben karşılayacağım. Beni abin olarak kabul ediyorsan, itiraz etmezsin. Ama yok, aksini düşünüyorsan söyleyecek sözüm yok.

—Zaten sana karşı mahcubum. İyiliklerinin karşılığını nasıl ödeyeceğim diye düşünürken, sen kalkıp beni daha da büyük bir borcun içine sürüklüyorsun.

—Ha o zaman sen beni abi olarak kabul etmiyorsun!

—Yok, abi öyle şey olur mu?

—O zaman sorun ne? Abi kardeş arasında borç olur mu? Sonra Müslümanlar kardeş değil mi? Benim kardeşim sıkıntıdayken, ben nasıl rahat edebilirim, söyler misin?

—Bir şartla kabul ederim abi!

—Neymiş şartın söyle bakıyım...

—Bunu borç sayalım. İlerde durumum düzelince sana borcumu ödeyeceğim.

Servet Abi, uzunca bir müddet düşündükten sonra, başını kaldırıp yüzüne baktı ve gülümsedi.

—Haklısın, dedi. Zamane o kadar özünü kaybetmiş ki, yapılan iyilikler, hep birilerinin boynuna minnet yüklemiş ve bu minnet, veren eli değil, alan eli yakmaya başlamış. Hal böyle olunca da yapılan iyiliğin hiçbir değeri kalmamış.

Sonra tekrar sustu. Başını sallayarak:

—Senin şartını kabul edemem, dedi. Eğer seni borç altına sokarsam, o mendebur Hacı'dan bir farkım kalmaz. Ben, Allah'ın hükmüne göre hareket etmeği ve Allah rızası için yarıdımçı olmayı öğrendim Rahmetli babamdan. Daha fazla itiraz istemem küçük dostum. Biraz büyü, biraz daha araştıır ve İslam'ın o güzelim felsefesini biraz daha kavramaya çalış, işte o zaman ne demek istediğimi anlar ve bana hak verirsin. Şimdi kalk Sıla Ablaya yardıma gidelim. Kadıncağız sabahıtan beri tek başına çalışıyor. Hadi kalk kerata! Boyuna postuna bakmadan bir de gurur yapıyor.

Söyleyecek bir şey bulamamıştım. Sessizce ayağa kalktım ve Servet Abi'nin peşi sıra yürümeğe başladım. On beş yirmi dakika yürüdükten sonra, önünde yaşlı bir incir ağacı bulunan, tek katlı, beyaz badanalı, şirin mi şirin bir evin önünde durduk. Servet Abi, evi göstererek:

—Nasıl beğendin mi? Diye sordu. Bak buna da bir kulp takayım deme, bozuşuruz vallahi!

—Estağfurullah abi, şu anki duygularımı ifade edebilecek söz bulsam söyleyeceğim ama...

—En azından beni içeri buyur edebilirsin...

—Ne demek abi, lütfen buyur! Zaten mahcubum sana karşı...

Servet Abi, boynumdan tutup sıkmaya başladı ve:

—Böyle konuşunca tutup seni boğasım geliyor, diyerek beni bahçe kapısından içeri itti. Sonra evin kapısını yavaşça tıklatmaya başladı. Çok geçmeden annem kapıyı açtı ve bizi karşısında görünce:

—Nerede kaldınız beyler? Diye sitem etti. Bir saatten beridir sofrayı hazırlamış sizi bekliyorum.

İçeri girdiğimizde, içerisi buram buram gül suyu kokuyordu. Annem evi yerleştirmiş ve etrafı derleyip toplamıştı güzelce. Hemen salonun ortasına güzel de bir sofraya hazırlamıştı. Servet Abi, sofrayı görünce anneme döndü ve:

—Ellerine sağlık Sıla Abla, dedi. Yıllar sonra adam akıllı bir yemek yiyeceğiz desene.

—Afiyet şeker olsun oğlum! Bundan sonra burası senin evin, ben de senin annenim varsay. Canın ne isterse söyle yeter. Zaten o kocaman evde tek başına yaşamana da gönlüm razı değil ne yalan söyleyeyim.

—Yok, güzel anam! O kocaman ev dediğin yer, benim dünyam artık. Oradan başka bir yerde yaşayamam inan ki!

—Ne diyeyim ki oğlum! Allah ne muradın varsa versin. Buyurun oturun ben yemekleri getireyim.

O akşamı, ömrümün sonuna kadar asla unutmayacağım. Annemin gözlerinin içi gülüyordu. Babam vefat ettikten sonra ilk defa onu böylesine heyecanlı ve hayat dolu görüyordum. İlk defa, dostane bir elin şefkatiyle okşanıyordu yetim duygularımız.

Servet Abi, akşam geç saatlere kadar bizimle oturdu. O kadar bizden biriydi ki, bir anda babamın yokluğunu unuttuğumu duyumsamıştım ve ilk defa babamın yokluğu beni güçsüz düşürmemişti. Namaz kılarken uzun uzun seyretmiştim onu. O kadar takva yüklüydü ki, okuduğu her ayet ve her zikirde Allah’a ibadet etmenin onurunu ve ayrıcalığını, canlı canlı yaşıyor gibiydi. Öz dinimden ve inancımın beni soğutanlara inat, onun o teslimiyet icra eden hallerinde yeniden doğmuştum adeta. Yeniden akmıştı yüreğim, İslamiyet’in huzur veren menzillerine. Bütün benliğim, Allah’ın azameti karşısında secdeye varma ve bize bahsettiği her zerre için şükretme arzusuyla tutuşmuştu. O anda babamdan öğrendiğim Hz. Ali (a.s)’ın bir sözü geldi aklıma. “Hakkı, insanlarda tanımaya çalışma. Önce hakkı tanı, sonra hakka uyanları tanırsın.” O iki gün içerisinde, hakkı da tanımıştım, hakka uyanı da... Bu duygularla yerimden kalktım ve abdestimi almak için lavaboya koştum. Abdestimi alıp kibleye yöneldim ve secdeye kapanarak:

—Keremine şükürler olsun Allah’ım! Diye yakarmaya başladım. Göndermiş olduğun rahmete nail olduk. Gönderdiğin rahmet, ruhumuzu esir alan şeytanı kovdu ve bize hakkı tanıttı. Hakka uyanları da...

SEN RAHMAN'A YÖNELİRSEN...

Güneş, yazdan kalma bir şefkatle ağaçların yapraklarından tutunarak, sönük bir mum alevi gibi ufka doğru çekilirken, otobüs yavaşça Esenler otogarına yanaşıyordu. Gecenin yorgunluğuyla bitap düşmüş koltuklarında, hücrelerinde umudu besteleyen kocaman bir de yürek yüklenmişti gizlice. İstanbul'a dair bütün hayalleri... O hayalleri besleyen kocaman bir cesareti yüklenmişti.

Heyecanlıydı Hasan. Askerliğini yaptıktan sonra köyünden, çevresinden ve bütün alışkanlıklarından ilk defa ayrı düşmüştü. Elinde rafyadan örülmüş çantası, rahmetli annesinin büyük bir özenle yamadığı ceketine sokularak çekilip bir köşede durdu öylece. Bir anda içine kapkaranlık bir kasvet dolmuştu. Ömründe ilk defa gördüğü yüksek yüksek binalar, ürktülmüştü onu. O beton deryası, daha oracıkta incitmişti kır kokulu yüreğini. Ürkek bir ceylan gibi sığınıp bir duvarın dibine, uzun uzun seyretti etrafı. Etraftan yükselen korna sesleri, belli belirsiz koşuşturan kalabalığın homurtuları, peronlardan yükselen anonslar ve tramvayların raylardaki gıcırıltı koşuşturmacası korkutmuştu onu. O, böylesine yapay hengâmelere pek alışkın değildi. O, kuşların ötüşüne, kuzuların meleyişine ve dallarda oynaşan şımarık yaprakların cilvesine alışmıştı bir kere.

O duvarın dibinde biraz daha otursaydı, İstanbul'a dair biriktirdiği bütün umutlarını doldurup yamalı ceketinin cebine, gerisin geri köyüne dönecekti. Korkunç da olsa, ürktütücü de olsa yıllarca bu şehrin hayalini kurmuş, o hayale tertemiz umutlarını emanet etmişti oysa. Bu yüzden o kadar kolay vazgeçemezdi hayallerinin şehrinden. Çünkü o şehre, küçücük

dünyasına sığdıramadığı hayallerini, düşlerini ve masmavi umutlarını saklamıştı. Elbet sokağın birinde, herhangi bir cadde veya mavi gözlü bir sahilde karşılaşacaktı umut ettiği bütün hayallerine.

* * *

İstanbul'da tek yakını teyzesiydi. O kalabalık şehirde oraya nasıl gideceğini de bilmiyordu. Cesaretini toplayıp yavaşça ayağa kalktı. Çantasını yüklenip otobüse doğru ilerledi ürkek adımlarla. Otobüsün yanına geldiğinde, açık olan ön kapıdan başını uzattı ve mahcup bir edayla kaptana:

—Sefaköy'e gidecektim de... Diye kekeledi.

Kaptan, sert bakışlarını Hasan'ın gözlerinin ta derinlerine akıtarak:

—Bin o zaman ne bekliyorsun? Diye çıkıştı.

Hasan, masumane sorusuna aldığı azarvari cevap karşısında oldukça şaşırılmıştı. Hiç tanımadığı biri tarafından neredeyse azarlanmış ve nefret saçan bakışlarla yara almıştı sevgiyle gülümseyen gözleri.

Hasan'ın sudan çıkmış balık misali olduğu yerde dikilmesi, kaptanı daha da hiddetlendirmişti:

—Hadi kardeşim seni mi bekleyeceğim? Allah Allah, çat-tık vallahi!

Kaptanın sert çıkışı, Hasan'ı iyice şaşkına çevirmişti. Yavaşça ön kapının merdivenlerini adımlarken kaptana dik dik baktı ve:

—Bağırmanıza gerek yok bey efendi! İstanbul'da yabancıyım ve sizden yardım istedim, diye çıkıştı.

Kaptan hiç istifini bozmadan:

—Öyleyse adam gibi derdini anlat da yardımcı olalım, dedi.

Hasan, daha fazla uzatmadan ücretini ödeyip otobüsün arka tarafına doğru ilerledi. Geçip orta kapının yanında durdu. O kadar garip duygular içindeydi ki, otobüsteki bütün gözlerin kendisine çevrildiğini duyumsuyordu. Haliyle bu durum karşısında oldukça sıkılıyordu. Otobüsün hareket etmesiyle bir nebze olsun rahatlamıştı. Ama köyünü, yasemen kokulu kırları ve o içten, sıcakkanlı insanları daha şimdiden çok özlemişti. İstanbul'un o kendine benzettiği, soğuk, ruhsuz ve beton yürekli insan tipi, oldukça ürkütmüştü onu. Bütün bu düşüncelerle, akıp akıp memleketine gidiyordu o acemi yüreğiyle...

Bir elin omzuna dokunmasıyla uyanıverdi sonra o didikle-diği hatıralardan. Dönüp baktığında gözlerine inanmamıştı. O simsiyah yalnızlığın içinde asker arkadaşı Musa, güneş gibi aydınlatmıştı o karanın iç dünyasını. Elindeki çantayı yere bırakıp, var gücüyle sarıldı arkadaşına. Sonra uzun uzun bakıştılar. Musa, uzun zamandır haber bile alamadığı arkadaşını ta İstanbul'da görmenin şaşkınlığını, Hasan da o yabancılar denizinde tanıdık bir simayı görmenin mutluluğunu yaşıyordu. Musa, arkadaşını kollarından kavrayarak:

—Hayırdır kardeşim! Dedi. Ne işin var buralarda?

—Vallah ne bileyim. İş güç hayaliyle düştüm yollara. Şimdi buradayım işte.

—Boş ver sonra konuşuruz. Seni görmek ne güzel! Gerçekten çok özlemişim.

—Ya ben! Hele burada karşılaşmamız... Gerçekten anamı babamı görsem, bu kadar sevinmezdim inan.

—Artık buradasın öyle mi?

—Allah nasip ederse...

—Çok sevindim inan. Şimdi nereye gidiyorsun?

—Sefaköy'de teyzem var. Oraya gideceğim.

—Orda dur işte! Önce bize gideceğiz. Güzelce karnımızı doyurduktan sonra, ben seni teyzenlere götürürüm.

—Ya ben...

—Tamam, tamam yine başlama. Seni bilirim. Yine utançlığın tuttu ama yemezler. Burası İstanbul. Yakında İstanbul seni de açar, az da olsa yüzüzleştirir merak etme.

Hasan, daha fazla direnmedi. Zaten direnecek durumda da değildi. Teyzesinin evini tek başına bulmaya kalkışsa, büyük bir ihtimalle kaybolacağını biliyordu. Bu yüzden sustu ve etrafı seyretmeğe başladı.

* * *

Kapıyı beyaz tesettür içinde, tombulca ve güler yüzlü bir bayan olan Zeynep Hanım açtı.

Musa, hemen atılarak:

—Bak anne, Allah'ın işine bak, dedi. Yıllardır haber alamadığım asker arkadaşım bu gün aynı otobüste karşılaştık.

Zeynep Hanım, yüzünden hiç eksik etmediği sevecenliğiyle Hasan'ı okşayarak:

—Hoş geldin oğlum, dedi. Hele bir içeri geçin, sonra oturur tanışırız.

Hasan, her zamanki utangaç tavrıyla ayakkabılarını çıkarıp içeri geçti. Zeynep Hanım'a dönerek:

—Nasılsınız efendim! Ben Hasan. Size rahatsızlık vermiyoruzdur inşallah! Diye gayet nazik bir şekilde Zeynep Hanım'ı selamladı ve geçip salondaki kanepeye, sığınmışçasına oturdu.

Musa, iyice keyiflenmişti. Hasan'ın yanına oturup elini arkadaşının omzuna koydu ve annesine dönerek:

—Askerde benim en has arkadaşım Hasan'dı anne, dedi. Onunla ne hatıralarımız var bir bilsen! Hastalandığımda benim yerime az nöbet tutmadı.

Zeynep Hanım, Musa'yı hiç dinleliyormuşçasına:

—Eee oğlum! Nasılsın? Diye konuyu dağıttı.

Hasan:

—Allah'a şükürler olsun her şey yolunda, dedi. Sizler nasılsınız? Sağlığınız afiyetiniz yerindedir inşallah!

—Elhamdulillah oğlum! Allah bu günümüzü aratmasın. Siz oturun, ben yiyecek bir şeyler hazırlayayım.

Hasan hemen atıldı:

—Zahmet etmeğın. Ben tokum.

Musa, gülerek araya girdi:

—Sen bunu boş ver anacığım! Ben bunu hiç aç görmedim ki. Bunun acıkmasını beklersek, biz acımızdan ölürüz.

Zeynep Hanım, tebessüm ederek kalkıp mutfaga yöneldi. Bunu fırsat bilen Hasan, Musa'ya dönerek:

—Ben gelmeyeyim demiştim. Ayıp ettik vallahi. Baksana annene bir sürü zahmet verdik işte, diye mahcubiyetini dile getirdiyse de, Musa o hınzır tavrından ödün vermeden:

—Ya sen ne biçim bir adamsın? Dedi. Şimdi ben size gelsem ve annen kalkıp yemek hazırlasa, ben ayıp mı etmiş olurum?

Hasan'ın sessiz kaldığını görünce, biraz ciddileşerek devam etti:

—Biz Müslüman'ız. Müslümanlığın gereklerinden biri de hiç şüphesiz misafire ikramdır. İkramı sıkıntı ve eziyet sayan bir evde bereket olmaz. Anladın mı benim mahcup arkadaşım?

—Anlıyorum da dostum, benim yapım bu işte. İnsan yedisinde neyse yetmişinde de odur. Bu saatten sonra değişmem ki.

—Değişirsin dostum. Hele bir alış buralara. İstanbul dediğin o hayal şehrini tanı, sonra anlarsın ne demek istediğimi.

—Sen beni iyice ürküttün biliyor musun?

—Yo yo ürkme. Aksine cesaretli ol. Aksi takdirde bu şehirle baş edemezsin. Burası, Anadolu’nun o sakin ve temiz haletine hiç benzemez. Suyundan bir tattın mı, sen de değişirsin ama bir daha da vazgeçemezsin buralardan.

Tam o esnada Zeynep Hanım, elinde bir tepsiyle içeri girdi ve oğluna dönerek:

—Yine felsefe yapıp şişirme çocukcağızın kafasını, dedi. Kalk yardım et biraz. Al şu sofrayı aç.

Musa, hemen yerinden fırlayarak annesinin elinden sofrayı alıp kanepenin karşısına, büyük bir el yordamıyla açtı. Sonra mutfığa geçip, ekmek ve su alıp sofraya dizdi. Annesinin yemekleri servis yapmasından sonra, beraberce oturup yemeklerini yemeğe başladılar.

Yemekten sonra Hasan arkadaşına dönerek:

—Eee Musa, ne iş yapıyorsun? Diye sordu.

Musa:

—Tekstil, dedi. Eğer İstanbul’da yaşıyorsan ve işçilikten başka alternatifin de yoksa tekstilden başka iş bulamak çok zordur. Elinde başka mesleğin varsa, o başka...

Daha sonra Hasan’a dönerek:

—Sen ne yapmayı düşünüyorsun? Diye sordu.

Hasan, uzun uzun düşündükten sonra:

—Bilmiyorum, dedi. Açıkçası elimde bir mesleğim de yok. Kendimi bildim bileli köyde çobanlık yaparım. Buraya da çobanlıktan kurtulmak ve adamakıllı bir iş sahibi olmak için geldim zaten.

—İnşallah kardeşim! Allah gönlüne göre versin. Allah’ın izniyle her şey olacağına varır. Biz de elimizden geleni yapacağız inşallah.

İki arkadaş uzun süre muhabbet ettikten sonra, Hasan müsaade istedi:

—Musacığım! Allah sofranıza bereket versin. Her şey için teşekkür ederim. Müsaaden olursa ben gidip teyzemleri de bir göreyim. Daha sonra yine görüşürüz Allah'ın izniyle.

Musa, arkadaşının isteği üzerine:

—Müsaade senin dostum, dedi. Artık ne zaman canın isterse beklerim. Çekinmeden gelebilirsin. Annemle de tanıştırdım. Artık ondan da çekinmezsın herhalde.

—Yok çekinmem. Yakın bir zamanda görüşeceğimizden şüphelen olmasın. Senden başka kimim var ki zaten burada? Hadi kardeşim!

—Dur hele! Sen buraları bilmezsin. Hele adresi ver bakıyım.

Hasan, cebinden adresin yazılı olduğu kâğıdı çıkarıp Musa'ya uzattı. Musa, adresi inceledikten sonra:

—Allah Allah! Senin teyzenin ismi ne? Diye sordu.

Hasan:

—Hatice, diye cevap verince Musa:

—Bizim Mehdi ağabeyinin karısı Hatice abla mı? Diye atılınca Hasan:

—Evet, eniştemin adı Mehdi'dir, dedi. Yoksa tanıyor musun?

—Tabi ki tanıyorum. Bizim eski komşumuzdur onlar. İki seneye yakın aynı mahallede oturduk.

Hasan, şaşkınlıktan ne diyeceğini bilememişti o anda. İstanbul'a indiğinden beri garip tesadüflerle şaşırıp duruyordu. Sanki gizli bir güç, yabancı olduğu o şehirde ona kılavuzluk ediyor, yoluna ışık tutuyordu.

İki arkadaş, beraberce evden çıkıp sohbet ederek yürümeğe başladılar. On beş dakika kadar yürüdükten sonra, sarı boyalı bir apartmanın önünde durdular. Musa, arkadaşına dönerek:

—İşte geldik, dedi. Hatice teyzeler üçüncü katta oturuyorlar.

Hasan, oldukça heyecanlanmıştı. Teyzesinin ve eniştesinin, kendisini karşılarında gördüklerinde nasıl tepki vereceklerini kestiremiyordu. Köyde tek varlığı olan yaşlı babası da öldükten sonra, hiç kimseye haber vermeden çıkıp gelmişti sessizce.

Musa, belli isimlerin yazıldığı zillerden birine basmış, birilerinin dışarı çıkmasını bekliyordu. Çok geçmeden on bir on iki yaşlarında bir kız çocuğu balkonda göründü. Aşağıya bakıp, Musa'yı görünce:

—Aaa Musa Abi! Diye bağırdı.

Musa, küçük kıza seslenerek:

—Kız Nesibe nasılsın? Evde kimse yok mu? Diye sordu.

Küçük kız, başını sallayarak:

—Evde kimse yok ben yalnızım, diye cevap verdi.

Musa, küçük kıza Hasan'ı işaret ederek:

—Bak size misafir getirdim, dedi. Dayını tanımadın mı?

Küçük kız, hayatında hiç görmediği Hasan'a uzun uzun baktı. Sonra Musa'ya dönerek:

—Hayır, dedi. Ben bu abiyi daha önce hiç görmedim.

O sırada sokağın başında görülen iki kişi, Hasan'ın dikkatini çekmişti. Evet, biri teyzesi diğeri de eniştesiydi. Kalbi, sinesini dövmeye başladı. Heyecandan dili dudağı kurudu. Teyzesinin ve eniştesinin tepkisini kestirememenin tedirginliğini yaşıyordu o anda. Gururuna o kadar düşkün biriydi ki, ikisinden birinin surat ifadesindeki değişiklik bile onun için çok önemliydi. İstenmeyeceği kanısına varsa, bir dakika bile orada durmayacağını biliyordu ve öyle bir durumda ne yapacağını da bilemiyordu.

Nihayet teyzesi ve eniştesi evin önüne varmışlardı. Musa, Hasan'ı arkasına saklayarak:

—Hatice abla, bil bakalım sana kimi getirdim, diye seslenince, Hatice Hanım:

—Hayırdır Musa! Arkadaki kim? Diye sordu.

Musa'nın müdahalesine rağmen Hasan bir adım ileri çıkarak ürkek bir edayla:

—Benim teyze, diyebildi.

Hasan'ı karşısında gören Hatice Hanım, elindeki poşetleri yere fırlatarak koşup Hasan'ın boynuna sarıldı.

—Yavrum benim! Hangi rüzgâr attı seni buralara? Bu ne güzel bir sürpriz! Hoş geldin, hoş geldin!

Sonra kocasına dönerek:

—Bak Mehdi! Kim gelmiş görüyor musun? Canım benim teyzesini ziyarete gelmiş, dedi.

Mehdi Bey, elini uzatarak:

—Hoş geldin Hasancığım! Geleceğini haber versen gelip alırdım, diyerek Hasan'ı beklenmedik bir ilgiyle karşıladı.

Hasan, beklemediği bu ilgi karşısında şaşkın bir şekilde eniştesine dönerek:

—Sağ olun, dedi. Sağ olsun Musa'yla karşılaştık. O yeterince yardımcı oldu.

—Musa'yla tanışıyor muydunuz?

—Evet, Musa benim asker arkadaşım.

—Öyle mi, ne kadar güzel bir tesadüf! Hadi o zaman içeri girelim. Böyle ayaküstü olmaz. Buyurun, buyurun!

İki arkadaş önden, karı koca da arkadan merdivenleri çıkmaya başladılar. Hasan, hala olanlara inanamıyordu. Bin bir türlü telaş ve korkuyla geldiği teyzesinin evine, şimdi huzurlu adımlarla ilerliyordu.

Evin geniş ve ferah salonuna geçip oturdular. Mehdi Bey, sevgiyle bakan gözlerini Hasan'ın gözlerine dikerek:

—İyi ki geldin Hasan, dedi. O köyden çıkman iyi oldu. Burada güzel bir iş tutar, evlenir barklanır hayatını bir düzene koyarsın.

Hasan, eniştesinin içten tavrı karşısında biraz daha rahatlamış, içini kemiren tedirginlik yerini sıcaklık bir rahatlık ve huzura bırakmıştı. Eniştesine cevap vermek için uzunca bir cümle kurmak istedi fakat sadece:

—Sağ olun, demekle yetindi.

O esnada salon kapısının arkasından garip bakışlarla Hasan'ı izleyen Nesibe, babasının dikkatinden kaçmadı. Mehdi Bey, kucaklayan bir sesle kızına dönerek:

—Gel kızım, dedi. Gel bak kim gelmiş. Dayın kızım, çekinme hadi gel!

Nesibe, çekingen adımlarını sürükleyerek gelip Hasan'ın karşısında durdu. Elini uzatarak:

—Hoş geldiniz, dedi. Siz annemin kardeşi misiniz?

Hasan, beklemediği bu soru karşısında kekeleyerek:

—Hayır, hayır, diyebildi.

Mehdi Bey, hemen araya girerek:

—Hani Fatma Teyzen vardı ya, bize de gelmişti. Hasan dayın onun oğludur. Yani senin teyzenin oğlu, senin de dayın sayılıyor tabi, dedi.

Nesibe, sıcakkanlı bir kızdı. Herkes onu Hasan'ın annesi Fatma Hanıma benzetirdi. Hasan da onun simasında annesinin masum bakışlarına tanık olmuştu. Bu yüzden içinden gelen bir güç, onu Nesibe'ye doğru itmişti sanki. Nesibe'yi kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı ona. Uzun uzun kokladı ve gözlerinin içine bakarak:

—Benim anneme çok benziyorsun, dedi. Hele gözlerin... Annemin gözleri de seninkiler gibi sevgiyle bakardı. Mas-mavi gülümserdi her daim.

Nesibe, hayatında ilk defa gördüğü bu temiz yüzlü delikanlıya oldukça ısınmıştı. Sanki yıllardır tanıyordu o yüzü. Ya-vaşça geçip Hasan'ın yanına oturdu ve başını, daha yeni tanıştığı dayısının omzuna yasladı. Hasan'ın yüreğini sımsıcak

bir duygu kaplamıştı. O küçücük bedenden, ılık ılık bir rüzgâr okşuyor gibiydi Hasan'ın yetim ve öksüz ruhunu.

* * *

Hasan, her geçen gün biraz daha alışıyordu İstanbul'un o telaşlı hallerine. Ne insanların umarsızca koşuşturması rahat-sız ediyordu artık onu, ne de o koca şehrin hengâmesi... İlk günlerde ruhunu sıkı bu şehir, sükûnete alışkın ruhunu yavaş yavaş esir alıyordu artık. Tek alışamadığı şey, fabrikada birlikte çalıştığı arkadaşlarının hayâsızlığıydı. O kadar duyar-sız, o kadar değerlerinden uzaktılar ki, saygısızlıklarının bo-yutu öz benliklerine kadar yansımış, kendilerine dahi saygı-ları kalmamıştı. Çoğu zaman, yemek aralarında bile yalnız kalmayı yeğliyor, elinden geldiğince iş arkadaşlarıyla aynı or-tamda bulunmamaya gayret ediyordu. Doğal olarak bu du-rum, diğer arkadaşlarının dikkatini çekiyordu.

Yine öğlen yemeğini yedikten sonra, yemekhaneden çıkıp fabrikanın terasında bir bankta oturdu. Çok geçmeden aynı masada çalıştığı, diğer kızlara nispeten biraz daha ağırbaşlı sayılabilecek biri olan Nazlı, elinde iki bardak çayla gelip Ha-san'ın karşısında durdu ve:

—Yanına oturabilir miyim? Diye müsaade istedi.

Hasan, biraz kenara çekilerek:

—Buyur otur, dedi.

Nazlı, elindeki bardaklardan birini Hasan'a uzatarak:

—Al sana da çay getirdim. Beraber içer sohbet ederiz, dedi.

Hasan, Nazlı'nın uzattığı bardağı istemeyerek de olsa aldı ve:

—Sağ olası, ne zahmet ettin, dedi ve başını önüne eğdi.

Nazlı, yavaşça geçip Hasan'ın yanına kıvrılıverdi. Çayla-rını tek kelime bile konuşmadan içtiler. Sonra söze Nazlı baş-ladı:

—Çok farklı birisin biliyor musun?

—Nasıl yani?

—İş yerinde bir sürü erkek var. Ama sen hiç birine benze-miyorsun.

—Doğrusunu istersen onlara benzemek de istemiyorum.

—Neden?

—Vallahi benim değer yargılarımla, onlarınki pek uyuşmu-yor. Anlayacağın ben hala eski değerlere sıkı sıkıya bağlığım ve o değerlerin şekillendirdiği bir hayat tarzını benimseyen biriyim.

—İyi de zamana ayak uydurmak da lazım ama.

—Senin zamana ayak uydurmak dediğin hayâsızlık, ben-cillik ve öz saygıdan yoksunluksa, ben almayayım.

—Gerçekten görüldüğün kadar inatçıymışsın. Ama bunu da merak ediyorum. Bu şekilde insanları dışlayarak mı kendi değerlerini onlara kabul ettireceksin?

—Hayır, benim kimseden kaçtığım falan yok. Sadece sizin muhabbet anlayışınız benim kriterlerime uymuyor ve ben de böyle uygunsuz bir muhabbetin içinde bulunmak istemiyorum.

Nazlı ile Hasan konuşurken, iş yerindeki en yalaka ve en sulu kişilik olarak göze çarpan Aykut, teras kapısından seslendi:

—Oğlum Hasan! Sen ne yere bakan yürek yakan biriymiş-sin. Kimselerle muhatap olmamanın nedeni şimdi daha iyi anlaşılıyor. Sen muhatap olacağın şahsı çoktan belirlemişsin.

Abuk subuk konuştuktan sonra, yılışık yılışık gülere tekrar gözden kayboldu. Bunun üzerine Hasan Nazlı'ya dönerek:

—İşte senin zamanen, dedi. Senin tabirinle bu yaratık da zamana layıkıyla ayak uyduranlardan biri...

Nazlı ne diyeceğini bilememişti. Saatine baktı ve ayağa kalkarak:

—Ooo! Yemek paydosu da bitmek üzere, dedi. Sonra devam ederiz. Ben içeri geçeyim.

Sonra hızlı adımlarla merdivenlerden aşağı doğru inmeğe başladı. Hasan, Nazlı'nın kendisiyle niye bu kadar alakadar olduğunu anlayamamıştı.

—Hayırdır inşallah! Diye mırıldanarak ayağa kalktı ve merdivenlerden aşağı doğru inmeğe başladı.

* * *

Akşamdı. Hasan, kafasında binlerce soru ile cebelleşerek eve geldi. Hatice Hanım, yeğenini bir hayli dalgın görünce, gelip Hasan'ın yanına oturdu ve:

—Hayırdır canım, olumsuz bir durum mu var? Seni biraz dalgın gördüm, dedi.

Hasan, gözleriyle teyzesini okşayarak:

—Bir şey yok teyzeciğim, dedi. Bu gün işler yoğundu ve doğal olarak biraz fazla yoruldum.

Hatice Hanım, daha fazla üstelemeden ayağa kalktı ve:

—İyi o zaman, kalk elini yüzünü yıka ben de yemek hazırlayayım. Acıkmışsındır, dedi ve mutfığa doğru yöneldi.

Hasan, kendini zorlasa da Nazlı'yı aklından çıkaramıyordu. Onun kendisiyle ilgilenmesi ve genellikle öğlen paydoslarını kendisiyle geçirmeği tercih etmesi, Hasan'ın duygularını harekete geçirmişti bile. Kendini bildi bileli bir kızla baş başa oturup tek kelime konuşmamıştı. Şimdi ise, güzel bir kızın karşılıksız ilgisiyle başı dönüyordu.

Zaman içerisinde Nazlı'daki değişiklikler de dikkatini çekmiş, bu durum Hasan'da Nazlı'ya karşı bir yakınlaşmaya neden olmuştu. Nazlı eskisine nazaran daha ağırbaşlı ve oturaklı bir kişiliğe bürünmüş, sözleriyle olmasa bile, tavır ve davranışlarıyla Hasan'a karşı ilgisini belli etmeğe başlamıştı. Artık

Hasan da Nazlı'ya karşı boş değildi. O mahcup yüreği, yeni yeni tanık olduğu bir duyguyla atıyor, birkaç ay öncesine kadar tanımadığı biri, bütün benliğini yavaş yavaş esir alıyordu. Artık aşk denen duygu, ıtrını düşürmüştü o tertemiz kalbe ve yavaş yavaş sevdanın yelleri esmeğe başlamıştı Hasan'ın başında.

* * *

Zaman, Nazlı'nın aşkını Hasan'ın o aşk acemisi kalbine iyice işlemişti artık. Hasan, her geçen gün biraz daha teslim oluyordu kalbinde fırtınalar estiren o sıcak duyguya. Ne zaman yemek paydosuna çıksa, alelacele yemeğini yiyip terasa çıkıyor ve sabırsız bakışlarını merdivenlere dikip, Nazlı'nın gelmesini bekliyordu. Nazlı ne zaman gecikse, kalbinde tarifi imkânsız bir korku hissediyor ve kaybetme korkusunun o karanlık örtüsü altında tir tir titriyordu yüreği. İkisi arasında cereyan eden bu yakınlaşma, her kesin dilinde dolaşsa da, onlar bir türlü duygularını kelimelere dökecek basireti gösterememişlerdi henüz. Ne zaman bir araya gelseler, ikisinin de nutku tutuluyormuşçasına susuyor, kalplerinde baş kaldıran duyguları bir bahaneyle örtbas ederek havadan sudan konuşmalarla, o güzelim vakitleri heba ediyorlardı.

Hasan, artık duygularını saklamaktan sıkılmış, bir yolunu bulup Nazlı'ya açılmaya karar vermişti. Sabah erkenden kalkıp, kahvaltı bile yapmadan evden çıktı. Fabrikanın giriş kapısında beklemeye başladı. En azından Nazlı'ya öğlen paydosunda önemli bir konuda kendisiyle konuşması gerektiğini söyleyerek, az da olsa üzerindeki stresi azaltabilirdi. Böylelikle konuya girmesi daha kolay olurdu belki.

Çok geçmeden Nazlı ve arkadaşı Masume, fabrikanın az ilerisinde bulunan büfenin yanında görüldüler. Hasan'ın kalp

atışları hızlanmış ve dili dudağı kupkuru olmuştu birden. Başını önüne eğerek:

—Yardım et Allah'ım! Diye mırıldandı ve alnında biriken ter damlacıklarını elinin tersiyle sildi.

Nazlı, Hasan'ın yanına geldiklerinde arkadaşı Masume'ye dönerek:

—İçerde görüşürüz, dedi ve Hasan'ın yanına vararak:

—Günaydın Hasan! Diyerek onu selamladı.

Hasan, kendini toparlayarak:

—Günaydın! Dedi. Nasılsın, iyisindir inşallah!

—İyiymi sağ ol. Hayırdır birini mi bekliyorsun?

—Evet, seni bekliyordum.

—Hayırdır!

—Öğlen paydosta terasa yine gelir misin? Seninle önemli bir şey konuşacaktım da...

—Kötü bir şey yok değil mi?

—Yok, sadece seninle özel bir konu hakkında konuşmak istiyorum.

—Tamam gelirim. Öğlen görüşürüz.

—Görüşürüz Nazlı, sağ ol.

Nazlı, hızlı adımlarla fabrikaya doğru yürüdü. İçi içine sığmıyordu. Hasan'ın kendisiyle ne konuşacağını tahmin etmek güç değildi. Uzun zamandır Hasan'dan böyle bir girişim bekliyordu zaten. Utanmasa, kendisi Hasan'ın karşısına dikilecek ve ona ilanı aşkta bulunacaktı. Ama Hasan'ın çekingen yapısını az çok bildiği için, duygularına zor da olsa gem vurup sabretmeği seçmişti çaresiz.

*

*

*

Nihayet öğlen olmuş, işçiler sabırsız adımlarla yemekhane-ye doğru koşuşmaya başlamışlardı. Nazlı ise, derin bir hayal dünyasından uyanmaya çalışıyormuşçasına, yüzünde tatlı bir tebessüm, ağır adımlarla terasa çıkan merdivenlere yöneldi. Yemek yiyecek durumda değildi. O kadar heyecanlıydı ki, bedenindeki bütün hücreler tir tir titriyordu sanki. O heyecan kasırgası, yerini korkuya da bırakıyordu attığı her adımda. “Ya bir de tahmin ettiğim gibi değilse! Hasan benimle başka bir şey konuşacaksa!” diye düşünmekten alıkoyamıyordu kendini.

Terasa çıktığında, heyecanı ikiye katlanmıştı. Çünkü Hasan da yemeğe çıkmamış, doğrudan terasa çıkarak kendisini bekliyordu. Nazlı’yı karşısında görünce hemen ayağa fırladı ve:

—Sen yemeğe çıkmadın mı? Diye sordu.

Nazlı:

—Hayır çıkmadım. Zaten pek iştahım da yoktu, diye cevap vererek geçip Hasan’ın yanına kıvrılıverdi.

Sonra başını önüne eğerek:

—Eee Hasan, dedi. Benimle ne konuşacaktın? Umarım dediğin kadar önemlidir.

Hasan, başını kaldırıp uzun uzun Nazlı’nın yüzüne baktı. Göz bebekleri bile titriyordu. Heyecanla titreyen ellerini cebine soktu ve cebinden bir zarf çıkararak Nazlı’ya uzattı.

—Kusura bakma Nazlı. Heyecandan konuşamayacağımı tahmin ettiğim için, her şeyi bu kâğıda yazdım. Umarım beni anlarsın.

Kâğıdı Nazlı’ya verdikten sonra koşaradım merdivenlerden aşağı indi. Nazlı sabırsızca zarfı açtı ve içinden bozuk bir el yazısıyla yazılmış olan mektubu çıkardı. “Selam Nazlı” diye başlayan mektup, şöyle devam ediyordu:

“Nasıl başlayacağımı ve duygularımı sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Ama duygularım o kadar temiz ki, sırf bundan ötürü Allah'ın bana yardım edeceğini çok iyi biliyorum. Evet, sana tertemiz duygularla bağlandım. Seni seviyorum. Keşke bu duygularımı gözlerinin içine baka baka söyleyebilecek cesaretim olsaydı. Ama daha önce yaşamadığım bir duygunun, nasıl telaffuz edilebileceğini bilemediğim için, işin kolayına kaçıp duygularımı sana yazmakla yetindim şimdilik.

Umarım beni anlarsın Nazlı. Ben, çevremizde her gün yaşanan ve adını sevgi koydukları o çirkinliklere inanan biri değilim. O yaşadıklarının sevgi olduğuna da inanmıyorum. Onların yaptığı, o mukaddes duyguyu lekelemekten başka bir şey değil. Ben, seninle bu yoksun ve yapayalnız hayatımı paylaşmak ve seni başımın tacı yapmak için seviyorum. Sen kendine saygı duyduğun müddetçe de sana saygıda kusur etmeyeceğime söz veriyorum.

Ben, hem yetimimim hem de öksüz. Bu dünyada teyzemden başka yakınım yok. Bu yüzden beni hayata bağlayacak, hem annem, hem babam, hem de hayat arkadaşım olabilecek birine ihtiyacım var. Bu ihtiyacı, seninle karşılaştığım ve seni tanımaya başladığım zaman ilk defa hissetmeğe başladım. Şimdi sana soruyorum: Beni, bu yoksunluk ve yalnızlıkla kuşanmış hayatımla kabul eder misin?”

Nazlı, mektubu okuduktan sonra tekrar zarfın içine koydu ve zarfı avucunun içine alarak:

—Kabul ediyorum Hasan'ım! Canımı bile istesen kabul ediyorum, diye mırıldandı ve kalkıp mutlulukla kanatlanan adımlarını merdivenlere doğru çırpmaya başladı.

*

*

*

Hasan, sabaha kadar uyumamıştı. Belki de hayatının en uzun gecesini yaşamış ve gözüne bir damlacık dahi uyku girmemişti. Sabah ezanının okunmasıyla, giyinik bir vaziyette uzandığı yatağından kalkıp, abdest almak için lavaboya koştu. Hayatında ilk defa sabah namazı kılacaktı. Bunun heyecanıyla, abdestini alıp kıbleye yöneldi. Namazını kıldıktan sonra, ellerini kaldırıp:

—Allah'ım! Dedi. Bütün günahlarımla huzurundayım. Ne kadar günahkâr biri olsam da, biliyorum ki senin rahmetin geniştir ve o rahmet deryanda bana bir yer vardır elbet. Allah'ım! Sen, gizliyi de aşıkârı da bilersin. Biliyorsun ki, ben Nazlı'yı çok seviyorum. Hem de senin razı olacağın saf duygularla... Beni bu uğurda yalnız bırakıp mahcup etme ne olur! Sana sığındım, sana yöneldim ve senden yardım diliyorum. Sen dualarımızı ve hacetlerimizi kabul et ve bizleri yalnız bırakma.

Sonra kalkıp evdekileri uyandırmadan sessizce dışarı çıktı. Sabahın serinliğini ciğerlerine çekerek, ağır adımlarla asfaltın kenarındaki ormanlık alana doğru yürümeğe başladı. Ormanı geçip, salkım söğütlerin bezediği Arnavut kaldırımli sokağa girdi. O sokak, fabrikaya giden en uzun ama en güzel yoldu. İş başı yapmasına daha bir saat vardı. Bu yüzden bu yolu seçmişti. Kalbi, büyük bir arzuyla Nazlı için çarpıyordu. Onu düşünmekten bir an olsun vazgeçemiyor, attığı her adımda Nazlı'nın hayali biraz daha berraklaşıyordu bulanık bakışlarında.

Nihayet fabrikanın önündeydi. Danışmanın önüne geldiğinde, fabrikanın güvenliğinden sorumlu olan, kır saçlı, hafifçe şişman olan Hayrullah Efendi gülümseyen gözlerle Hasan'ı güzelce bir süzdü. Sonra oturduğu yerden doğrularak Hasan'ın yanına geldi:

—Günaydın delikanlı!

—Günaydın Hayrullah Abi!
—Hayırdır erkencisin bu gün!
—Uyku tutmadı, ben de evden çıkıp yürüyerek geldim işte.
—Sabah yürüyüşü yaptın yani!
—Eh biraz öyle oldu. Sen nasılsın abi?
—Biz de ne yapalım, çuluğun çocuğun rızkı için didinip duruyoruz işte aslanım.

—Allah kolaylık versin. Bu devirde zor vallahi!
—Bak koçum! Sakın evlenmeğe falan kalkışma. Bekârlığın saltanatını yaşa, hayatın tadını çıkar. Karı dırdırı, çoluk çocuğun bitmek tükenmek bilmeyen istekleri... Vallahi insanı canından bezdiriyor.

Bu arada yanlarına yaklaşan Nazlı araya girdi:

—Ne o Hayrullah Abi! Yine yengeden zılgıt yemişe benziyorsun.

—Yemediğim gün mü var kızım. Karı milleti işte, işleri güçleri çene. Başka bir şey bilmiyorlar ki.

Nazlı, saygılı bir edayla Hayrullah Efendiye gülümseyerek:

—Haydi, kolay gelsin abi, dedi ve gözüyle Hasan'a işaret ederek oradan uzaklaştı.

Hasan, heyecanını bastırmaya çalışarak:

—Görüşürüz Hayrullah Abi, deyip Nazlı'nın peşinden ağır adımlarla fabrikaya doğru yürümeğe başladı.

Nazlı, tam fabrikanın giriş kapısının önünde durup Hasan'ı beklemeğe başladı. Hasan yanına gelince:

—Nasılsın Hasan? Dedi. Öğlen terasta buluşalım mı?

—Tamam, seni bekleyeceğim.

—Oldu öğlen görüşürüz.

Daha sonra başını önüne eğip, heyecandan sendeleyerek kapıdan içeri girdi. Hasan, Nazlı'nın tavırlarından rahatsız olmuştu. Onun gayet ciddi ve ödün vermez tavrı, Hasan'ı bir

hayli telaşlandırmıştı. Ama yine de kendisini teskin etmeğe çalışarak kendi kendine:

—Hayırlısı Allah'tan! Ne var ne yok öğlen paydosunda öğreneceğiz. Allah sonumuzu hayır etsin, diye mırıldanarak fabrikanın kapısından içeri girdi.

* * *

Öğlen paydos zilinin çalmasıyla, Hasan'ın kalbi yaralı bir serçe kanadı gibi çırpınmaya başladı. Makinesini kapatıp, birkaç dakika öylece oturdu. Neler olacaktı, Nazlı kendisine ne cevap verecekti, uykusuz geçirdiği bir günün ardından hayal kırıklığına mı uğrayacaktı yoksa... Binlerce soru beyninde cirit atmaya başlamıştı bile. Her şeyden önemlisi, Nazlı'yı kaybetmekten korkuyordu ve onu bir daha görememe düşüncesi, canını çok acıtıyordu. Tam bir düşünce keşmekeşinin içine gömülmüşken, ustabaşının tok sesiyle irkildi:

—Hişt Hasan! Oğlum yemeğe çıkmıyor musun?

Hasan, yavaşça yerinden doğrularak:

—Geliyorum abi, diye cevap verdi ve kalkıp ağır adımlarla merdivenlere yöneldi.

Üçüncü katta bulunan yemekhanenin önüne geldiğinde, iştahının olmadığını duyumsadı ve teras kata doğru merdivenleri çıkmaya başladı. Terasa vardığında, Nazlı'nın kendisini beklediğini gördü. Bütün bedeni buz kesmişti birden. Adım atacak takati kalmamıştı o an. Ağır adımlarını, darağacına götürülen bir mahkûm edasıyla sürüklemeye başladı. Nazlı'nın yanına gelip:

—Selamun aleykum Nazlı! Dedi.

Nazlı, başını kaldırıp baygın gözlerle Hasan'a baktı:

—Aleykumselam! Geç otur.

Hasan tek kelime bile etmeden geçip Nazlı'nın yanına kıvrılıverdi. O kadar garip duygular içerisindeydi ki, adını sorsan belki de bilemeyecekti o anda. Başını avuçlarının arasına almış, hâkimin, kendisi hakkında ne karar vereceğini merakla bekleyen bir mahkûm gibi öylece sus pus oturuyordu. Ya be-
raat edecekti, ya da hüküm giyecekti... Dayanılmaz bir ikile-
min çarkları beyninde gıcır gacır gucur dönüyor, ama Hasan,
o çarklardan kurtulmak için hiçbir şey yapamıyordu. Aşk de-
nen bir hücreye mahkûm edilmişti ve o hücrenin anahtarı da
Nazlı'nın iki dudağının arasında saklıydı.

Artık bu suskun bekleyişe dayanamamıştı Hasan. Başını
kaldırıp Nazlı'nın gözlerinin ta içine aktı ve isyanvari bir şe-
kilde:

—Yeter artık Nazlı, diye haykırdı. Yeter artık ne cevap ve-
receksen ver. Niye susuyorsun anlamıyorum. Evet mi hayır
mı, cevabın neyse söyle artık.

Hasan'ın bu tavrı karşısında oldukça şaşırان Nazlı, Ha-
san'ın kolundan tutarak yanına oturttu. Sonra gözlerinin içine
bakarak:

—Kolay mı sanıyorsun Hasan, dedi. Karar vermek kolay
değil. Ben birine evet diyeceksem, o ancak evleneceğim kişi
olmalı. Birine gönül verip, sonra onunla çıkmak ve daha sonra
da ondan ayrılıp başkasıyla evlenmek bana göre değil. Hem
inancıma aykırıdır, hem de rahmetli annemden aldığım ah-
laka... Sakın beni diğer kızlarla karıştıрма. Ben, ilerde bir
anne ve bir eş olacaksam, çocuklarım anne dediğinde utanma-
malıyım. Eşimin önünde, iffetimle ve namusumla durabilme-
liyim. Anlıyor musun beni Hasan?

Nazlı'nın sözleri, Hasan'ın ta kalbine işlemişti. O sözler,
Nazlı'yı onun gözünde bir kat daha büyüttüştü o anda. His-
lerini hangi kelimelerle ifade edeceğini şaşırmıştı. Nazlı'nın

gözlerinin içine bakarken, iki damla yaş yuvarlandı yanaklarına. Tekrar başını önüne eğdi. Bu durumu fark eden Nazlı, çantasından çıkardığı mendiliyle Hasan'ın yanaklarını sildi ve:

—Başını kaldırsana Hasan, dedi. Bir şey söylemeyecek misin?

—Ne söyleyeyim ki Nazlı? Öyle bir konuştun ki, kendimi haysiyetsiz biri gibi hissettim.

—Neden? Ben seni kasdederek konuşmadım ki...

—Yine de kendime pay çıkardım işte. Çünkü burada söz konusu olan benim. Ben sana duygularımı sundum, sen de duygularıma cevap verme hususundaki kaygılarını dile getirdin. Eğer benim hakkımda öylesine mesnetsiz kaygılar taşıyorsan, demek ki ben kendimi sana o şekilde tanıtmışım. Aksi takdirde...

—Lütfen Hasan! Benim kastettiğim asla sen değilsin. Sadece bu işin ciddiyetini ve kendi düşüncelerimi ifade etmek istedim.

—Her neyse önemli değil. Yanlış anlama ben seni suçlamıyorum. Aksine kendimi ifade edemediğim için suçlu olan benim. Doğrusunu istersen, bu düşüncelere sahip birinin bu zamanda var olabileceğine pek inanmıyordum. Allah şahidimdir ki, seni seviyordum ama şimdi aynı zamanda saygı da duyuyorum. Bir erkeğin evlenmek için karşısına çıkabilecek en ideal kişisin sen. Ben, sana o mektubu yazarken, asla ve asla seninle bir gün ayrılmayı düşünerek yazmadım. Tek düşünce, seninle bir ömrü paylaşmaktır sadece.

Hasan'ın sözleri bittikten sonra, Nazlı başını kaldırıp Hasan'ın gözlerinin ta derinlerine bir tebessüm bıraktı. O tebessümün adı mutluluktı, umuttu ve Hasan için hayallerine kavuşma, aşkın o dar hücrelerinden kurtulma müjdesiydi aslında. Öğlen paydosunun bittiğini işaret eden zil çaldığında, her ikisi

de ayağa kalktılar ve Nazlı, Hasan’a gülümseyen gözlerle bakarak:

—Seni hayatım boyunca seveceğime ve namusunu, şerefini onurla taşıyacağıma söz veriyorum. Senden tek istediğim, beni sevmen ve annene gösterdiğin saygının bir nebzesini de bana göstermendir, dedi ve hızla merdivenlere yöneldi.

Hasan, olduğu yerde donakalmıştı. Allah, dualarını kabul etmiş ve o yetim ve öksüz kalbini, en güzel armağanıyla süslemişti. O yapayalnız dünyasını paylaşabileceği en güzel partneri bulmuştu nihayet. İçinde, ifade edemediği bir minnet duygusu vardı yaratana dair. Hiç durmadan, aralıksız bir şekilde şükretmek, şükretmek, şükretmek istiyordu. Ama en uygun kelimeyi ararken, gözlerinden yaşlar yuvarlanıyor, yanaklarının o çöl yangını mahsunluğundan süzülüp ayaklarının dibine düşüveriyordu. Nazlı’yı kendisine bahşeden o yüce Rahman’a şükrediyordu sessiz ve bir o kadar da içten haykırışlarla.

* * *

Aradan geçen zaman, Hasan ile Nazlı arasında benzersiz bir köprü kurmuştu. Öyle bir köprü ki, birbirlerinin kalbine sadece sevgi akıtıyorlardı o köprüden. İkisi de öksüz duyguların sahrasında açan sevgi çiçekleriydi adeta. Hep aleyhlerine akan zaman, artık yön değiştirmiş, sadece onlar için akıyordu sanki. Aradan geçen iki üç aylık zaman diliminde birbirlerini daha iyi tanıma fırsatı bulmuşlardı ve birbirlerini tanıdıkça da, evlenmek için sabırsızlanıyor, bu sabırsızlığı her konuşmalarında birbirlerine aksettirmeğe çalışıyorlardı.

O gün iş çıkışı beraber yürümeğe karar vermişlerdi. Yürüyerek Arnavut kaldırımını o sokağı beraber geçeceklerdi. Pay-

dos ziliyle beraber, alışlagelmiş o yorgun koşuşturma başlamıştı yine. Hasan, büyük bir neşeyle dolabına koşup üzerini değiştirmiş, heyecanlı bir şekilde fabrikanın ilerisinde bulunan salkım söğütlerin altında Nazlı'yı beklemeğe başlamıştı bile. Çok heyecanlıydı. Çünkü ilk defa beraber bir yerlere gideceklerdi. Çok geçmeden Nazlı da görünmüştü fabrikanın önünde.

İki âşık, beraberce o eski İstanbul kokulu sokakta yürümeğe başladılar sonra. Yürürken ayakları yere değmiyordu sanki. O koskoca cadde, ayaklarının altından kayıp gidiyordu attıkları her adımda. Nihayet caddenin sonu görünmüş, iki aşığın kalplerini yeniden gölgelemişti hasret.

Hasan, mahzun bir edayla Nazlı'ya döndü ve caddenin karşı tarafında bulunan pastaneyi göstererek:

—Şu pastanede birer bardak çay içelim öyle git, dedi.

Nazlı, saatine baktı ve:

—Beş on dakika oturabiliriz, dedi.

İki âşık, beraberce karşı kaldırıma geçtiler. Pastanenin önünde bekleyen şık giyimli garson, hemen yol göstererek:

—Buyursunlar efendim buyursunlar! Diyerek onları karşıladı.

İçeri geçip, kuytu bir köşeye oturdular. Hasan, birer bardak çay siparişi verip Nazlı'ya döndü:

—Zaman ne kadar da çabuk geçiyor değil mi?

—Hiç sorma! Bir saat, bir dakika gibi geldi vallahi.

Derken çayları geldi ve garson tekrar nazik bir edayla:

—Başka isteğiniz var mı efendim? Diye sordu.

Hasan:

—Çok sağ olun başka isteğimiz yok, diye cevap verdi ve garson tekrar saygılı bir şekilde yanlarından ayrıldı.

Beraberce çaylarını yudumlamaya başladılar. Nazlı, bakışlarıyla Hasan'ın gözlerine akıyordu adeta. Hasan, o anın sarhoşluğuyla:

—Artık dayanamıyorum, dedi. Eğer kabul edersen en yakın zamanda teyzemleri gönderip seni babandan isteteceğim.

Nazlı, Hasan'ın bu beklenmedik çıkışı karşısında oldukça şaşırılmıştı. Ne diyeceğini bilemedi. Kekeleydi, kekeleydi ama bir şey söyleyemedi. Hasan, kararlı bir sesle devam etti:

—Ben ciddiym Nazlı. İyi kötü bir birikmişim var. Bir ev tutar birkaç parça eşya alırım. Zamanla her şey düzelir inşallah. Hâyır işi geciktirmemek lazım... Allah, yarattığının rızkına kefilidir. Varlıkta da yoklukta da sana hayatımı paylaşmayı teklif ediyorum. Kabul ediyor musun?

Nazlı, iyice allak bullak olmuştu. Hasan'ı o kadar seviyordu ki, onu kıracak bir cevap vermekten korkuyordu. Bu yüzden daha fazla düşünmedi ve kalbinin sesini dinledi:

—Ölene kadar seninim ve senin kalacağım. Varlıkta da yoklukta da hep yanındayım. Ne zaman istersen teyzenleri gönderebilirsin.

Hasan, ellerini açarak:

—Sana şükürler olsun ya Rabbim! Dedi. Bu gün için sana binlerce şükürler olsun.

Sonra Nazlı'ya döndü:

—Hayatım boyunca hiç bu kadar mesut olmamıştım. En büyük muradıma kavuştum. Allah, senin de ne muradın varsa versin. Teşekkür ederim aşkım, teşekkür ederim.

—Benim en büyük muradım sensin Hasan. Allah'a şükür, muradıma kavuşmak üzereyim.

İki âşık, birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra, birbirlerine daimi olarak kavuşacakları günün hayaliyle, pastaneden ayrıldılar.

* * *

Nazlı, Hasan'dan ayrılıp koşaradım evin yolunu tuttu. İlk defa babasından habersiz bir şey yapıyor ve eve bu kadar geç gidiyordu. Kalbi, sinisini döve döve kendini evin bahçesine attı. Babasının evde olmaması için sürekli dua ediyordu. Merdivenleri koşaradım çıktı ve kapının ziline bastı. Bir daha bastı, bir daha bastı ve içerden herhangi bir cevap alamayınca: “Çok şükür Allah'ım!” diyerek yorgun argın kapının önüne yığılıverdi. Derin bir nefes aldıktan sonra, sakın bir şekilde ayağa kalkarak çantasından anahtarını çıkardı ve kapıyı açıp içeri girdi. Çantasını masanın üzerine bırakıp, lavaboya yöneldi. Hemen abdestini alıp öğlen ve ikinci namazlarını kılmaya başladı.

Namazını bitirip üzerini değiştirmek için odasına yönelmişti ki, bahçe kapısının gıcirtısını duydu. Perdeyi aralayıp dışarı baktığında babası Hacı İshak Efendi'nin elinde bir poşetle bahçe kapısından içeri girdiğini gördü. Hemen odasına geçip, aceleyle üzerini değiştirdi. Salon kapısının açıldığını duyunca odasından dışarı çıktı ve babasının elinden poşeti alarak:

—Hoş geldin babacığım, dedi. Nasılsın, günün nasıl geçti?

—İyiyim kızım. Hayırdır bu gün keyiflisin!

—Allah'a şükürler olsun baba. Keyiflenmeyecek ne var ki? Sen yanımdasın, sağlıklısın, aç değiliz açıkta değiliz.

—Afferin benim güzel kızıma! Her zaman böyle şükürle an elindekileri. Aza çok şükret ki, Allah daha çok versin. Bu üç günlük dünyada elindekilerin kadrini bilen, elindekilerle yetinmesini bilenler huzurlu olabilir ancak. Aksi takdirde, işi nefsimizin keyfine bırakırsak, ölene kadar çabalasak onun arzularına cevap veremeyiz.

Nazlı, elini babasının omzuna atarak:

—Aç mısın babacığım, yemek hazırlayayım mı? Diye sordu:
Hacı İshak Efendi:

—Hazırla kızım, dedi. Ben de kalkıp bir duş alayım. Bera-
berce oturup yeriz inşallah.

Nazlı, hemen mutfağa yönelerek annesinden öğrendiği el yordamıyla ocağın başına geçti. İçi içine sığmıyordu. Artık mutfaktaki maharetlerini Hasan için sergileyecek olma düşüncesi, onu şimdiden heyecanlandırıyordu. İçinden: “Belki de birkaç ay sonra kendi mutfağında, bu yemekleri Hasan’ım için hazırlayacağım” diye geçiriyordu.

Hazırladığı yemekleri, salondaki yemek masasına özenle dizdi ve babasının duştan çıkmasını beklemeye başladı. Çok geçmeden Hacı Efendi de duştan çıkıp masaya oturdu. Baba kız, afiyetle yemeklerini yemeğe başladılar. Hacı Efendi, göz ucuyla kızını süzüyor, kızındaki heyecanı fark ediyordu. Görmüş geçirmiş bir adamdı. Kırk sene önce İstanbul’a gelmiş, demir yollarında işe başlamış ve oradan da emekli olmuştu. Güvenilir kişiliği ve dindarlığıyla bütün mahallenin itibarını kazanmıştı. Yaşlı genç herkesin sayıp sevdiği biriydi. Karısı öldükten sonra, bütün sevgisini kızına vermiş, ona tutunarak ayakta kalabilmişti. Büyük oğlu Hüsamettin’i evlendirdikten sonra, biricik kızıyla baş başa kalmış ve bütün hayatını onunla paylaşmıştı. Bu yüzden kızını çok iyi tanıyordu. Kızının üzüntüsünü de, sevincini de gözlerinden okuyabiliyordu.

Nazlı, sofrayı topladıktan sonra geçip babasının yanına oturdu ve başını babasının omzuna yasladı. Tıpkı sahibine sırnaşan süt dökmüş bir kediye andırıyordu davranışları. Onun bu halleri Hacı Efendi’nin de dikkatinden kaçmamış, çok sabırlı bir kişiliğe sahip olan ihtiyar: “Dur bakalım bu işin kokusu çıkar yakında” diye geçirmişti içinden. Ama kızına çok güveniyordu. Bu yüzden de onun kötü bir iş yapmayacağına olan inancı sonsuzdu. Çocuklarına daha küçük yaşlarından

beri, Allah sevgisini ve Kuran ahlakını aşılamayı kutsal bir görev saymış ve elinden geldiğince, bu görevi ifa etmeğe gayret etmişti. O, Allah sevgisinin nakşolduğu bir kalpte kötülüklerin barınamayacağına inanan biriydi ve bu inancının eseri olarak da çocuklarının eğitimine son derece önem verirdi. Bu anlayışla eğittiği biricik kızının da kendisini utandıracak bir iş yapmayacağından emindi.

Hacı Efendi, saatine baktı ve kızına dönerek:

—Ooo vakit bir hayli ilerlemiş. Hadi kızım benim yatağımı hazırla, diyerek oturduğu yerden kalkıp yatak odasına yöneldi.

Nazlı, babasının yatağını hazırlamak için hemen yerinden fırladı. Büyük bir özenle babasının yatağını hazırladı ve çizgili pijamalarını yatağının başucuna koyarak, kendi odasına geçti. Yatağına uzanıp, yaşadığı o inanılmaz günü düşünmeğe ve tekrar baştan yaşamaya başladı.

* * *

Nazlı'nın içi içine sığmıyordu. Deliler gibi evde dolaşıyor, gözünü bir an olsun saatten alamıyordu. Kolay değildi tabi ki. Canından bile çok sevdiği adam, haber göndererek kendisini Allah'ın emri, Peygamberin kavliyle babasından iatetecekti. Artık aşkının gizemi çözülecek ve sevdasını yüreciğinin o daracak hücrelerinden çıkarıp özgür bırakacaktı. O günden sonra hiç kimseden saklamadan yaşayacaktı aşk denen o esrarlı duyguyu.

Saat akşamın beşi olmuştu. Sabırsızca evin içinde cirit atan Nazlı, kapı zilin sesiyle olduğu yere çivilenmişti adeta. Bütün bedeni zangır zangır titriyordu. İçerden babasının tok sesini duydu:

—Kızım Nazlı! Hadi kapıyı açsana! Çabuk ol misafirleri kapıda bekletme.

Nazlı, heyecanını bastırmaya çalışarak kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı anda, Hasan'la göz göze geldiler. Hasan'ın elinde bir buket gül ve bir kutu çikolata vardı. Arkada, orta yaşlı, hafif tombul bir bayan ve yanında uzunca boylu, badem bıyıklı bir erkek vardı. Hasan, karşısında şüursuz gibi duran Nazlı'ya gülümseyen gözlerle bakarak:

—Hayırdır Nazlı! Dedi. Bizi içeri davet etmeyecek misin?

Nazlı, derin bir uykudan uyanmışçasına:

—Aaa kusura bakmayın. Heyecandan ne yaptığımı biliyor muyum? Buyurun buyurun! Diyerek misafirleri içeri davet etti.

Hasan, içeri girer girmez elindeki gül buketini ve çikolata kutusunu Nazlı'ya verdi ve salonun loş ışığına nisbeten daha aydınlık olan odaya girdi. Büyük bir saygıyla geçip Hacı Efendi'nin elini öptü ve kendisine gösterilen koltuğa oturdu. Tanışma ve sebebi ziyaret faslının ardından kahveler içildi ve Hasan'ın eniştesi Mehdi Bey, görmüş geçirmiş bir edayla Hacı Efendi'ye döndü:

—Sebebi Ziyaretimizi biliyorsunuz Hacı Bey. Bizim gençler birbirlerini görmüş beğenmişler. Sözü daha fazla yuvarlamaya gerek yok. Allah'ın emri ve peygamberin kavliyle kızımız Nazlı'yı oğlumuz Hasan'a istiyoruz. Eğer siz de münasip görürseniz, el birliğiyle bu gençlerin yuvasını kuralım.

Bütün gözler, merakla Hacı Efendi'ye yönelmişti. Çok olgun ve ağırbaşlı bir insan olan Hacı Efendi, kaçamak bakışlarla kızna baktı. Sonra Mehdi Bey'e dönerek:

—Ben, Allah'tan korkarım, dedi. Ben de sözü yuvarlamayı pek sevmem. Allah biliyor ya, hanım öldükten sonra tek dayanağım kızım oldu. Bu gün hala ayaktaysam, bunu önce Al-

lah'a sonra kızıma borçluyum. Siz ki Allah'ın emri Peygamber efendimizin kavliyle kapıma geldiniz, bu yüzden sizi buradan geri çevirmek bize yakışmaz. Ben de kızımı istemediği biriyle evlendirmek istemem asla. Eğer müsaade ederseniz, kızımın iki dakikalığına bir görüşeyim.

—Tabi Hacı Bey buyurun!

Hacı Efendi, yavaşça yerinden kalkıp, başıyla kızına işaret ederek mutfağa yöneldi. Baba kız mutfağa geçtiklerinde, Hacı Efendi buğulanmış gözlerle uzun uzun kızını okşadı. Sonra pencere kenarında duran sandalyeye oturdu. Gözlerine sinmiş hüznü, sahte bir tebessümün ardına saklayarak:

—Gel yanıma otur kızım, dedi. İçerde konuşulanları duydu. Eğer sen benim kızımsan, biliyorum ki Allah'ın izniyle yanlış bir karar vermezsin. Çünkü evlilik, yanlışları kabul etmez. Bütün bir ömrünü kapsayan bir olaydır evlilik. Şimdi söyle bakıyım, bu evliliği sen de istiyor musun?

Nazlı, babasının sözleri karşısında utancından kıpkırmızı kesilmişti. Başını önüne eğip sustu sadece. Kızının haletini fark eden Hacı Efendi:

—Utanacak çekinecek bir şey yok kızım, dedi. Her genç kız zamanı geldiğinde evlenir ve kendi yuvasını kurar. Mutlaka sen de evleneceksin. Evleneceğin kişi, ha içerdeki delikanlı olur, ha başka biri hiç farketmez. Önemli olan senin, mutlu olabileceğin biriyle evlenmendir. Buna da ancak sen karar verebilirsin. Hadi şimdi söyle bakıyım, içerdekilere ne cevap vereyim? Olumlu mu olumsuz mu?

Nazlı, başını kaldırıp babasının gözlerinin içine baktı ve:

—Senin rızan benim için önemli babacığım, dedi. Sen neyi münasip görürsen...

Hacı Efendi, kızının gönüllü olduğunu anlamıştı. Yavaşça yerinden kalktı ve kızına sıkı sıkı sarıldı.

—Umarım Rabbim hep yüzünü güldürür, yuvanı mübarek kılar kızım. Sen bana hayırlı evlat oldun, Allah da sana hayırlı evlatlar bahşeder.

Sonra misafirlerin bulunduğu odaya geçip tekrar yerine oturdu. Kendisine yönelen meraklı bakışları bir nebze olsun aralayarak, derin bir nefes aldı. Sonra Mehdi Bey’e dönerek:

—Allah hayırlı mübarek etsin, dedi.

Sonra okşayan bakışlarını Hasan’a yönelterek, uzun uzun onu süzdü ve:

—Bu hayırlı işte üzerime ne düşerse yapmaya hazırım. Allah utandırmasın, dedi.

Mehdi Bey, coşkulu bir sesle:

—Âmin, dedi. Allah hayırlı mübarek etsin. İnşallah böylesine hayırlı bir işi, Yüce Rabbim en hayırlı biçimde nihayetlendirecektir.

Sonra önde Nazlı, onun arkasında da Hasan Hacı Efendi ve diğer büyüklerinin ellerini öpüp, aynı adapla geçip yerlerine oturdular. Mehdi Bey, tekrar Hacı Efendi’ye dönerek:

—Eğer siz de münasip görürseniz, bir tarih belirleyelim, dedi. Nişan isterseniz nişan, söz isterseniz söz...

—Hayır, nişana falan gerek yok. Hayırlı bir işi geciktirmek iyi değildir. Madem ikisi de birbirlerini tanıyorlar, o zaman en kısa zamanda düğünlerini yapalım. Ben kızım için herhangi bir şey de belirlemek istemiyorum. Güçleri neye yeterse, bizlerin de yardımımızla eyri eksik evlerini dizer, bu hayır işi bir an önce nihayete kavuştururuz Allah’ın izniyle. Benim düşüncem en geç bir ay içinde bu işi hayırlısıyla nihayetlendirip, çocukların düğünlerini yapalım.

Hacı Efendinin sözleri, odada müthiş bir memnuniyet havası estirmişti. O iki yürek, bir bedende atmaya başlamıştı artık. Aşk denen duygu, iki aşığın bakışlarından süzülerek ta yüreklerine akıyor, gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı.

Öyle ya, âşık maşukundan başkasına nazar eder mi? Ondan başkasına yanar mı?

* * *

Hasan ile Nazlı, tıpkı planlandığı gibi bir aylık bir süre zarfında hazırlıklarını tamamlayıp, sade bir törenle dünya evine girdiler. Hacı Efendi ve Mehdi Bey'in çabalarıyla aynı mahallede küçük bir ev tutup, birkaç parça eşyayla evi döşemişlerdi. O küçük ve mütevazı ev, aşkla bereketlenen bir cennet bahçesi gibi, sarıp sarmalamıştı o iki yüreği.

Evlendikten sonra Nazlı işten ayrılmış, kendi evinin hanımı olmuştu. Hasan ise aynı fabrikada işine devam ediyordu. Eskisine nazaran daha neşeli ve insanlarla ilişkilerinde daha sıcak oluşu, fabrikadakilerin dikkatini çekmişti. Bu konuda kendisiyle dalaşanlara:

—Evlilik insanı değiştiriyormuş birader. Akşam eve gince kapıyı anahtarla açmamak, güler yüzlü bir huri tarafından karşılanmak bambaşka bir duygu. Bunu ancak evleneneler anlayabilir, diyerek şakavari bir şekilde geçiştiriyordu.

Bir beraberlikte olması gereken bütün hassasiyetler, o şirin yuvadaki paylaşımda mevcuttu. Karşılıklı saygı ve hoşgörü, sevgi adı verilen o sihirli duyguyla birleşince, bir muhabbet ve mutluluk havzasına dönüşmüştü o küçük ama mütevazı ev. Genç yaşlarına rağmen Allah'ın kendilerine bahsettiği o ih-sanı, büyük bir minnet ve şükürle yâd ediyor, bu minnet ve şükür duygularını Allah'a yönelmenin ve O'na ibadet etmenin verdiği hazla taçlandırıyorlardı.

* * *

Akşam işten çıkan Hasan, bakkaldan ekmek aldıktan sonra eve doğru ağır adımlarla yürümeğe başladı. Eve geldiğinde Nazlı evde yoktu. “Herhalde komşudadır” diye geçirdi içinden. Mutfağa geçti. Ocağın üzerindeki tencereye baktı boştu. Oysa Nazlı, her gün o saatlerde kocasının yemeğini hazır ederdi. İyice telaşlanmıştı. “Acaba bir şey mi oldu?” Diye geçirdi içinden ve hemen oturma odasına geçip telefona sarıldı. İlk aklına gelen karısının yakın arkadaşı Neslihan olmuştu. Nazlı genellikle canı sıkıldığında onlara giderdi. Telefon uzun uzun çaldı ama telefona cevap veren olmadı. Sonra kayın babası Hacı Efendi’yi aradı. Telefon birkaç defa çaldı ve sonunda Hacı Efendi o tok sesiyle cevap verdi:

—Efendim!

—Selamın aleykum baba! Ben Hasan...

—Aleykumselam oğlum! Hayırdır inşallah!

—Kusura bakma baba rahatsız ediyorum ama Nazlı’yı soracaktım. Siz de mi acaba?

—Yok oğlum! Bize gelmedi. Komşuya falan baktın mı?

—Yok, bakmadım ama genellikle bu saatlerde evde olurdu. Yemek falan da yapmamış. Biraz endişelendim. Hiç böyle yapmkazdı da...

—Bak şimdi beni de telaşlandırdın. Nereye gider bu kız?

—Tamam, baba, siz telaşlanmayın. Ben bir bakıyım sizi haberdar ederim.

—İyi olur oğlum! Beni merakta bırakma.

—Tamam, iyi akşamlar baba. Ellerinizden öperim.

Telefonu kapatıp, başını ovuşturmaya başladı. “Off Nazlı, insan bir not yazar bari!” Diye mırıldanarak ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Tam o esnada telefon çaldı. Hemen koşup telefonu açtı:

—Alo Nazlı sen misin?

—Alo Hasan ben Teyzen! Hatice Hatice...

—Ha teyze sen miydin? Nazlı evde değil de...

—Nazlı bizde, hemen atla gel. Seni bekliyoruz. Çabuk ol, sana müthiş bir müjdem var.

—Hayırdır inşallah, ne müjdesi?

—Telefonda olmaz, çabuk gel dedim sana. Gelince öğrenirsin. Hadi bekliyoruz!

Telefonu kapatıp “hayırdır inşallah” diye söylenerek evden çıktı. Bütün bedeni heyecandan titriyordu. Alacağı müjdeyle Nazlı’nın, teyzesinde oluşu arasında ne gibi bir bağlantı olabilirdi? Bir anda durdu. “Olabilir mi acaba?” Diye düşündü ve sonra : “Yok canım, öyle olsa Nazlı ilk önce beni aramaz mıydı?” Dedi. Karısının hamile olabileceğini düşünmüştü önce ama her nedense sonra bu düşünce pek mantıklı gelmemiştir. Tekrar adımlarını sıklaştırdı ve o eski Arnavut kaldırımli caddeyi geçip, ormandan ana yola çıktı. İki yanı çam ağaçlarıyla çevrili olan yolda, vızır vızır arabalar gelip geçiyordu ama o, hiç birini duymuşamıyordu bile. Yirmi dakikalık bir yürüyüşten sonra teyzesinin oturduğu mahalledeydi artık. Eve yaklaştıkça, kalp atışları hızlanıyor, boğazı kuruyordu.

Nihayet, o bekârlık günlerinin heyecanını saklayan, üç katlı, kırmızı boyalı evin önündeydi. Meraklı adımlarla merdivenleri inip, kapının zilini çalmaya başladı. Çok geçmeden kapı açıldı ve ayakkabılarını kapının eşiğinde çıkarıp koşaradım merdivenleri çıkmaya başladı. açık olan daire kapısından içeri girerek:

—Nazlı, Nazlı neredesin? Diye seslendi heyecanla...

—Burdayım, diye cevap verdi karısı oturma odasından...

Oturma odasına geçip meraklı gözlerle, elindeki çayı yudumlayan karısına baktı.

—Neler oluyor nazlı? Hayırdır inşallah!

Teyzesi okşayan bir sesle:

—Geç otur hele sakın ol, dedi. Söyle bakıyım müjdemin karşılığında ne alacaksın bana?

—Ne istersen başım üstüne! Yeter ki söyle artık. Meraktan çıldırmak üzereyim vallahi.

Hatice Hanım, gülümseyen gözlerle Nazlı'ya baktı. Sonra Hasan'a dönerek:

—Baba oluyorsun oğlum, dedi. Karın iki aylık hamile çok şükür...

Hasan, sevinçten küçük dilini yutacaktı. Ayağa fırlayıp karısına ölümüne sarılmak ve böylesine güzel bir günü ona yaşattığı için, yüreğinin el verdiğince haykırmak istedi ama teyzesinin varlığı müsaade etmedi böyle bir harekete... Almış olduğu terbiye, büyüklerinin yanında ölçülüğü davranmayı öğretmişti ona. Gözlerinin içindeki parıltıyla karısının o yeşil gözlerine aktı ve ellerini kaldırarak:

—Sana şükürler olsun Allah'ım! Bana böylesine bir müjdeyle bu saadeti bahsettiğin için, sana şükürler olsun! Diye sessiz ve sakın bir şekilde mırıldandı. Sonra karısına dönerek:

—İyi de nasıl oldu? Bana niye haber vermedin? Diye sordu.

Nazlı, göz ucuyla hatice Hanım'a baktı ve tek kelime etmeden başını önüne eğip gülümsedi.

Hatice Hanım, o olgun tavrıyla anlamıştı Nazlı'nın ne demek istediğini. Tekrar Hasan'a döndü ve:

—Nasıl olacak oğlum, dedi. Kızcağız baş dönmesi ve kusma gibi belirtileri görünce, beni aradı ve bizde hastaneye gidip test yaptırıldı

Hasan, tek kelime daha etmedi. Sustu ve mutluluk ışıltıları saçan gözlerle karısını sarıp sarmaladı. Karısına baktıkça, dönüp dönüp ona yeniden aşık oluyordu sanki. Bir masal kitabının gizemli satırlarında gezinir gibi, yepyeni bir serüven yaşıyordu o anda. Elinde sihirli değneğiyle, bir masal perisi gibi kar-

şısında oturmuştu karısı ve ona, en güzel dileğini sunmanın onurunu yaşıyordu gülümseyen gözlerinde... O kadar mutluydu ki, mutluluğu tarif edebilecek bütün ifadeler ifadesiz kalmıştı onun sözcük haznesinde. O anda mutluluk, sadece karısının ısıltı ısıltı parlayan yeşil gözleriydi ve o, kendi yeşiliyle oyalanan o muhteşem aşk ülkesinde kendisine bahşedilen mutluluğu yudumluyordu.

* * *

Evlerine geldiklerinde saat akşamın sekizi olmuştu. İki genç, Allah'ın kendilerine bahşettiği o güzel müjdenin heyecanını yaşıyorlardı hala. İnanılmaz bir düştü sanki yaşadıkları. O güzel düştü hiç uyanmamak ve bir ömür, sadece o düşü görmek güdüsüyle, karısının elini avucunun içine aldı Hasan.

—Ne kadar güzel bir gün yaşattın bana biliyor musun? Hayatımda bu kadar mesut olduğumu hatırlamıyorum. Gerçekten inanılmaz bir şey... Hayatımın en büyük aşkı karşımda oturuyor. Rahminde de yüreğimin parçasını taşıyor. Gerçekten de inanılmaz bir şey.

—Sen bu güzelliklerin hepsini hakediyorsun Hasan. Bana senin gibi bir hayat arkadaşı nasip ettiği için, Allah'a hep şükrettim ve minnettarım sana... Bir gün olsun kırmadın beni, üzmedin ve hoş görünüşü hiç eksik etmedin bana karşı.

Tam o esnada telefon çaldı ve Nazlı uzanıp telefonu kaldırdı. Arayan babasıydı.

—Kızım nerelerdesiniz, meraktan öldüm burada. İnsan bir aramaz mı?

—Hayırdır baba! Meraklanacak ne var ki?

—Hasan arayıp seni sorunca merak ettim. Sabahtan beri aramanızı bekliyorum. Hayırdır, nerelerdeydin kızım?

—Hatice ablalardaydım. Hasan’ın teyzesi var ya...

—Neden habersiz çıkıp gittin? Olumsuz bir durum mu var?

—Ben Hasan’a vereyim baba. O anlatır durumu.

Hamile olduğunu babasına söyleyememişti. Oldu olası babasıyla arasındaki mesafeyi korumaya gayret etmiş, saygı perdesinin dışına çıkmamaya özen göstermişti hep. Bu yüzden telefonu Hasan’a uzattı. Hasan telefonu alıp:

—Kusura bakmayın babacığım, dedi. Heyecandan sizi aramayı unutmuşum.

—Hayırdır oğlum! Heyecan yapacak bir durum mu var?

—Var baba var! Allah izin verirse dede oluyorsunuz.

—Nasıl, dede mi oluyorum?

—Evet baba! Hepimizin gözü aydın...

Telefon kapanmıştı. Hasan şaşkın bir halde karısına dönerek:

—Adama bak ya, dedi. Telefonu suratıma kapadı. Bir iyi akşamlar bile demedi.

—Sen onun yerine olsan ne yaparsın? Adam ilk defa dede oluyor.

—Ben olsam hemen kalkar gelirdim.

—O da onu yapıyor zaten. Ben babamı iyi tanırım. Birazdan buraya damlar.

—Doğru ya, adam ondan telefonu kapattı. İyi o zaman kalk da bir çay suyu koy. Biliyorsun baban çaysız yapamaz.

Yarım saat geçmemişti ki, kapı zili zır zır ötmeye başladı. Nazlı, elindeki tepsiyi salondaki yemek masasının üzerine bıraktı ve koşup kapıyı açtı. Kızını karşısında gören Hacı Efendi, ayakkabılarını bile çıkarmadan kızının boynuna sarıldı ve:

—Canım kızım, diyerek Nazlı’yı bağrına bastı.

Sonra iki eliyle kızının çenesinden tuttu ve şefkatli gözlerle kızını okşadı.

—Kızım büyümüş de babasına bir torun müjdesi veriyor öyle mi? Canım kızım! Beni o kadar mutlu ettin ki, Allah da seni ve kocanı çocuğunuzla birlikte mesut ve bahtiyar etsin.

Bu arada Hasan kapının önüne çıkıp:

—Hoş geldin baba, dedi. İçeri buyurun. Lütfen geçin!

Hacı Efendi, ayakkabılarını çıkarıp salona geçti ve başköşedeki kanepeye oturdu. Çay servisi yapmakta olan kızını, uzun uzun seyretti. Sonra Hasan’a dönerek:

—Gözün aydın oğlum, dedi. Allah hayırlı evlat nasip etsin inşallah!

—Sağ olun babacığım! Hepimizin gözü aydın...

Sonra kızına dönerek:

—Gel otur hele yanıma kızım, dedi.

Nazlı, elindekileri sehpanın üzerine bırakarak geçip babasının yanına oturdu. Başını babasının omzuna yasladı. O kadar doluydu ki yüreği! Sonra başını kaldırıp babasının gözlerinin içine baktı ve:

—İyi ki varsın baba! Dedi. Allah seni başımızdan eksik etmesin. Bu gün bir yuvamız varsa ve bu yuvada bahtiyarsak, bunu önce Allah’a sonra da sana borçluyuz.

—Yok, kızım öyle söyleme. İkiniz de benim gözümün ışığı kadar değerlisiniz. Sizi bir araya getiren, kalbinizin güzelliğidir. Allah’ın emriyle gelen dilekte, bizim ne haddimize kızım! Allah bu günümüzü aratmasın! Sağlık afiyet versin, gerisi boş kızım.

Sonra tekrar kızını aldı kollarının arasına ve sıkı sıkıya sarıldı. Kızına ne zaman baksa, bütün dünya silinip giderdi gözlerinin önünden. Çünkü hayatta ondan başka kimsesi yoktu ve onun varlığına tutunarak yaşamını devam ettirebiliyordu. Başını kızının başına yasladı ve o yaşlı yüreğine sakladığı hatıralara dalıp gitti sessizce. Karısından aldığı o ilk müjdeyle na-

sıl çılgına döndüğü, kapının önünde bir koçu nasıl boğazladığı gelip gözlerinin önünde durmuştu. Sonra kızının bir gül fidesi gibi serpilip açması... O günler, bir film şeridi gibi geçmişti gözlerinin önünden. Karısını daha yirmi yaşındayken kaybedişi ve kızıyla yalnız kalışı o koskoca dünyada... Bu yüzden kızı, onun için çok değerliydi. O, rahmetli karısının kendisine verdiği ilk ve son müjdeydi çünkü.

* * *

O mütevazı evin kapısı, bahtiyarlığa ve huzura açılıyordu artık. Duvarlarında yankılanan şükür terennümleri her namaz vaktinde... İki yürek, bir can bekliyordu ve bir can, bin can katmıştı ömürlerine.

Hasan, bambaşka bir kişiliğe bürünmüştü artık. Hayat, eski anlamını yitirmiş, ev ve iş arasındaki mekik dokumaların dışlilerinden sıyrılmıştı ve o, her zaman oynamaya alıştığı tek kişilik oyununu, artık üç kişilik oynamak zorunda olduğunun farkındaydı.

Zaman, suya aç bir toprak iştahıyla emiyordu günleri ve ayları ömürlerden. Öyle ki altı ay çarçabuk geçmiş, Nazlı'nın karnı iyice büyümüştü. Artık doğum sancıları, küçük Malik'in tekmeleriyle iyice kendini hissettirmeğe başlamıştı. Evet, bir erkek evlat bekliyorlardı ve adını da Malik koymuşlardı.

Akşam eve gelen Hasan, Nazlı'nın çığlıklarıyla karşılaşmıştı. Elindeki poşeti bir kenara fırlatarak, karısının yanına koştu ve:

—Ne oldu canım, nen var? Diye telaşla feryat etmeğe başladı.

Nazlı, ter kan içindeydi. Karnını tutmuş çığlık atıyor:

—Artık dayanamıyorum! Diye feryad ediyordu.

Doğumun başladığını fark etmişti Hasan. Hemen telefona sarılıp, bir taksi çağırdı ve bir çanta hazırlayarak karısını kucaklayarak evin bahçesine indirdi. Çok geçmeden taksi gelmişti. Alelacele karısını taksiye bindirip:

—Hadi kardeş, hadi biraz çabuk olalım, diyerek taksi şöförünü ikaz etti. Sonra geçip karısının yanına oturdu ve karısının elini avucuna alarak:

—Tamam canım. Biraz daha dayan az kaldı, diyerek onu sakinleştirmeğe çalıştı.

Taksi hastanenin önünde durduğunda Nazlı, yarı baygın haldeydi artık. Vücudunun direnci iyice düşmüş, bedeni yorgun düşmüştü zavallının. Birkaç hasta bakıcı, ellerinde sedyelerle gelip Nazlı'yı içeri taşıdılar. Hasan da taksinin parasını ödeyip, koşaradım onların ardından içeri girdi. Doktorun talimatıyla hemen doğumhane hazırlandı ve Nazlı acilen doğumhaneye alındı.

Hasan, heyecanla doğumhanenin bulunduğu koridorda bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. eli ayağı titriyordu. Karısının bitkinliği onu bir hayli telaşlandırmıştı. İçinden dua ediyor, karısına ve çocuğuna bir şey olmaması için sessiz haykırımlarla Allah'a yakarıyordu. Sonra geçip bir köşeye oturdu. Hemen yanına oturan adam:

—İlk çocuğunuz mu? Diye sordu.

Hasan, kekeleyerek:

—Evet, evet ilk çocuğumuz, dedi.

—Bizim üçüncü geliyor inşallah, dedi adam. İlk çocuğum doğduğunda ben de böyle heyecanlıydım. Ama alışıyor insan...

—Allah bağışlasın! İnşallah bizimki de sağlıklı bir şekilde doğar. Gerçekten zormuş kardeş. İçerde neler olduğunu bilmeden böyle beklemek çok zor gerçekten.

—Doğru vallahi! Kadın içerde bir tane doğuruyor ama biz dışarda dokuz doğuruyoruz. Yine de sıkma canını. Allah ne takdir etmişse o olur. Allah, hayırlı evlat nasip eder inşallah!

—Âmin, âmin! Gerisi boş zaten... Allah, sağlıklı sıhhatli ve anasına babasına hayırlı bir evlat versin, gerçekten başka hiçbir şeyin önemi yok.

O anda doğumhanenin kapısı açıldı. Bir kadın, kucağında battaniyeye sarılmış çocuğuyla görüldü kapıda. Hasan'ın yanında oturan adam oturduğu yerden fırlayarak soluğu karısının yanında aldı. Dizlerinin üzerine çöküp, çocuğu kucağına aldı ve hiç tiksinden yanaklarından öptü. Hemşirenin uyarısıyla tekrar çocuğu karısına verdi. Sonra karısını tekerlekli sandalyede, içeri aldılar. Adam da karısının başında içeri geçti.

Bu manzarayı gören Hasan'ın heyecanı bir kat daha artmıştı. “Allah'ım sen benimde karımla çocuğumu koru” diye dua etti sessizce. Sonra ayağa kalktı ve tekrar koridorda volta atmaya başladı. Beş on dakika geçmişti ya da geçmemişti, tekrar doğumhanenin kapısı açıldı. Hasan olduğu yerde donakalmıştı. Tekerlekli sandalyede tıpkı bir meleği andıran karısı gülümsüyordu ve kucağında da battaniye ye sarılı oğlunu almıştı kollarına. Hasan, adeta büyük bir şok yaşıyordu. Benliğini yitirmiş bir divane gibi, olduğu yerde duruyordu. Doktorun:

—Gözünüz aydın, nur topu gibi bir oğlunuz oldu, diye kendisini tebrik ettiğinin bile farkında olamamıştı.

Daha sonra kendini toparlamaya çalıştı. Yavaş adımlarla karısının yanına geldi ve yavru bir ceylan ürkekliğiyle oğluna uzandı. Kucağına aldı ve eğilip yanağından öptü. Yemyeşil gözleri vardı tıpkı annesi gibi. Boşluğu okşayan o minik elleri ve fıldır fıldır dönen o yeşil gözleriyle, daha ilk adımını attığı o yenedünyasını tanımaya çalışıyordu sanki.

Hemşire, yavaşça yanına yaklaştı Hasan'ın ve:

—Çocuğu annesine verirseniz, hanımefendiyi içeri alalım, dedi.

Hasan, gayet nazik bir şekilde:

—Ne zaman çıkarabilirim eşimi? Diye sordu.

Hemşire:

—Siz ödemeyi yapın. Daha sonra çıkarabilirsiniz, dedi.

Telaştan, hastane parasını bile ödememişti. Hemen koşup al kattaki vezneye ödemeyi yaptı ve aynı heyecanla tekrar karısının yanına koştu. Karısı, acemi bir el yordamıyla oğlunu emzirmeğe çalışıyor, hemşire de ona yardım etmeğe çalışıyordu. Nazlı, o kadar güzel görünmüştü ki gözüne, tıpkı bir meleği andırıyordu o anda. Gözünü oğlundan ayıramıyor, adeta o yeşil gözleriyle sarıp sarmalıyordu oğlunu. Sonra başını kaldırıp kapının önünde kendisini seyreden kocasına baktı. Ilık ve bütün hücrelerine canlılık hissi veren bir duygu kapladı sonra içini.

Hemşire, kapının önünde duran Hasan'ı görünce, Nazlı'nın eşyalarını topladı ve:

—Ne zaman isterseniz çıkabilirsiniz, dedi.

Hasan, yavaşça Nazlı'nın kucağından oğlunu aldı ve:

—Hadi karıcığım, kendini iyi hissediyorsan çıkalım, dedi.

Nazlı, hemşirenin de yardımıyla uzandığı yerden doğruldu ve uzandığı yatağın demirinden tutunarak ayağa kalktı. Kocasının koluna girdi ve iki kişi geldikleri hastaneden, üç kişi olarak merdivenleri inmeğe başladılar.

* * *

Eve geldiklerinde saat sabahın dördü olmuştu. Sabah ezanı okundu okunacaktı. Hasan, oğlunu Nazlı'nın kucağına vererek, yatak odasından yastık ve bir çarşaf alıp, salondaki divanı hazırladı. Sonra Nazlı'ya dönerek:

—Geç canım, geç uzan, dedi. Kendine iyi bakmalısın. Vücudunun direnci iyice kırılmıştır. Bu yüzden iyice dinlenmelisin.

—Abartma Hasan ben iyiyim. Sen oğlumu ver bana yeter. Onu bir kez daha öpüp koklayayım benim hiçbir şeyim kalmaz.

Hasan, yavaşça eğildi ve oğlunu annesinin o şefkatle uzanan kollarına bıraktı. Çok garip duygular içerisindeydi Nazlı. Oğlunu kollarına alıp uzun uzun seyretti. Sonra bağrına basıp doyasıya kokladı.

—Hoş geldin oğlum, hoş geldin yuvamıza, dedi. Seni veren Rabbim'e şükkürler olsun.

Sonra oğlunu bir kolunun üzerine alıp, gözlerini kapattı. O annelik onuru, bütün ruhunu kaplamıştı. O sevgi dolu yüreği, artık iki kişi için atacaktı. Artık iki kişiden güç alarak tutunacaktı o koskoca dünyaya. Kendisini çok daha güçlü hissediyordu artık.

Biraz doğrudu ve hayranlık dolu bakışlarla kendilerini seyreden kocasına döndü:

—Artık yıkılmak yok Hasan, dedi. Artık oğlumuz için yaşayacağız. Başımıza ne gelse, onun için katlanacağız. Onun için ağlayıp, onun için güleceğiz.

Oğlunu, taze bir goncayı seyrederek gibi seyreliyordu. Gözlerini ondan almadan:

—Onu biz istedik, Allah da verdi, diye devam etti. Artık varlığımızın tek amacı o olmalı. Hz. Ali (as)'ın buyurduğu gibi; onu, yetiştiğimiz çağa göre değil, onun yetişeceği çağa göre yetiştirmeliyiz.

Nazlı'nın yüreği kabarmıştı. Oğluna her baktığında gözleri dolu dolu oluyordu. Öksüzlüğün kollarında büyümuş olmanın ezikliğiyle, oğlunun da benzer şeyleri yaşamasından korkuyordu. Bu duygularla tekrar kocasına döndü:

—Oğlumuz için yaşayacağız, tamam mı Hasan? Diye yineledi.

Hasan, karısının korkusunu anlayamamıştı.

—Tabi ki onun için yaşayacağız. Seni bu kadar tedirgin eden şey ne onu anlayamadım.

—Bilmiyorum Hasan. Bu çocuğa her baktığımda, bütün dünyanın ağırlığını omuzlarımda hissediyorum. şuna bak-sana! Ne kadar masum, ne kadar her şeyden habersiz!

—Bak gülüm! Bu kadar endişelenme. Tabi ki onu en güzel şekilde yetiştirmeğe gayret edeceğiz. Ama bunu da unutma ki, Allah yarattığının rızına kefildir ve her kes O'nun takdir ettiği yazgıyı yaşamak zorundadır.

Nazlı sustu ve kucağında uyuyakalan oğlunu hemen yanına uzatarak büyük bir titizlikle üzerini örttü. Hasan, eşinin hassas bir döneme girdiğini farkındaydı ve daha fazla üzerine gitmedi. Ayağa kalktı ve namazını kılmak için diğer odaya geçti. Salona tekrar döndüğünde karısı uyuyakalmıştı. Karısının üstünü örttü ve mutfağa geçip tüpe çay suyu koydu. Saatine baktı. Saat altıya geliyordu. İşbaşı yapmasına bir saat kalmıştı ve o, geceyi uykusuz geçirmişti. Yine de kahvaltısını yapıp, işe gitmek için kapıya yöneldi. Tam o esnada Nazlı'nın sesini duydu. Salona geçip:

—Bana mı seslendin canım, diye sordu.

Nazlı, bitkin bir haldeydi ve zoraki:

—Bu halde işe mi gidiyorsun? Diye sordu. Bu gün işten izin alamaz mısın? Geceyi uykusuz geçirdin. Allah muhafaza hastalanır edersin sonra.

—Yok, yok, beni merak etme sen. Ben iyiyim. Dayanırım bu gün.

—İyi o zaman, kendine dikkat et.

—Tamam, canım, sen de...

Tam kapıdan çıkacaktı ki, geri döndü ve karısına:

—Sizi böyle yalnız bırakmak da olmaz ki, dedi. Teyzemi arayacağım ama daha sabahın körü... Ne yapsam acaba?

—Tamam, canım, sen merak etme bizi. Saat dokuz gibi ben arar söylerim. Sonra babama da arayıp söylemek lazım...

—İyi o zaman, hadi Allah'a emanet olun.

Sonra hızlı adımlarla merdivenleri inip, fabrikaya doğru yürümeğe başladı. İçi kıpır kıpırdı. İki üç senedir yürüdüğü o yol, bambaşka ayrıntılarla beziyordu nazarı haletini. Ağaçlar başka görünüyordu gözüne, o Arnavut kaldırımli yol, yolun iki yanında uzanan selvi ağaçları, karınca sürüsünü andıran arabalar ve birbirlerinden habersiz koşuşturan o insan seli... O güne kadar fark edemediği bir sürü ayrıntıyı seriyordu Hasan'ın gözlerinin önüne. Artık daha dik yürüyordu ve babalık gururu gözlerinde yıldız yıldız parlıyordu. Bambaşka biri oluvermişti birden. O artık bir babaydı. Küçücük bir yüreğin, bütün umutlarını sakladığı kocaman bir umuttu o artık.

* * *

Fabrikanın önünde biriken kalabalık, Hasan'ın içine taş gibi oturmuştu birden. Ürkek adımlarla kalabalığa yaklaştı. Hepsini tanıyordu. İki üç senedir birlikte çalıştığı mesai arkadaşlarıydı. Hepsi fabrikanın önünde toplanmış, bağırıp çağırıyor, bir şeyleri protesto ediyorlardı. Yavaşça kalabalığın arasına karıştı ve bir köşede, başını öne eğip, nemli gözlerle olanları seyreden ustabaşı İhsan'a:

—Hayırdır usta, diye sordu. Bu saatte niye herkes dışarıda? Bir sorun mu var?

—Senin haberin yok mu Hasan? Fabrika kapanıyor...

—Nasıl, fabrika kapanıyor mu?

—Evet, doğru duydun. Sabah geldiğimizde, kapıları açmadılar. Beş on dakika önce de personel müdürü çıkıp iflas ettiklerini ve fabrikayı da kapatmak zorunda olduklarını söyledi.

—İyi de bunca insan ne yapar? Daha düne kadar iyiydi de, nasıl oldu, bir gün içinde iflas mı ettiler?

—Hal mesele böyle... Bir umut bekliyoruz işte.

Hasan olduğu yerde donakalmıştı adeta. Daha yeni doğmuş oğlunun saadetine bile doymadan, karanlık bir duygunun mahşerinde buluvermişti kendisini. Ne yapacaktı bundan sonra? Nasıl iş bulacaktı? Kader miydi bu yaşadığı yoksa birilerinin emeğe saygısızlığı mıydı? Hiçbir şey düşünemiyordu o anda. Korkuya kapılmış bir av ürkekliğinde, çekilip duvarın gölgesinde oturdu ve avcısını beklemeğe başladı.

Beş on dakika geçmişti ya da geçmemişti, fabrikanın sahibi Hakan Bey, yanında müdür ve diğer idari personeliyle dışarı çıktı. Elinde kalınca bir dosya vardı. Karşılarında patronlarını gören kalabalık, merakla merdivenlerin önüne kümelenerek derin bir sessizliğe büründü. Her kes merakla, Hakan Bey'in ne söyleyeceğini bekliyordu. O anda top patlasa, kimsenin kılı bile kıpırdamayacaktı.

Hakan Bey, uzun uzun kalabalığı süzdükten sonra, mahcup bir edayla:

—Öncelikle hakkınızı helal etmenizi istiyorum, diye başladı konuşmasına. Senelerdir hep birlikte çalıştık, çabaladık ve bu fabrikayı ayakta tuttuk. Bu fabrika hepimizin ekmek kapısı oldu. Bu fabrikanın her santimetresinde hepimizin alın teri vardır. Ama işler hep aynı ayarda yürümüyor maalesef. Tırnaklarınızla kazıya kazıya çıktığınız zirveden, küşük bir

dokunuşla baş aşağı dibe çakılabilirdiniz. Size karşı her zaman dürüst oldum. Hiç birinizin hakkını yemedim. Kendi çıkarlarımı nasıl koruyup gözetiysem, yanımda çalışanların da çıkarlarını koruyup gözetmeğe gayret ettim. Ama gel gör ki, bazen canınızdan bir parçanın yaktığı ateşte can veriyorsunuz işte.

Sonra sustu ve alnında biriken terleri elinin tersiyle sildi. Minnet dolu gözlerini tekrar kalabalığın üstünde gezdirdi. Elindeki dosyayı göstererek:

—Bu fabrikanın ölüm fermanı, dedi. Bu güne kadar asla kimsenin ekmeğiyle oynamadım. Ama gel gör ki, öz evladım benim ekmeğimle oynadı. Hemen hemen birçoğunuz çoluk çocuk sahibisiniz. Burası, sizin olduğu kadar benim de çolukğumun çocuğumun rızık kapısıydı. Sözü daha fazla uzatıp, başınızı ağrıtmayayım. Bunu bilmenizi istiyorum ki, elimde olmayan sebeplerle kapatıyorum fabrikayı. Asla başka bir sebep aramayın. Ben Allah'tan korkarım. Kul hakkından da... Bu yüzden insanların emeğine saygıda kusur etmemeğe çalıştım hep. Hiç birinizin vebalini yüklenmeği ve ahiretimi yakmayı göze alamam. Sadece bunu bilin yeter; en az sizin kadar üzgünüm.

Ön sıralarda bulunan ve o fabrikanın en eski çalışanlarından olan Hikmet Efendi elini kaldırarak söz istedi. Hakan Bey, büyük bir saygı ile:

—Buyurun Hikmet Efendi! Diyerek sözü ona verdi.

Hikmet Efendi, inleyen bir sesle:

—Sizi benim kadar iyi bilen yoktur burada, dedi. Bu fabrika açıldı açılalı burada çalışıyorum. Ne sizden bir saygısızlık gördüm, ne de haksızlık... Ne zaman başımız sıkıştıysa, elinizden geldiğince yanımızda oldunuz. Güzel günlerimizde de yanımızdaydınız, kötü günlerimizde de... Ama merakımı bağışlayın lütfen! Daha düne kadar her şey yolundayken, bir

gün içerisinde nasıl iflas eder koskoca fabrika? Ben bunu anlamakta güçlük çekiyorum.

Hakan Bey, elindeki dosyayı gösterdi ve:

—Her şey bu dosyada yazıyor, dedi. Bu dosya, ödenmemiş ve ödenmesi de şu anda mümkün olmayan faturalarla doludur. Allah kimseyi hayırsız evlatla imtihan etmesin! Nasıl oldu, nasıl yaptı, lütfen daha fazlasını sormayın. Hastanede yattığım o iki aylık sürede, sağ olsun oğlum bu çorabı ördü başımıza. Tekrar söylüyorum. Hakkınızı helal edin bana. Patronunuz değil, bir arkadaşınız olarak istiyorum bunu sizden. Allah sizi inandırsın, en az sizin kadar ben de mağdurum ama artık yapacak bir şey yok. Hayat denen bu süreçte, varlık kadar yokluğu da sineye çekmek gerek. Haydi, Allah’a emanet olun. Allah yardımcınız olsun arkadaşlar.

Daha sonra personel müdürüne döndü ve:

—Kimse mağdur edilmeyecek, dedi. Her kesin hakkını fazlasıyla ödeyin.

Tekrar, nemli gözlerle dönüp kalabalığa baktı ve hızlı adımlarla içeri geçti. Kalabalık, sessiz sedasız çekilip fabrikanın bahçesindeki çam ağaçlarının gölgesinde oturdu ve beklemeye başladı.

Hasan, oturduğu yerden hiç kımıldamamıştı bile. Başını avuçlarının arasına alıp, çaresiz bir şekilde düşünüyordu. İçinde, bir türlü baş edemediği bir sıkıntı vardı ve o sıkıntı, her geçen saniye biraz daha çaresizliğe dönüşüyordu. Karısını düşünüyordu, sonra oğlu Malik’i... “Bahtsız oğlum” dedi içinden. “İlk adımını sıkıntı ve darlığa attı canım oğlum.”

Saat on bire geliyordu. Kalabalık, artık yavaş yavaş homurdanmaya başlamıştı. “Nerde kaldı bu adam? Getirsin üç beş kuruş, neyse hakkımızı alıp gidelim” diye sesler yükselmeye, o derin sessizlik yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Fabrikanın o koskoca bahçesinde, sessiz bir isyan havası

hâkim olmuştu. Kalabalık, ne diyeceğini, nasıl tepki vereceğini bilemez bir halde, gözlerini fabrikanın kapısına dikmiş bekledi. O cansız insan yığını, personel müdürünün kapıda görünmesiyle hareketlenmiş, bir nebze olsun canlanmıştı. Herkes, isteksizce kapının önüne sıralanmaya başlamıştı.

Personel müdürü, kalabalığın karşısına geçip:

—Arkadaşlar! Bu zarflarda bu ayki maaşlarınızla tazminatlarınız bulunmaktadır. Şimdi ismini okuduğum gelip parasını alsın, dedi.

İsmi okunan her kes, ileri çıkarak parasını alıyor ve hüzünlü gözlerle son bir kez dönüp fabrikaya bakarak evinin yolunu tutuyordu. Kimse aldığı zarfın içine bakmıyordu. Açıkçası kimsenin de umrunda değildi zarfın içindeki paranın miktarı. Onlar, umutlarını ve çocuklarının yarınını gömmüşlerdi o fabrikanın taş duvarları arasına. Şimdi üç beş kuruşun ne önemi vardı artık?

* * *

Hasan'ın aldığı tazminat parası ve o ayki maaşı suyunu çekmiş, haftalarca iş aramasına rağmen, bir türlü sonuç alamamıştı. Bir yanda ev kirası, diğer yanda mutfak masrafları ve oğlunun her geçen gün artan ihtiyaçları... Elinde avucunda ne varsa silip süpürmüştü. Öyle ya, hazıra dağ dayanmazdı. Aldığı üç beş kuruşluk tazminat, üç beş haftalık ihtiyaçlarını bile zor karşılamıştı. Sabah erkenden çıkıyor, akşam geç saatlere kadar iş arıyor, eşi ve çocuğu uyuduktan sonra eve dönüyordu. Ev kirasının zamanı gelmiş, bakkal borcu birikmişti iyice. Yavaş yavaş umutları tükeniyor, çevresini saran o yoksulluk çemberi her gün biraz daha daralıyordu. O hayat dolu, küçücük ayrıntılardan kocaman umutlar yaratan ve bu umutlarla yaşama bağlanan Hasan, hayata küsmüş, umutsuzluğun pençesinde kıvrılır hale gelmişti artık.

İşsizlik ve işsizliğin pençesine düşürdüğü yoksulluk, onun kendine olan güvenini ve çevresiyle olan ilişkilerini her geçen gün biraz daha sömürüyordu. Öyle ki, karısının yüzüne bile bakmaya utanıyordu. Çevresindeki her kesin ve her nesnenin kendisini aşağıladığını düşünüyor ve çıkmazlarla örülmüş bir yaşamın pençesinde her geçen gün biraz daha kopuyordu yaşadığı çevreden. Eşinden, çocuğundan, arkadaşlarından ve akrabalarından öyle bir kopmuştu ki, gizliden gizliye oluşturduğu o küçücük dünyasında her gün biraz daha ölümü arzuluyordu.

Yine geç vakte kadar dışarlarda oyalanmış, karısının uyuduğunu düşünerek evin yolunu tutmuştu. Eve geldiğinde saat gecenin biri olmuştu. Sessizce kapıyı kapatıp salona geçti. Bir köşede oturup başını avuçlarının arasına aldı. “Of Allah’ım! Bu işkence ne zaman kadar sürecektir? Ne zamana kadar karımdan, çocuğumdan kacağım?” Diye mırıldandı sessizce. Köşeye öyle bir sıkışmıştı ki, kaçacak ne bir yer, sığınacak ne bir liman kalmıştı.

Bu arada Nazlı kocasının geldiğini fark etmişti. Yatağından kalkıp saate baktı. Sonra sırtına yeleğini giyerek yatak odasından çıktı. Kocasını salonda bitkin bir halde görünce:

—Hoş geldin Hasan, dedi sitemkâr bir sesle.

Hasan, başını kaldırıp:

—Hoş bulduk, dedi. Daha sen uyumadın mı?

—Uyuyamadım.

—Ama böyle olmaz ki, sen çocuk emziriyorsun. Bu yüzden kendine biraz dikkat etmelisin.

Nazlı, eliyle gözlerini ovuşturarak kirpiklerine sinen mahmurluğu aralamaya çalıştı.

—Böyle devam edemez Hasan, diye devam etti sonra. Geleceğini düşünmek zorunda olduğumuz bir çocuğumuz var. İyi kötü bir yuvamız var. Allah’a şükür sağlığımız da yerinde.

Bütün bunlara şükretmemiz ve bu değerlerimizden cesaret almamız gerekirken, her geçen gün biraz daha birbirimizden uzaklaşıyor, biraz daha yabancılaşıyoruz. Sence bütün bunlar doğal mı ve bu yaşadıklarımızın geçerli bir mantığı var mı?

—Eğer akşama kadar aylak aylak geziyorsan ve bütün kapılar yüzüne kapanıyorsa, hiçbir şeyde mantık arayacak ruh haline de sahip olamıyorsun. İşsizlik, yokluk ve çaresizlik yakını bırakmıyorsa, o zaman ister istemez bazı şeyler anlamsız gelmeğe başlıyor.

—Tek işsiz kalan sen misin? O fabrikada çalışan her kes, fabrika kapandıktan sonra senin gibi işsiz kalmadı mı?

—Lütfen beni kimseyle kıyaslamaya kalkma. Ben ailesine düşkün ve ailesini önemseyen bir insanım.

—Önemsemek mi senin bu yaptıkların? Akşam geç saatlere kadar eve gelmemek, bizimle tek kelime bile konuşmamak, hayata küsmek ve her şeyden önemlisi çocuğunu bir kez olsun kucağına alıp sevmemek... Allah aşkına böyle önemseyeceksen, önemseme lütfen. Topu topu üç beş aydır işsizsin ama bütün ilgini kestin hayattan. Hayır, Hasan Hayır! Sen bu kadar zayıf olamazsın. Eğer sen ailemizin reisi olarak, küçük bir darbede böylesine yıkılırsan, o zaman bizim halimiz ne olur, bir düşün hele.

Hasan iyice daralmıştı. Kafasını allak bullak eden binlerce sorunun arasında, bir de karısının nasihatlerini dinlemek zorunda kalmıştı. Bir zamanlar bakmaya dahi kıyamadığı karısının yüzüne bakamıyordu. Hayatındaki her şeyin anlamı değişmişti. Güzellik, hiçbir anlam ifade etmiyordu artık onun için. Büyük umutlarla kurduğu o aile, içine düştüğü sıkıntıların etkisiyle, bir anda umutsuzluklarını kaçırıp kaçırıp sakladığı bir hücreye dönüşmüştü.

Başını kaldırıp karısının yüzüne baktı uzun uzun. Sonra oturduğu yerden kalktı ve ceketini alıp, tek kelime etmeden

dışarı çıktı. Şuursuzca sokağa atmıştı kendisini. Ne yapmak istediğini bilmiyordu. Tek istediği, karısının sorgulayan gözlerinden ve nasihatvari sözlerinden kaçmaktı sadece.

* * *

Akşama kadar iş arayıp durdu. Her gittiği yerde başvuru formu doldurtup gönderiyorlardı ve Hasan, her form doldurduğu yerde yüreğinden bir parça umut bırakıp çıkıyordu. Akşama kadar gezinip durdu iş yerlerini. Ama yine netice almadan evinin yolunu tuttu.

Eve geldiğinde, güneş batmak üzereydi. Yorgun adımlarını sürükleyerek merdivenleri çıkmaya başladı. Attığı her adım, yüreğine batıyordu sanki. Artık bıkip usanmıştı eli boş bir şekilde karısının karşısına çıkmaktan. Bu bıkkınlık, zamanla yerini utanç duygusuna, mahcubiyete bırakmıştı. Öz karısından bile utanır olmuştu.

Yavaşça kapıyı açıp içeri girdi. Ayağına terliklerini alıp salona geçtiğinde, evdeki sessizlik dikkatini çekmişti. Tek tek odaları dolaştı. Mutfaka, banyoya baktı. Karısı ve çocuğu yoktu evde. Tekrar salona geçtiğinde, yemek masasının üzerinde duran kâğıt parçası dikkatini çekti. Kâğıdı alıp sandalyeye oturdu. Karısının el yazısını tanıdı. Kâğıtta şunlar yazılıydı:

“Merhaba Hasan,

Ben Malik’i de alıp babamlara gidiyorum. Senden habersiz gittiğim için lütfen kusuruma bakma. Gerçekten artık dayanamayacağ gücüm kalmadı. Her gün çocuğumla o evde tek başıma akşam etmekten bıktım. Sabırsızca seni beklemekten ve senin umarsızlığından bıktım.

Sakin beni yanlış anlama. Babama gitme nedenim, sadece biraz kendimi dinlemek ve sağlıklı bir karar almak içindir.

Çok iyi tanıyarak ve büyük bir sevgiyle bağlanarak evlendiğim adamı, artık tanıyamıyorum. İçine düştüğümüz her sıkıntıda böylesine kopar, derbeder olursak, şu zavallı çocukcağının hali ne olur, düşünemiyorum artık. Bu yüzden biraz yalnız kalmaya ve kendimi dinlemeğe ihtiyacım var.

Her gün dua edeceğim Hasan. Sırf senin biraz ıslah olman ve Allah'ın yazgısına sabretmeği, O'nun yüceliğini kavramayı idrak etmen için... Allah'tan tek istediğim nedir biliyor musun? Bana o sevgi dolu, şuurlu ve güçlü kocamı geri vermesi... Emin ol şu anda umursadığım başka bir şey yok...

Herneyse, kendine iyi bak ve hayatın aslında bir imtihandan başka bir şey olmadığını anla artık. Evet, yaşadığımız şu hayat sadece bir imtihandır ve karşılaştığımız sorunları, sabrederek yenebildiğimiz ve Allah'tan gelen her şeye şükrettiğimiz ölçüde bu imtihanı başarıyla vermiş oluruz. Umarım çok geç olmadan bunları idrak edebilirsin.

Her ne yaparsan yap, nereye gidersen git ve ne düşünürsen düşün, seni bekleyen ve özleyen bir karın ve bir çocuğun olduğunu unutma...

Nazlı...

Hasan, elindeki kâğıdı tekrar masanın üzerine bırakarak, başını arkaya doğru yasladı ve: “Ben ne yapıyorum? Allah'ım ne olur bana yardım et! Kendi elimle yuvamı yıkmak üzereyim. Ne olur Allah'ım, ne olur bana yardım et!” Diye haykırarak ağlamaya başladı. Yanaklarına dökülen yaşlar, içinde alev alev kaynayan bir volkanın lavlarını kusuyordu sanki. Tam dört ay olmuştu fabrika kapanalı ve o, dört aydı işsizdi. Ev kirası birikmiş, bakkal veresiyeği kesmiş ama bir türlü bir ekmek kapısı açılmamıştı Hasan'ın yüzüne. Üstüne üstlük, bir de kara kış dayanmıştı kapıya. Ne yakacak odun vardı ne de

kömür... Taşı bile sıkça suyunu çıkarırdı Hasan ama sıkacak taş da bulamıyordu. Çektikleri yetmezmiş gibi, bir de karısını ve çocuğunu kaybetmek üzereydi. Düşündükçe kalbi sıkışıyordu. Düşündükçe o koskoca ev, bir mengene gibi sıkıyor, duvarlar üzerine üzerine geliyordu.

Bir deli gibi oturduğu yerden fırladı ve kendini dışarı attı. Kaçmak istemişti aslında ama attığı her adımda yeniden yakalanıyordu çaresiz duyguların olmasına. Koştı... Koştı... Arkasına dönüp bakmadan koştu bir süre. Mahallenin yukarısındaki ormanın kıyısına geldiğinde durdu ve dönüp o tepeden şehre baktı.

—İnsan yutan bir canavara dönmüşsün ey koca şehir, diye mırıldandı. Duvarlarının yüzü de şu zavallı insanların çehreleri kadar asık ve ümitsizleşmiş. Yıllar önce bütün ümitlerimi yüklenip sana getirdim. Sen ne yaptın, her şeyimi çaldın. Beni bile... Beni o kadar benden uzaklaştırdın ki, ben bile kendimi tanıyamıyorum artık.

Biraz sakinleşmişti artık. Geçip çam ağaçlarından birinin altına oturdu. Anlamsız gözlerle uzaktan uzağa parlayan sokak lambalarını, evlerin perdeleri arkasından ışıyan o sıcaklığı ve arabaların peşlerine takıp götürdükleri ışıltılı hengâmeyi seyretmeğe başladı. O koca şehir, uzaktan o kadar masum görünüyordu ki, kendi halinde akıp giden, sessiz sakin bir nehri andırıyordu. Oysa o sakin görüntüsünün altında, vahşi bir canavarı barındırıyordu ve o canavar, binlerce kişinin umutlarını sömürerek besleniyordu.

Dakikalarca o manzarayı seyretti Hasan ve dakikalarca sistem etti yaşadıklarına, sessiz ve gözlerden irak bir haykırıyla. Sonra ayağa kalktı ve şuurunu yitirmiş bir divane duyarsızlığında tekrar evinin yolunu tuttu. Eve geldiğinde vakit bir hayli geç olmuştu. Anahtarını çıkardı ve tam kapıyı açmak için uzanmıştı ki, kapının koluna asılmış olan kâğıdı fark etti.

İkiye katlanmış olan kâğıdı aldı ve içeri girdi. Salona geçip divana oturdu. Kâğıdı açıp içine baktı merakla... Oturduğu yerde donakalmıştı. Ev sahibi bırakmıştı o kâğıdı kapıya ve en yakın zamanda ya ev kirasını ödemesini ya da evi boşaltmasını istiyordu. Hasan, duvarların üzerine üzerine geldiğini duyumsadı birden. Elindeki kâğıdı avuçlarında sıkarak ayağa kalktı. Salonda bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. Kafası patlayacak gibiydi ama bir türlü çıkar bir yol bulamıyordu. “Nasıl olur Allah’ım, bir insan nasıl bu kadar çaresiz kalabilir? Diye homurdanmaya başlıyor, sonra gözlerini tavana dikerek: “Bir çıkar yol Allah’ım! Bu musibetten kurtulmam için hayırlı bir vesile sadece... Aileme bakabilmem için, onların rızıklarını kazanabilmem için bir ekmek kapısı...” diye yakarıyordu. Sonunda dayanamadı ve diz üstü çökerek hüngür hüngür ağlamaya başladı. Boğazına düğümlenen bütün dile gelmemiş duyguları, yanaklarına süzülen her damlada feryatlarla haykırıyordu adeta. Gözyaşlarını körükleyen hıçkırıklar, dile gelmemiş bir duanın, sessiz sedasız yaratana sunumu gibiydi.

O şekilde beş on dakika bitkin bir halde, hiç kıpırdamadan oturdu. Sonra lavaboya gitmek için ayağa kalktı. Üzerindeki ceketini çıkarmıştı ki, kapının zili çaldı. “Bu saatte kim olabilir acaba?” Diye düşündü. Aklına ilk gelen ev sahibiydi. Bir anda içini korku kaplamıştı. “Adama ne cevap vereceğim şimdi?” Diye söylenerek kapıya yöneldi. Kapının önünde durup, cılız bir sesle:

—Kim o? Diye seslendi.

—Benim yavrum, baban!

Gelen Nazlı’nın babası Hacı Efendiydi. Hasan, rahatlamış bir vaziyette kapıyı açtı.

—Buyurun babacığım, içeri buyurun!

Hacı Efendi, gülen gözleriyle Hasan'ı okşadı ve sakın adımlarını salona doğru sürükledi. Geçip divana oturdu ve:

—Nasılsın oğlum? Diye sordu.

Hasan, ba ını  ne e mi  bir vaziyette:

— yiylim efendim, dedi. Sizler nasılsınız? Bir yaramazlık yoktur inşallah!

—Geç otur oğlum, geç otur hele.

Hasan, tek kelime dahi etmeden, bir sandalye çekip Hacı Efendi'nin karşısına oturdu. Hacı Efendi, her zamanki bilge tavrıyla:

—Neler oluyor oğlum? Diye sordu. Karın  ocu un kaç gündür bizde... Sen de gelip gitmiyorsun. Hayırdır aranızda bir problem mi var?

—Nazlı anlatmadı mı baba?

—Nazlı'yı bilirsin oğlum.  zelini kimseyle payla maz. Ne kadar ısrar ettiysem, tek kelime alamadım a zından ama bir problem olduğu belli...

—En büyük problem i siz olmam baba. Fabrika kapandı kapanalı ba vurmadı ım, form doldurmadı ım yer kalmadı. Ama nafiye...

—Nazlı senin i sizli ini mi sorun ediyor yoksa?

—Yo, yo Allah var! Nazlı bu konuda asla bana sorun çıkar-madı. Doğrusunu isterseniz, bütün suç benim... Bir anda b y-lesine ba ibo  kalınca, kendimi iyice soyutladım hayattan. Adeta hayata k st m desem yeridir. Tabi böyle olunca da, Nazlı haklı olarak tepki gösterdi. Ben de bir i  bulmadan Nazlı'yı ve  ocu umu almaya geledim. Daha doğrusu böyle bir i e kalkı acak yüzüm olmadı.

Hacı Efendi, görmüş geçirmiş bir insandı. Hayatın en ağır sorunlarına g  s germi , o ya ına kadar yaşadığı hayatla bo u up durmuştu. Hasan'ı çok iyi anlıyordu aslında. O da

gençliğinde az çekmemişti fakirlikten... Karısının bile yüzüne bakamamak ne demek, çok iyi biliyordu. Ama bütün bunların ne anlama geldiğinin de idrakindeydi. O koskoca dünyanın, bitmeyecekmiş gibi, insanı sonsuz arzuların kıscacında öğüten ömrün fani olduğunu çok iyi biliyordu.

Başını kaldırıp Hasan'ın alın çizgilerinde derin derin soluyan çaresizliği okumaya başladı ve o tanıdık ifadeyi aralamaya çalışarak:

—Seni çok iyi anlıyorum oğlum, dedi. Ama tasvip etmiyorum. Birkaç ay işsiz kaldın diye, Allah'ın sana bahşettiği nimetleri görmezden gelemezsin.

—Ne nimeti baba! Dört beş aydır evime tek kuruş girmiyor. Ev kiram birikmiş, ev sahibi “Ya kiramı getir, ya da evimi boşalt” diyor. Bakkal veresiyeyi kesmiş. Söyleyin lütfen hangisini görmezden geliyormuşum?

—Karını ve çocuğunu...

—Haklısınız ama böylesine sıkıntılı bir durumda benim hiç mi haklılık payım yok?

—Tabi ki var oğlum! Ama sen, bu ailenin direğisin. Sen yıkılırsan, karının ve çocuğunun hali ne olur? Hayır, oğlum, hayır! Hayatın anlamını çözememişsin sen daha. Hayat bir imtihandır oğlum. Bu imtihanda, acı da var, açlık da var, susuzluk da, ölüm de... Yaratana ne takdir etmişse, onu yaşarız biz. Ya şükürle, ya da isyanla... Bu, bizim hayatı ve o hayatı bize bahşedeni ne kadar anladığımızla ilgilidir.

—Doğru da baba, insanların yaptıkları ne olacak? İnsanlar o kadar ikiye bölünmüşler ki, kendi çıkarları uğruna yapmayacakları şey yok. Kimsenin kimseye saygısı kalmamış. Her kes, başka insanların sırtından geçinmeğe çalışıyor. Ezen, ezilenin farkında bile değil. Şimdi bunların Allah'la ne ilgisi var?

—Peki, seni bu duruma çevrendeki insanlar mı düşürdü?

Hasan, cevap vermemişti. Başını önüne eğip susmuştu sadece. Hacı Efendi, damadının suskunluğuna aldırış etmeden devam etti:

—Allah bizi niye yarattı oğlum? Sadece yememiz, içmemiz, yaşayıp zamanı geldiğinde de ölmemiz için mi? Hayır! Hayatın derin bir anlamı vardır. Allah, hiçbir şeyi boşuna yaratmamıştır. şu kâinatı, yeri göğü, hayvanları, dağları, taşları, karı, yağmuru, ayı, güneşi, yıldızları... Bunca şeyi yaratan bir de insanı yaratmış ve onu akklı ve mantığıyla, bütün bu yaratıklarına üstün ve halife kılmıştır. Bunca nimeti veren Allah, aklın ve mantığın yanısıra bir de nefis vermiştir insana. İnsan bunca değeri veren Allah, doğal olarak ona bir de sorumluluk vermiştir. Öyle ki, bunca nimet içerisinde bir lokma ekmeğe muhtaç yaşayanlar da var, bolluk bereket içinde yüzenlerde var. Allah, kimini yoklukla imtihan eder, kimini çoklukla oğlum! Burada kazanan kimdir diye sorarsan cevabı çok basit... Yokluğa sabreden fakirler ve yoksulları, yetimleri ve düşkünlere koruyup gözetken, kendisine verilen nimetten dolayı Allah'a şükür ve minnetle yönelen zenginler... İşte Allah'ın salih kulları bunlardır oğlum! İşte bu amelleri layıkıyla yerine getirenler, imtihanlarını başarıyla verip, gerçek kurtuluşa erenlerdir.

Hasan, pür dikkat Hacı Efendi'yi dinliyor ve başıyla onu onaylıyordu. Hacı Efendi'nin vaazı, onu oldukça etkilemişti. Hacı Efendi, elini damadının omzuna koydu ve devam etti:

—İşte böyle oğlum! Bana sorarsan, açlığa da susuzluğa da razıyım. Yeter ki sevdiklerimin acısını yaşamayayım. Onların acısıyla imtihana tabi tutulmayayım. Yokluğun, yoksulluğun, ayrılığın ve acının yaşanmadığı bir dünyayı her kes arzular. Ama unutmayalım ki, burası cennet değil. Bu dünya, müminlerin cehennemidir. İnşallah, öbür dünya cennetimiz olur! Allah'a yönel ve her hacetini O'na sun. Asla kullara kul olma.

Kullardan medet beklediğimiz, onlara el açtığımız kadar Allah'a el açsaydık, şimdi bu durumda olmazdık öyle değil mi?

—Haklısınız babacığım! Gerçekten Allah'a kulluk etmeden, O'ndan rahmet bekliyoruz. Belki de bu durumda olmanın sebebi, Allah'tan umut kesmemdir. Allah'tan umut kesenin, umudu olmazmış. Gerçekten de çok doğru bir söz...

Hacı Efendi, ayağa kalktı ve tekrar damadının omzunu okşadı şefkatli elleriyle.

—Sen, şuurlu bir adamsın oğlum. Namazında niyazında, hiç kimseye zararı olmayan bir adamsın. Allah'a karşı içinde beslediğin iman, bir gün elbette bir kapı açılmasına vesile olacaktır. Sen yeter ki elindekilere sarıl ve Allah'tan umudunu kesme. O, yarattığını rızkıyla gönderendir.

Hasan, tek kelime dahi konuşmadan, başı önünde kayın pederini dinliyordu sadece. Doğruydı, namazında niyazında bir adamdı ama sadece işler yolunda giderken... Başı dara düştükten ve işsizliğin girdabına kapıldıktan sonra, namazı niyazı terk etmişti. Hal böyle olunca da, kayın pederinin sözlerine karşılık sadece susmuştu.

Hacı Efendi, oturduğu yerden doğruldu ve:

—Vakit çok geç oldu oğlum! Dedi. Bana müsaade! Söylediklerimi bir düşün. Aslan gibisin maşallah! Taşı sıksan suyunu çıkarırsın evvel Allah! Karının ve çocuğunun kıymetini bil ve kendini biraz toparla. Unutma ki onların tek umudu, önce Allah sonra da sensin. Haydi, Allah yardımcın olsun!

Hasan, Hacı Efendi'yi geçirdikten sonra geçip tekrar divana oturdu ve Hacı Efendi'nin söylediklerini düşünmeğe başladı. Gerçekten de bir şeyler eksikti hayatında. Problemleri vardı ve o, problemlerini çözmek için yanlış formül kullanıyordu. Allah'a sırt çevirmenin ağır faturasıydı aslında yaşadıkları. İnancılı bir insandı aslında. Yeni evlendiklerinde,

karısı Nazlı'nın da etkisiyle ibadetlerini titizlikle yerine getirmeğe çalışıyordu ama son zamanlarda iyice boşlamıştı her şeyi. Şuursuz ve amaçsızca hayatın soluk aralıklarında savrulan bir bünyeden başka bir şey değildi artık. Bu yüzden de gidecek bir kapı, yaslanacak bir dayanak bulamıyordu.

* * *

Öylece uyuyakalmıştı salondaki divanın üzerinde. Sabah uyandığında, tiril tiril titriyordu. Uzandığı yerden doğruldu ve kahvaltı hazırlamak için mutfığa geçti. Dolabı açtı ve dolabın tam takır olduğunu görünce, yavaşça dolabın kapısı kapattı ve salona geri döndü. Tekrar divana oturdu ve başını avuçlarının arasına alarak: “Bu iş böyle gitmez Hasan” diye mırıldandı. “Babam doğru söylüyor. Bir şeyler yapmalıyım. Bu iş sızlanıp durmakla düzelmez. Evet, evet bir şeyler yapmalıyım.”

Sonra oturduğu yerden kalkıp, ceketini sırtına atarak dışarı çıktı. Attığı her adımda, kendisini biraz daha güçlü hissediyordu. İçinde nedenini bilmediği bir umut vardı ve o umuda tutunarak, hızlı adımlarla otobüs durağına doğru yürüyordu. Hava yağmurluydu. Dört bir taraftan yayılan ağır bir beton kokusu, insanın ruhunda karamsar bir halet yaratıyordu. Etraftan yükselen korna sesleri, işportacıların feryatları ve çatılardan süzülen yağmur sularının şırıltısı, Mustafa'nın içinde sakladığı o dinginliği aralayan tek soluktu o anda.

Mahallenin çıkışındaki caminin minaresinden süzülen ezan sesiyle durdu sonra. Minareden süzülen o ilahi ses, ruhunun tüm menzillerini okşuyordu sanki. O ses, ruhunun derinliklerini içten bir anne duası gibi okşuyor, kalp atışlarının ritminde huzur veren bir sevinç soluyordu o anda. Bütün benliği, en güzel duygular tarafından şımartılmış masum bir çocuk edasına

bürünmüştü. “Ne kadar özlemişim bu sesi!” diye geçirdi içinden.

Ezan bitene kadar, hiç kımıldamadan öylece kalakalmıştı sokakın başında. Ezan bittikten sonra, bütün pişmanlıklarını yüklediği vicdanını, peşinde sürükleyerek hızlı adımlarla camiye doğru yürümeğe başladı. Attığı her adımda biraz daha özlem doluyor, biraz daha heyecanı artıyordu. Ne yağın yağmurun farkındaydı ne de hayatını esir almış olan yoksunluğun...

Büyük bir huşu ile namazını kıldıktan sonra, çekilip bir köşede oturdu. İçinde efil efil bir huzur yeli esmeğe başlamıştı. Kibleye döndü ve uzun bir zaman sonra hacetlerini yaratana arz etmek üzere ellerini açıp yakarmaya başladı:

—Affet Allah’ım! Sana yönelmekte ve hacetlerimi sana sunmakta bu kadar gaflet ettiğim için, çoluğumun çocuğumun rızkını ararken, senden umudumu kestiğim için beni affet! Sen, beni benden iyi biliyorsun. Şu anda bütün kalbimle burada olduğumu ve en samimi duygularımla sana yakardığımı da biliyorsun. Çok günahkâr bir kulum biliyorum. Bilmediğim tek şey, bu günahlarımı hangi affın temizleyeceğidir. Hangi yüzle sana yöneleceğimi ve hangi sözcüklerle senden af dileyeceğimi bilemiyorum. Ama bunu çok iyi biliyorum ki, sen rahmansın, rahimsin. Senin affın, kullarının tövbelerinden daha üstündür. Senin şefkatin, bir annenin yavrusuna gösterdiği şefkatten daha çoktur.

—Kapına geldim Ya Rabbim! İmanım zayıf ve günahım çok... Kulun Muhammed’in, Aslanın Ali’nin imanını kuşanarak gelmek isterdim. Ama günahlarımın gölgesinde her gün biraz daha erittim imanımı. Bu yüzden sana gelebilmek için, hacetlerimi zatına sunabilmek için, kulun Muhammed ve aslanın Ali’nin sevgisini yüklenerek, onların senin yanında ne kadar değerli olduklarını bilerek geldim ve onları aracı kılarak

senden istiyorum. Affet Allah'ım! Üzerime kara bir bulut gibi çöken bu zilletten, bu yokluktan ve beni sana gafil kılan bu girdaptan kurtar bizi! Çoluğumun çocuğumun rızkını, helal yoldan kazanmam için, bana bir rahmet kapısı aç! Veya hayırlı bir vesileyle aydınlat kararan hayatımı. Seni, Resul'ün Muhammed ve onun vasisi Ali'nin hatırına ant veriyorum. Seni, daha beş aylık olan oğlumun o masumiyetinin hatırına ant veriyorum!

Sonra secdeye kapanarak hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ağladıkça hafifliyor, içe huzur veren bir duygunun ruhunun bütün derinliklerini okşadığını hissediyordu. Bütün günahlarının, yanaklarından süzüldüğünü duyumsayarak hicrıkırıklarla ağlıyordu. O anki haleti ve gözünden boşanan yaşlar, bütün pişmanlıklarının telaffuzu gibiydi.

Bütün cemaat dağılmıştı ama bir çift göz, kapının önünde gizliden gizliye şahitlik ediyordu o içten ve pazarlıksız yakarışa... Büyük bir fabrikatör olan Sefer Bey, namazını kılıp camiden çıkmak üzereyken, Hasan'ın hicrıkırıklarla ağladığını fark etmiş ve bir köşeye çekilerek onun o yıkılmış ve perişan halini seyretmeğe başlamıştı.

Dingin adımlarla, tanımadığı fakat durumundan çok etkilen-
diği Hasan'ın yanına yaklaştı. Hafifçe eğilerek elini Hasan'ın omzuna koydu ve:

—Allah kabul etsin kardeşim! Dedi.

Sonra cebinden çıkardığı bir kartı Hasan'a uzatarak:

—Beni mutlaka ara, dedi ve arkasına dönüp camiden çıktı.

Hasan, neye uğradığını şaşırmıştı. Şaşkın gözlerle kartı inceledikten sonra cebine koydu. Gözlerinin yaşını sildi ve yavaşça ayağa kalktı. O adam kimdi tanımiyordu. O kartı kendisine niye vermişti, onu da bilmiyordu.

Camiden çıkıp, düşünceli bir şekilde tekrar otobüs durağına yöneldi. Otobüs durağına doğru neden yürüdüğünü bile bilmiyordu. Bu durumu otobüs durağına geldiğinde fark etti ancak. Durdu ve gülümsedi sonra. “Yok, yok! Artık amaçsızca ve şursuzca gezinmek yok” dedi. Geriye döndü ve evin yolunu tuttu. Mahalleye girdiğinde kendisini ilk karşılayan bakkal Cemil olmuştu. Hasan’ın karşısına dikilip, biriken borçlarını ne zaman ödeyeceğini sormuştu. Hasan, gayet kendinden emin bir şekilde:

—Çok yakında, demişti ve arkasını dönüp aynı öz güvenle evine doğru yürümüşü.

Artık hiçbir şeyden korkmuyordu. Ne fakirlik umurundaydı ne de işsizlik. Aslında bu rahatlığının nedenini de bilmiyordu. Hayatının seyri, birkaç saat önce nasılsa, aynıydı. Ama o, değişmişti. Basiret gözü açılmışçasına, her şeyi farklı görüyor, farklı yorumluyordu artık. Yaşadığı her şeyin nedeni olarak Allah’ın takdirinden başkasına inanmıyordu artık. Yaşadıklarının, tıpkı Hacı Efendi’nin dediği gibi bir imtihandan ibaret olduğunu ve bu imtihanı ancak sabrederek kazanabileceğini idrak edebiliyordu. Bu idrak, onu hayata daha da yaklaştırmış ve daha da güçlü kılmıştı onu. Hayat onu umursamazken, aynı zamanda ona umursamamayı da öğretmişti sanki. En azından kendini bulana kadar...

* * *

Hasan, büyük ve gösterişli bir binanın önünde duruyordu. Ürkek adımlarla binanın giriş kapısına yöneldi ve kapıda duran, uzunca boylu, atletik yapılı, iri yarı güvenlik görevlisine yaklaşıp:

—Affedersiniz bey efendi, dedi. Ben Sefer Bey’le görüşecektim.

—Randevunuz var mı?

—Şu anda beni bekliyor...

—Buyurun o zaman... İkinci kat, 5 Numara...

Güvenlik görevlisine teşekkür edip, içeri girdi ve merdivenleri çıkmaya başladı. İkinci kata geldiğinde, güler yüzlü bir bayan karşıladı kendisini.

—Buyurun efendim! Birine mi bakmıştınız?

—Sefer Bey’le görüşecektim de... Şu anda beni bekliyor.

—Öyle mi, buyurun o zaman, diyerek kapıyı çaldı.

Sefer Bey, tok sesiyle:

—Buyurun! Diye seslendi.

Hasan, ürkek adımlarla içeri girdi ve koltuğuna bir bürokrat edasıyla yayılan Sefer Bey’in önünde ceketini ilikleyerek:

—İsmim Hasan, dedi. Telefonla görüşmüştük.

Sefer Bey:

—Ha buyurun, buyurun! Diyerek oturduğu yerden kalktı ve elini uzatarak:

—Hoş geldiniz, dedi. Ne içersiniz? Çay kahve...

—Ben bir şey içmesem...

—Lütfen rica ediyorum! Birer çay içelim. Beni kırmayın lütfen.

Sonra telefonu çevirdi ve iki çay söyledi. Hasan, iyice müteessir olmuştu. Sefer Bey’in kendisine göstermiş olduğu ihtimam ve saygı, onun pek alışkın olduğu bir davranış tarzı değildi. Bu yüzden oldukça rahatsız olmuş, oturduğu koltuğun bir köşesine adeta sinmişti.

Sefer Bey, Hasan’ın o mütevazı fakat mağrur duruşunu çok beğenmişti. Göz ucuyla onu süzmeğe başladı. Sırtına geçir-diği pörsümüş ceket, ütüsü iyice bozulmuş pantolonu ve bo-yasız ayakkıbları dikkatini çekmişti. Sonra oturduğu yerden kalktı ve Hasan’ın karşısındaki koltuğa oturdu.

—Hasan’ dı isminiz değil mi?

—Evet efendim!

—Ne iş yapıyorsun Hasan?

—Dört beş aydır işsizim. İş arıyorum ama nafile...

—Evli misin?

—Evet...

—Çocuğun var mı?

—Beş aylık bir oğlum var.

—Allah bağışlasın! İşsiz güçsüz beş ay nasıl idare ettin?
Senden başka çalışan var mı?

—Yok, ben çalışıyordum sadece...

—Ev kendinin mi?

—Hayır, evim kira...

Sefer Bey, kafasını sallayarak:

—Allah yardım etsin, dedi. Bu pahalılıkta zor gerçekten...

O sırada sekreter içeri girdi ve çayları masaya bırakıp, büyük bir saygıyla tekrar dışarı çıktı. Çaylarını yudumlarlarken Sefer Bey tekrar Hasan'a döndü:

—Borcun var mı?

—Lütfen bey efendi! Borcum var veya yok, bu beni ilgilendirir. Buradaysam eğer, bu sadece bana verdiğiniz karttan dolaydır. Hakkım olmayan bir şey dilenmeğe de gelmedim.

Sefer Bey, oldukça etkilenmişti Hasan'ın o beklenmedik çıkışı karşısında. O fakir görünüşlü genç, o kadar kendinden emin görünüyordu ki, etkilenmemek neredeyse olanaksızdı. Gülümseyen gözlerle Hasan'a tekrar döndü ve:

—Lütfen beni yanlış anlamayın, dedi. Haddim olmayarak, sizi camide uzun uzun seyrettim. O yakarışınıza ve içten bir şekilde yaratana sığınmanıza şahit oldum. Çok zor bir durumda olduğunuz belli... Benim amacım size bir nebze de olsa yardımcı olabilmektir. Bunda gurur yapacak bir şey yok. Sizin işe ihtiyacınız var, benim de sizin gibi dürüs ve güvenilir bir elemana...

—Anlayamadım, bana iş mi teklif ediyorsunuz?

—Tabi ki! Yoksa sizi buraya niye çağırayım?

Hasan, etrafını iyice süzdü.

—Ben ne iş yapabilirim ki sizin yanınızda?

—Benim büyük bir fabrikam var. Mutfak robotu falan imal ediyoruz. Çok büyük bir fabrika...

Hasan heyecanlanmıştı birden.

—Enjeksiyon işi mi?

—Evet, plastik enjeksiyon...

—Fabrika kapanmadan önce ben de enjeksiyon işinde çalışıyordum. Biz de mutfak robotu üretiyorduk.

—Öyle mi, demek bu işlerden anlıyorsun...

—Makinaların tamir işlerinden tutun da her bir şeyini adım gibi bilirim. Fabrika kapanmadan önce de ustabaşı olarak çalışıyordum.

—İşte buna çok sevindim. O zaman bir sorun yok. Ne zaman işe başlamak istersen, işin hazır. Ben sana fabrikanın adresini yazayım. İstedğin zaman gidip başlayabilirsin. Ben fabrika müdürüne gereken talimatı vereceğim.

Hasan, kulaklarına inanamamıştı. O anda yaşadıkları bir hayal gibiydi. Sefer Bey'in uzattığı kâğıdı aldı ve adresi incelemeğe başladı.

—İnanamıyorum! Diye haykırdı sonra.

Sefer Bey, Hasan'ın tepkisini anlayamamıştı.

—Hayırdır Hasan, Ne oldu?

—Bu adres doğru mu?

—Evet, fabrikanın adresi...

—Nasıl olur ama burası benim çalıştığım fabrika... Beş ay önce kapanmıştı.

Sefer Bey, adeta şaşkına dönmüştü.

—Sen o fabrikada mı çalışıyordun? Hakan Bey'in fabrikası...

—Evet, tam dört sene burada çalıştım. Sonra Hakan Bey iflas edince kapandı fabrika.

Sonra sustu ve bakışlarını Sefer Bey’e yönelterek sordu:

—İyi de o fabrika kapanmamış mıydı?

—Evet, üretimi durdurup fabrikayı satışa çıkardılar. Ben de ikinci şube olarak orayı satın aldım.

Hasan, daha fazla konuşmadı. O anda yaşadıklarına inanamıyordu. O yoksunlukla kuşatılmış hayatı, artık gülümsemeğe başlamıştı gözlerinin içine baka baka. Hacı Efendi’nin sözleri geldi birden aklına ve kafasını sallayarak: “Şükürler olsun sana Rabbim, şükürler olsun” diye mırıldandı sessizce. Sonra Sefer Bey’e dönerek:

—Size ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek sözcük bulamıyorum, dedi. Gerçekten çok teşekkür ederim size.

—Hayır, Hasan hayır! Ben bir şey yapmadım. Sadece doğru zamanda, doğru yerdeydim ve Allah’ın bana bir lütfü olarak seni gördüm. Sen bana değil, seni benim karşıma çıkaran o ilahi kudrete teşekkür et.

—Allah’a şükürler olsun! Nasıl ki siz benim elimden tuttunuz, Allah da sizin elinizden tutsun ve ömrünüze bereket versin.

Sonra başını önüne eğdi ve sustu. Sefer Bey, okşayan bir sesle tekrar sordu:

—Doğru söyle Hasan, ne kadar borcun var?

—Ama Sefer Bey...

—Lütfen Hasan, biz artık kardeşiz. Ev kiran ve karınla çocuğunun masrafları var. Beş ay boyunca mutlaka bir yerlere borç yapmışsındır. Ben de bir zamanlar o sıkıntıları yaşadım. Söyle lütfen!

Hasan, başını önüne eğip sustu. Yaşadığı o acımasız hayat, ona karşılıksız hiçbir şey istememeği öğretmişti. O da, o öğretiyi uyguluyordu o anda. Bu yüzden tek kelime dahi etmeden ayağa kalktı.

—Artık bana müsaade Sefer Bey! Allah’ın izniyle yarın iş başı yapacağım.

Sefer Bey, ayağa kalktı ve kapıya kadar Hasan’ı geçirdi. Kapının önünde durup uzun uzun Hasan’a baktı ve elindeki zarfı Hasan’ın cebine sokarak:

—Lütfen kardeşim, dedi. Bu parayı al ve götürüp borçlarını dağıt. Biraz hatrım varsa, lütfen itiraz etme.

Sonra Hasan’ın elini sıktı ve:

—Biz artık kardeşiz, dedi. Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa ve sen bana gelmezsen, hakkımı helal etmem bilesin. Anlaştık mı?

—Tamam, Sefer Bey çok sağ olun.

—Sefer Bey değil, artık bundan sonra bana kardeşim diye hitap etmeni rica ediyorum.

—Tamam, kardeşim Allah ne muradın varsa versin! Allah’a emanet ol!

* * *

Hasan, sevinçten çılgına dönmüştü adeta. Yürürken, yer kürenin ayaklarının altında kaydığını duyumsuyordu. İnana-mıyordu bir türlü olanlara. “Bu nasıl olabilir?” diye düşünüyordu sürekli. “Aylar önce beni kör bir karanlığın içine hapseden fabrika, şimdi beni yeniden eski hayatıma geri döndürdü.” Bir düş gibiydi yaşadıkları ve o düşten uyanmaktan korkuyordu. Attığı her adımda dua ediyordu yeni kardeşine. Şükürler ediyordu onu karşısına çıkaran Rabbine. O duygu fırtınasında karısının ve oğlunun kokusunu duyumsuyordu

sonra. Karısını ve çocuğunu düşündükçe, içi içine sığmıyordu. İlk defa onları ölesiye özlemiş olduğunu duyumsuyor, inanılmaz bir hasretle atıyordu adımlarını. Çevresindeki her şey, küçücük bir çakıl parçası bile anlam kazanmıştı artık. Sonbaharın eleyip eleyip ayaklarının altına serdiği sapsarı yapraklar, ilk defa onun için mutluluğu ifade ediyordu. Artık anlamıştı hayatın bir imtihandan ibaret olduğunu ve Allah'ın, her şeye kadir olduğunu...

Mahalleye girdiğinde çok heyecanlıydı. İlk olarak gidip bakkala olan borcunu ödedi. Sonra da ev sahibi olan Hacı Yahya Efendi'nin evine yöneldi. Biriken ev kiralarını, sonraki ayın kirasıyla birlikte ödedi ve helallik alarak oradan da ayrıldı. Geriye karısı ve oğlunu alıp, yuvalarına getirmek kalmıştı. Hızlı adımlarla kayın pederinin evine doğru yola koyuldu. Kalbi, bir sertçe kanadı gibi pır pır ediyor, büyük bir neşeyle sinesini tokmaklıyordu. "Mutluluk çok yakın artık" diyordu içinden. "Mutluluk bir sokak ötede" diyordu.

* * *

Kapıyı Nazlı açmıştı. Karşısında Hasan'ın gülümseyen yüzünü görünce heyecandan duracak gibi olmuştu kırık kalbi. Kendini zoraki toparlamaya çalışarak:

—Hasan, diyebilmişti. Sadece Hasan... Canı, ruhu ve bütün umudu sadece Hasan'dı zaten. "Canım, ruhum ve bütün umudum" demeğe çalışmıştı aslında.

Sonra titreyen bedenini, Hasan'ının, yani hayatının kollarına bırakıvermişti bütün çaresizliğiyle...

—Hasan'ım, diyebilmişti sonra, hıçkırıklarının soluk aralıklarında fısıldar gibi...

O hüznün perdelediği gözleriyle, kocasının gözlerinin ta derinlerine aktı sonra...

—Neden gelmedin Hasan? Günlerce gelip bizi almanı bekledim hep.

—Geldim işte gülüm! Beni affedersen eğer, sizi yuvamıza götürmeğe geldim.

—Seni affetmek mi? Ben sana hiç kırılmadım ki... Sana hiçbir zaman kıyamadım ki...

Küçük Malik'in ağlama sesi duyuldu sonra içerden... Hasan, ayakkabılarını çıkarıp hasretle içeri koştu. Küçük elle-riyle boşluğu okşayan oğlunu kollarına alıp, hasretle bağrına bastı. Sonra, karısına dönerek:

—Hadi gülüm, hadi hazırlanın evimize gidelim, dedi.

Karısı, eşyalarını toplarlarken o, oğlunu kucağına alıp bahçeye çıktı. Salkım söğütlerin gölgelediği Kamberiye'ye geçip oturdu ve yaşadıklarını düşünmeğe başladı. Aylarca yaşadığı sıkıntılar ve tam tahammülü daralmışken karşısına çıkan o adam... Gerçekten de Hacı Efendi'nin dedikleri doğrudu. Evet, "Allah hiçbir yarattığını çaresiz bırakmaz" lafısı, bir kez daha gözler önüne serilmişti. Hem de bütün gerçekliğiyle...